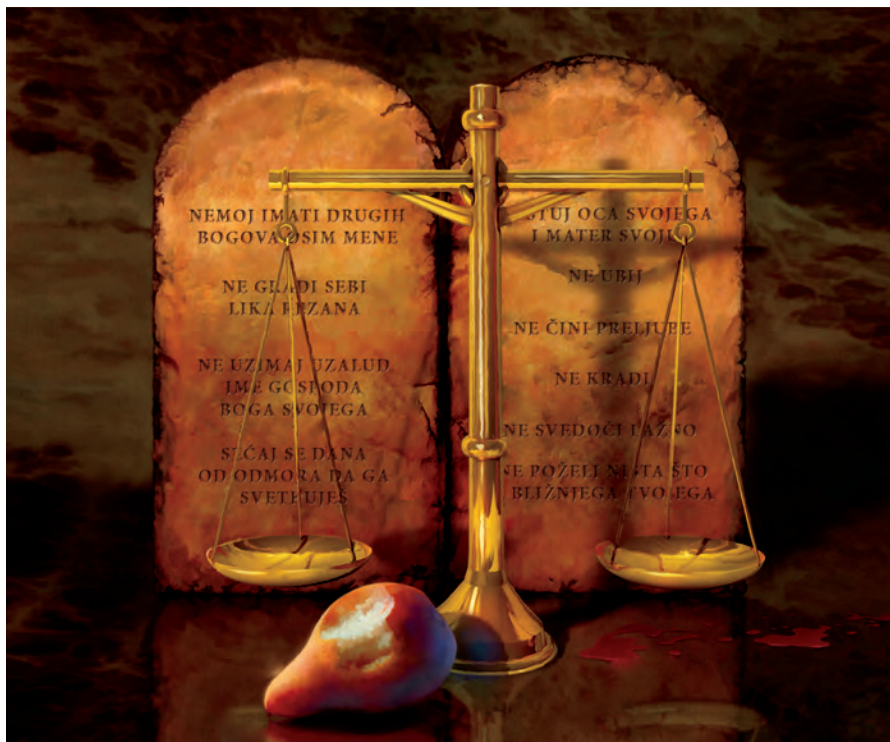

POBUNA I OTKUPLJENJE

POBUNA I OTKUPLJENJE

januar, februar, mart 2016.

Sadržaj:

1. Kriza na Nebu	5
2. Kriza u Edemu	13
3. Sveopšta pobuna i patrijarsi	21
4. Sukob i kriza: Sudije	29
5. Borba se nastavlja	37
6. Pobjeda u pustinji	45
7. Isusova učenja i velika borba	53
8. Saradnici u službi	61
9. Velika borba i Rana crkva	69
10. Pavle i pobuna	77
11. Apostol Petar i velika borba	85
12. Borbena crkva	93
13. Otkupljenje	101

Pobuna i otkupljenje

Autor: Dejvid Tasker

Broj: 1/2016.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara:

Igor Bosnić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Dragana Todoran

Lektura: Tomislav Stefanović

Izdaje:

TIP Preporod, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema: mr Radomir Grujić

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova, 2015.

Tiraž: 1200

© [2016] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagodava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* ovlašćene su da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

U V O D

POBUNA I OTKUPLJENJE

Greh se, ne znamo tačno kako, pojavio u Božjem savršeno stvorenom svetu i postao polazna tačka za ono što smatramo velikom borbom. Jedno ipak znamo, i to veoma dobro: mi smo se kao ljudska bića našli usred ove borbe. To je bitka koju niko od nas ne može da izbegne.

Međutim, tako nije trebalo da bude. Sva dela stvaranja bila su veoma dobra. Bog je izlio svoj blagoslov na njih. Iako je Gospod bio priznat kao Svedržitelj ovog savršeno stvorenog sveta, Adamu i Evi dao je odgovornost da brinu o onome što je stvorio za njih. Velika borba započela je na Zemlji kada je sotona laskanjem i lažima obmanuo Adama i Evu, odvrćajući ih od Boga. Da su ostali verni onome što im je Bog rekao, da su poslušali Njegove jednostavne zapovesti, svet kakav znamo, ispunjen nesrećama, iskušenjima i patnjom, nikada ne bi nastao.

»Sotona je ulagao napore da Božji karakter pogrešno predstavi tako da ljudi steknu netačan pojam o Bogu i da bi Ga se zbog toga bojali, mrzeli umesto voleli; on nastoji da ukloni Božji zakon tako da čovek poveruje da je slobodan od njegovih zahteva; progoni sve koji se usude da se usprotive njegovim obmanama. Sve to možemo shvatiti ako proučavamo životopise patrijaraha, proroka, apostola, mučenika i reformatora.« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. XII; XIII original)

Kao odgovor na ovu veliku nesreću, Bog, koji je predvideo da će se sve ovo dogoditi »prije postanja svijeta« (Efescima 1,4), započeo je plan spasenja, koji nam je poznat kao plan otkupljenja. Ovo otkupljenje nagovešteno je u izveštaju o Avramovom i Božjem susretu u 1. Mojsijevoj 15. poglavlju, kada je Bog prošao između životinja rasečenih na pola. Ovaj drevni obred bio je jemstvo Avramu, a samim tim i svima nama da je Bog lično uključen u pronalaženje rešenja za problem greha.

Da, Bog je obećao da će prihvatiti punu odgovornost za ljudsku pobunu i podneti posledice za svako zlo koje smo počinili. Bog je samo na ovaj način mogao da obnovi svoj odnos sa ljudskim rodом, međuljudske odnose i čovekov odnos prema ostalim delima stvaranja.

U ovakvim opštim okolnostima zapažamo stalnu sotoninu želju da naruži dela stvaranja i uništi Božji narod. Njegov način delovanja otkriven je u Bibliji, u kojoj je prikazano kako se dobro i zlo odigrava među braćom, u porodicama i narodima. Uočavamo ga u vreme gladi, tlačenja, ropstva i izgnanstva, u neuspehim pokušajima da se sve obnovi posle nesreće, u podeljenoj vernosti i podsticaju idolopokloničke službe.

Bog u celom Svetom pismu neprestano osujećuje sotonine namere. Isus je svojim dolaskom kao Emanuilo, »s nama Bog«, povratio oblast otetu od Adama i Eve. Isus je uspeo u onome u čemu Adam nije. U svojoj službi pokazao je vlast i nad onim što je stvorio i nad silama zla. Upravo pred svoj povratak na Nebo, ponovio je nalog svojim sledbenicima i u vreme Pedesetnice ispunio ih silom da bi mogli da prošire granice Njegovog nebeskog carstva.

Isus je izvojevao odlučujuću pobedu na krstu. Pred nama je izazov kome ćemo pokloniti svoju vernost, pobedničkoj strani ili onoj koja je izgubila. Iako bi izbor trebalo da bude lak i očigledan, budući da borba i dalje besni i obmane su prisutne, bitka za naša srca i um se nastavlja. Naša nada i molitva je da nam pouka za ovo tromesečje ukaže na neke od tih obmana i tako pomogne ne samo da izaberemo Hrista, već da ostanemo sa Njim, zato što, »koji pretrpi do kraja blago njemu«. (Matej 24,13)

Dejvid Tasker, sekretar Južne pacifičke divizije, doktorirao je na odseku za Stari zavet. Radio je kao pastor u svom rodnom Novom Zelandu, zatim kao sekretar Misionskog odeljenja na Solomonskim ostrvima, i predavač na Pacifičkom adventističkom univerzitetu (Papua Nova Gvineja) i Adventističkom međunarodnom institutu naprednih studija (Filipini). Sa suprugom Kerol ima dva sina (Natan i Stefan) i troje unučadi.

KRIZA NA NEBU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 14,4.12-15; Jezekilj 28,2.12-19; Jovan 12,31; Otkrivenje 12,7-16; Luka 10,1-21.

Tekst za pamćenje: »Spasenije je u Bogu našem, koji sjedi na prijestolu, i Jagnjetu.« (Otkrivenje 7,10)

»Pošto je zakon ljubavi temelj Božje vladavine, sreća svih razumnih bića zavisi od njihove savršene usklađenosti s Njegovim uzvišenim načelima pravednosti. Od svih svojih stvorenja Bog očekuje službu iz ljubavi – službu koja proističe iz poštovanja prema Njegovom karakteru. On ne uživa u iznuđenoj poslušnosti; i On svima priznaje slobodnu volju da bi Mu mogli dobrovoljno služiti.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 34. original)

Savršeni sklad vladao je u celom svemiru, sve dok su sva stvorena bića živela u odanosti iz ljubavi. Posle samo jedne pobune sve se promenilo. Lucifer je smatrao da može bolje da deluje nego Bog. Želeo je Božji položaj i uticaj, koji uz to prirodno ide.

Njegova želja za vlašću dovela je do »rata na Nebu«. (Otkrivenje 12,7) Varajući Adama i Evu pored zabranjenog drveta u Edemskom vrtu, sotona je pokrenuo rat na Zemlji, i mi od tada živimo sa tim posledicama. Plan spasenja je Božji način da se izbori sa pobunom i povrati red i sklad koji je sotona poremetio.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Isaije 14,4.12-15. Kako opisi vavilonskog cara ukazuju da Isaija govori o nekome ko je viši od običnog vladara?

Nijedan ovozemaljski car nije pao s Neba, jeste činjenica koja ukazuje da se tekst od 12. do 15. stiha odnosi na nekoga ko je veći od cara, čak i od vavilonskog cara. Zatim, izlazak na Nebo, položaj viši od anđela i vladanje na gori zornoj na severnoj strani opisi su božanstva na starom Bliskom istoku. Sotonino samoljublje jasno je izraženo u ovoj vrsti »dvostrukog« proročanstva.

Isus koristi sličan obrazac u svom opisu uništenja Jerusalima (Matej 24). Iako učenici postavljaju pitanje o uništenju Hrama, Isus u svom odgovoru opisuje i uništenje Jerusalima od strane Rimljana 70. godine i širu sliku koja se odnosi na kraj sveta. Isaija na isti način opisuje osobine ovozemaljskog cara, ali sve to primenjuje na veći i obimniji pojam nego što je običan car.

Pročitajte tekst iz Knjige proroka Jezekilja 28,2.12-19. Kako je sotona opisan u njemu?

U tekstu iz Knjige proroka Jezekilja 28,13. opisano je savršeno biće u »Božjem vrtu«, heruvim zaklanjač na Božjem prestolu, ukrašen svim vrstama dragog kamenja koje nalazimo ugrađeno u naprsnik prvosveštenika. Međutim, savršeno biće se penelo zbog svoje »lepote«.

Koristeći poređenja sa ljudima, pisac nam je ovim upečatljivim slikama omogućio da shvatimo božansku stvarnost. Proroci su koristili pojmove koji su nam poznati da lakše možemo da shvatimo, da bi objasnili ono što je samo po sebi teško razumljivo. Nama koji živimo na Zemlji možda je teško da shvatimo šta se događa na Nebu, ali svi možemo da shvatimo uticaj očiglednih i razornih političkih ambicija zemaljskih vladara. Isaija i Jezekilj pružili su nam uvid u neobjašnjivu promenu koja se dogodila u određenom trenutku u istoriji, kada je sve što je bilo lepo i savršeno u Božjem poretku stvari bilo uništeno pogubnim slavlju.

Ako savršeno biće, koje je stvorio savršeni Bog u savršenom okruženju, može da uništi sebe zbog ponosa, šta to nama palim bićima govori o tome koliko je ovo osećanje zaista pogubno?

KNEZ OVOGA SVETA

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Jovanu 12,31; 14,30. i 16,11. Zašto Isus naziva sotonu knezom ovoga sveta?

Kada je Bog dodelio Adamu i Evi Edemski vrt, poverio im je upravljanje Edemom (1. Mojsijeva 2,8.15), i staranje nad svim stvorenjima u vodi, na nebu i na zemlji (1. Mojsijeva 1,26.28). Dajući imena svim životinjama, Adam je potvrdio svoju ulogu njihovog gospodara. Obično neko ko ima vlast nad nečim može da mu da ime; tako, Adam je, dajući imena svim stvorenim bićima, jasno pokazao svoj položaj vladara sveta.

Kada je Adam izgubio vlast, sotona je brzo popunio tu prazninu. Deo obnavljanja ljudskog roda, koje je Hristos omogućio svojom žrtvom na Golgoti, ostvariće se kada se otkupljenima da Adamova i Evina prednost da vladaju sa Bogom u celoj večnosti kao »carevi i sveštenici«. (Otkrivenje 1,6; 5,10)

Uvodna poglavlja Knjige o Jovu otkrivaju koliko je Adamov gubitak imao široke razmere. Pored toga što nam je dat letimičan uvid u nebeski presto, možemo, takođe, da vidimo koliko je ljudski rod posle pada postao podređen prirodi.

Pročitajte tekstove iz Knjige o Jovu 1,6.7. i 2,1.2. Zašto se sotona na skupu sinova Božjih predstavio kao onaj ko je prohodio zemlju i obilazio?

Prohoditi i obilaziti zemlju je izraz koji se ne odnosi samo na turistička putovanja. U Svetom pismu on je znak vlasništva. Kada je Bog dao zemlju Avramu, rekao mu je da prođe zemlju u »dužinu i u širinu«. (1. Mojsijeva 13,17) Slične reči upućene su i Mojsiju i Isusu Navinu (5. Mojsijeva 11,24; Isus Navin 1,3). Sotona se, u nekom smislu, razmeće kao »bog svijeta ovoga«. (2. Korinćanima 4,4)

Predstavljanje sotone u prva dva poglavlja Knjige o Jovu može se uporediti sa onim što se događa u 1. Mojsijevoj 3. poglavlju. Sotona započinje nevolje na Nebu, a zatim ostavlja za sobom ljudske žrtve koje pate.

Koje činjenice ukazuju na sotonino delovanje u ovom svetu? Kako možemo crpiti nadu iz obećanja da će jednog dana cela ova pometnja biti završena?

Nemamo pravu predstavu o tome šta znači rat na Nebu; odnosno, ne znamo kakve fizičke bitke su vođene osim što je sotona sa svojim anđelima bio prote-ran. Činjenica je da Biblija ništa ne govori o fizičkim posledicama ovog sukoba na Nebu. Ona se bavi duhovnim posledicama koje su se odrazile na Zemlji.

Pročitajte tekst iz Knjige Otkrivenja 12,7-16. Šta on govori o velikoj borbi koja je uticala na Nebo, a zatim i na Zemlju?

Zapazite da apostol Jovan na pozitivan način govori o neprekidnom ratu između »opadaća braće naše« i onih koji »pobijediše«. Povezuje ga sa spase-njem i dolaskom Božjeg carstva (Otkrivenje 12,10.11). Ova pozitivna tema naglašena je u ovom poglavlju i važan je vid velike borbe.

Važno je da zapazimo sveopšti okvir 12. poglavlja. U njemu su opisane tri velike pretnje, od kojih je svaka praćena neverovatnim izbjavljenjem. U dramatičnom viđenju Jovanu je pokazana borba između Hrista i sotone koja je vođena na različite načine.

Na primer, velika aždaja (sotona; Otkrivenje 12,9) sprema se da pojede Dete (Isus) koje treba da se rodi. Koje dete bi to moglo da preživi? Međutim, On uspeva i dolazi na Božji presto.

Aždaja zatim počinje da goni majku (simbol Božjeg naroda; vidi: Otkrivenje 12,13). Koliko majka koja se upravo porodila može da se brani od aždaje? Međutim, i ona beži na čudesan način (14. stih).

U trećem pokušaju da uništi Božji izabrani narod, aždaja izaziva poplavu da utopi ženu (15. stih). Žena protiv poplave? Međutim, Bog ponovo nastupa i izbavlja je (16. stih).

Aždaja sada usmerava svoju pažnju na Ostatak ženinog potomstva. Ona je gnevna i stupa u borbu sa njim. Istorija jasno pokazuje kako je Božji narod godinama bio progonjen i tlačen. Često smo svedoci bezizlaznih prilika u borbi i pitamo se kako će verni preživeti, zaboravljajući da se izveštaj ovde ne završava. Nastavlja se u Otkrivenju 14. poglavlju, u kome vidimo da verni stoje pred Božjim prestolom. Znači, i oni su izbavljeni.

Kako možete da primite hrabrost od Gospoda, koji je veći od svega, kada ponekad osećate da vas pritiskaju sile snažnije od vas?

SOTONA ZBAČEN

Kao što smo videli, rat na Nebu nije bio ograničen samo na Nebo, već se proširio i na Zemlju. Čini se da je sotona (»opadač braće naše«, Otkrivenje 12,10) i dalje za određeno vreme mogao da pristupa Božjem prestolu i iznosi optužbe protiv Božjeg naroda. Jov je bio biblijska ličnost koja je doživela ovakvo poniženje.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Luki 10,1-21. Šta je Hristos rekao o sotonu?

Pre nego što je Isus poslao Sedamdeseticu, naložio im je da ne uzimaju rezervnu odeću ili novac (Luka 10,4) i da zatraže Božji blagoslov nad svojim domaćinima (5. stih). Upozorio ih je da su poput jaganjaca koji idu među vukove (Luka 10,3) – briga izražena u 12. poglavlju Otkrivenja, u kome aždaja pokušava da stupi u rat sa Božjim narodom.

Učenici su posle radosnog povratka (Luka 10,17) izneli da su im se demoni pokoravali, što je Isusu sigurno pričinilo veliku radost (Luka 10,21). U ovom okviru Isus daje izjavu da je sotona kao munja pao s Neba. Upozorava učenike da njihova radost ne sme da se temelji na njihovom uspehu nad demonskim silama, već na činjenici da su im imena zapisana na Nebu (Luka 10,20). Ova opomena čvrsto postavlja ljudsko spasenje na pravo mesto – u ruke Spasitelju. Isus je taj, ne mi, koji je porazio neprijatelja.

Isusovim sledbenicima, međutim, data je prednost da svedoče o spasenju koje je Isus omogućio svojom pobedom. U tekstu u Jevanđelju po Luki 10,17-20. delo svedočenja, koje je Isus poverio svom narodu u velikoj borbi, povezano je sa silom nad sotonom. Delo svedočenja slabi silu koju sotona ima nad narodom ovoga sveta i daje ljudskom rodu priliku da nastavi prvobitno delo širenja granica Božjeg carstva.

Sila nad našim neprijateljem jedino je moguća zahvaljujući pobedi koju je Isus izvojevao na krstu. Pavle kaže da je Isus »svukao poglavarstva i vlasti« i pobedio ih (Kološanima 2,15). U Njemu, Božji narod je pobednik. Sotonin kraj je osiguran. »Sad će biti istjeran knez ovoga svijeta napolje« (Jovan 12,31) i više nikada neće klevetati Božji narod. Možemo se radovati što je bitka Gospodnja!

**»Nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima.« (Jovan 10,20)
Razmišljajte o ovim rečima. Šta one znače i zašto predstavljaju veliki razlog za radovanje?**

NEPREKIDNA BORBA

Kao što tek ubijena otrovna zmija može refleksno da se pomera i ubrizga svoj otrov ako je uzmete u ruke, sotonin ujed je isto tako smrtonosan. On je poražen na Golgoti, ali opasnost još uvek nije prošla.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Jovanu 16,33. Kako je Isus upozorio svoje učenike na stalnu borbu protiv zla?

Isus je jasno rekao da će Njegovi sledbenici imati nevolje, ali umesto da se usredsredi na izazove, On se usredsređuje na pobedu koju je izvojevao za njih. Razmišljajući o ovom obećanju, Pavle uverava vernike u Rimu da će Bog satrti sotonu pod noge njihove (Rimljanima 16,20). Apostol Jovan je iste reči uputio Crkvi poslednjih dana – pobeda je osigurana Jagnjetovom krvlju (Otkrivenje 12,11).

Pročitajte tekst iz Jevrejima poslanice 12,1.2. Ko su »svedoci« i kako nam oni pružaju ohrabrenje? Vidi: Jevrejima 11. poglavlje

U 11. poglavlju Jevrejima poslanice dat je kratak pregled života nekih od najčuvenijih junaka vere. Avelj je prineo savršenu žrtvu i nikada nije zaboravljen. Enoh je održavao tesnu zajednicu sa Bogom i uzet je na Nebo da bude sa Njim. Noje je upozoravao na događaje koje još nije video i nudio spasenje svetu koji se utapao u grehu. Avram je napustio čuvenu civilizaciju i pošao u Obećanu zemlju. Sara je donela na svet obećanog sina, iako je bila suviše stara da rodi dete. Mojsije je radije patio sa svojim narodom nego da živi u carskoj palati. I Rava je posvedočila o Božjoj veličini (Isus Navin 2,9-11). Oni su među onima koji čine veliku »gomilu svjedoka« o kojima se govori u Jevrejima poslanici 12,1. Oni nisu pasivni svedoci, poput gledalaca na sportskoj utakmici; oni aktivno svedoče da je Bog veran i da im pomaže u svim borbama sa kojima se suočavaju. Nismo sami u toj velikoj borbi.

Obratite pažnju na neke ličnosti spomenute u 11. poglavlju Jevrejima poslanice. Ko su i kakvi su bili? Kakvo ohrabrenje može da vam pruži činjenica da nisu bili bezgrešni ljudi, već osobe sa strahovima i slabostima kao i svi mi?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ne znamo kako i zašto se greh začeo u Luciferu. Elen Vajt je zapisala da je »Lucifer malo – pomalo počeo da popušta svojoj želji za samouzvišenjem.« (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 35. original) Činjenica da se ovo dogodilo savršenom biću na snažan način otkriva postojanje slobodne volje i slobode izbora u okviru Božje vladavine. Bog je sva razumna bića stvorio kao dobra; bila su moralna bića sa dobrom moralnom prirodom. Ništa u njima nije naginjalo zlu. Kako se, onda, greh pojavio u Luciferu? Odgovor je da ne postoji odgovor. Nema izgovora za greh. Ako bismo pronašli izgovor za greh, onda bismo Boga mogli smatrati odgovornim za njegovu pojavu. Kao ljudi navikli smo na uzročno-posledične veze. Međutim, greh nema uzrok; jednostavno ne postoji razlog za njegovu postojanje. On je nelogičan i besmislen. Lucifer ne može da opravda svoje postupke, naročito kao onaj koji je bio mio Bogu. Međutim, zloupotrebljavajući slobodnu volju, Lucifer se iskvario, i od »svetlonoše« postao je sotona, »neprijatelj«. Iako mnogo toga ne razumemo, shvatamo koliko pažljivi treba da budemo, kada je u pitanju sveti dar slobodne volje i slobode izbora.

ZA RAZGOVOR:

1. Zavist je odigrala veliku ulogu u sotoninoj pobuni protiv Boga. Kakvu štetu je zavist izazvala u vašem iskustvu? Kako možemo da se borimo protiv ovog čestog osećanja?
2. Razmišljajte o neverovatnom daru slobodne volje i slobode izbora. Kako svakodnevno koristimo ovaj dar? Koliko su strašne posledice pogrešne upotrebe ovog dara? Kako možemo da naučimo da ga na pravi način koristimo?
3. Razmišljajte o ulozi Zakona u okviru slobodne volje i slobode izbora. Sama činjenica da Bog ima Zakon treba da bude svedočanstvo o postojanju slobodne volje. Šta je svrha Moralnog zakona ako nema moralnih bića koja mogu da odluče da ga slede? Razmišljajte o moralnim porukama Zakona i šta on govori o ljudskoj slobodi.
4. Ljudi su veoma skloni, naročito u određenim delovima sveta, da odbace ideju doslovnog postojanja sotone. Zašto je takvo gledište toliko suprotno čak i najosnovnijem učenju Biblije?

KRIZA U EDEMU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,28; Rimljanima 8,17; Matej 6,26; 1. Mojsijeva 2,15-17; 3,1-7.10-19.

Tekst za pamćenje: »I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između potomstva tvojega i potomstva njezina; ono će ti na glavi stajati, a ti ćeš ga u petu ujedati.« (1. Mojsijeva 3,15)

Bog je posle stvaranja sveta izjavio da je sve bilo »veoma dobro«. (1. Mojsijeva 1,31) Međutim, sada je očigledno da sve u svetu nije »veoma dobro«. Uprkos različitim –izumima i ideologijama kojima su ljudi vekovima pokušavali da postave sve na svoje mesto, naš svet i dalje ide u pravcu meteža, nesigurnosti, nasilja, rata, zagađenja, tlačanja i iskorišćavanja. Iako su u 20. veku vladala povoljna očekivanja u vezi sa budućnošću i onim što ljudi mogu da učine da bi je poboljšali, u 21. veku nestala su takva očekivanja – i to uz dobar razlog.

Kako smo se našli u takvim okolnostima? Odgovor pronalazimo u velikoj borbi, koja se, iako je počela na Nebu, spustila nažalost na Zemlju, skoro na samom početku ovozemaljske istorije.

Ove sedmice proučavaćemo o tome kako je sotona iskoristio čovekovu slobodnu volju i započeo uništenje koje svi osećamo čak i danas. Izveštaj o padu ostaje moćan podsetnik da naša jedina sigurnost kao ljudskih bića ne leži samo u verovanju onome što Bog kaže, već što je još važnije, u poslušnosti onome što kaže.

Su

Proučiti
celu pouku

TRI BLAGOSLOVA

U okviru stvaranja u 1. Mojsijevoj 1. poglavlju izraz »i vidje Bog da je dobro« javlja se sedam puta: prilikom stvaranja svetlosti (4. stih); zemlje i mora (10. stih); bilja što nosi seme i drveća koja rađaju rod (12. stih); Sunca, Meseca i zvezda (16-18. stih); riba koje provrveše u vodi i ptica koje lete nebom (21. stih); zveri, stoke i sitnih životinja (25. stih). Konačno, kada je Bog sve završio: »Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro bješe veoma.« (1. Mojsijeva 1,31)

Nakon što je Bog izjavio da je sve što je stvorio »veoma dobro«, a onda je otišao korak dalje i »blagoslovio« dela stvaranja u tri posebne oblasti.

Prvo, blagoslovio je morską stvorenja i ptice govoreći: »Rađajte se i množite se, i napunite vodu po morima, i ptice neka se množe na Zemlji.« (1,22) Drugo, kada su Adam i Eva bili stvoreni, Bog ih je takođe blagoslovio, upućujući im slične reči: »Rađajte se i množite se, i napunite Zemlju.« (1,28)

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 1,22.28. Oba blagoslova počinju istim rečima, ali šta je još rečeno Adamu i Evi?

Ljudi su primili isti božanski podsticaj da se rađaju i množe kao ribe i ptice, ali je razlika u tome što je Adamu i Evi data odgovornost da brinu o zemlji i svim njenim stvorenjima. Ovde naziremo značenje izjave stvoren po Božjem obličju. Stvoritelj je pozvao naše praroditelje da sarađuju sa Njim, da održavaju i brinu se o stvorenom svetu (vidi: Rimljanima 8,17; Jevrejima 1,2,3).

Treći blagoslov dat u uzveštaju o stvaranju je sedmi dan, Subota (1. Mojsijeva 2,3). Ovo je još jedna potvrda da su ljudi uzvišeniji od životinja; stvoreni su da uživaju u zajednici sa Stvoriteljem na način na koji to ne može nijedno drugo stvorenje. U ovome vidimo nepogrešivi dokaz da je ljudima dato posebno mesto prilikom stvaranja. Isus je naglasio ovakvu činjenicu: »Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žnju, ni sabiraju u žitnice; pa Otac vaš nebeski hrani ih. Nijeste li vi mnogo pretežniji od njih?« (Matej 6,26) Ne potcenjujući druga stvorenja, jasno je rekao da su ljudi izuzetna i posebna bića na Zemlji.

Na koje sve načine biblijski izveštaj o stvaranju daje dostojanstvo ljudskom rodu (otuda i svakom pojedincu) koje druga gledišta o poreklu, kao što je evolucija, ne daju? U svetlosti biblijskog izveštaja o čovekovom poreklu, zapitajte se: *Da li se prema svima ophodite kako zaslužuju?*

PROBA PORED DRVETA

Bog je sve stvorio nizom razdvajanja sa jasno određenim granicama: svetlost i tamu, vodu iznad i ispod svoda, kopno i more, noć i dan, stvorenja po njihovim vrstama, dan poseban u odnosu na druge, ženu drugačiju od muškarca, drvo različito od ostalih.

Pročitajte tekstove iz 1. Mojsijeve 1,4.6.7.14.18.21.24.25. Zašto je važno postojanje jasno određenih granica opisanih čak i pre stvaranja ljudskih bića?

Kao što je čoveka, životinje i ptice stvorio od zemaljskog praha (1. Mojsijeva 2,7.19), Bog je učinio da divna drveta koja nose ukusne plodove »niknu« iz zemlje (stihovi: 8.9). Bog je, takođe, izabrao posebno mesto na kome je nasadio vrt. Možemo samo da pokušamo da zamislimo njegovu lepotu; prelepi vrtovi koje danas možemo da vidimo sigurno su samo bleđa slika nekadašnjeg Edema. Usred ovog posebno zasađenog vrta (odvojenog od ostatka sveta) nalazila su se dva jedinstvena drveta – Drvo života i Drvo poznanja dobra i zla. Plod drugog drveta nije bio namenjen za jelo, jer bi tada nastupile ozbiljne posledice (1. Mojsijeva 2,17).

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 2,15-17. Kako je ideja razdvajanja prikazana u ovoj probi njihove poslušnosti Bogu?

Podela je jasna i stvarna: jedite sa svih ostalih drveta, samo ne sa ovog određenog, koje je bilo izdvojeno od drugih. U Božjim rečima nema ničeg nejasnog. Adam i Eva bili su stvoreni kao moralna bića, a moralnost ne može da postoji bez slobode. Našli su se pred probom koja će pokazati kako će koristiti slobodu. »Drvo poznanja dobra i zla bilo je postavljeno da posluži kao proba njihove poslušnosti i ljubavi prema Bogu. Gospod im je izrekao samo jednu zabranu koja se odnosila na upotrebu svega što se nalazilo u vrtu; ali, ako u tome budu prekršili Njegovu volju, biće krivi za prestup.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 53. original)

Čega u svom životu treba da se odreknete, odnosno da se odvojite od toga?

Opisana kao »lukavija« od drugih životinja (1. Mojsijeva 3,1), zmija je postala snažan simbol u biblijskoj istoriji. Mojsije je podigao bronzanu zmiiju na štapu da bi zaustavio umiranje naroda od smrtonosnih zmijskih ujeda u vreme Izlaska (4. Mojsijeva 21,5-9). Ista bronzana zmija postala je predmet idolopoklonstva i okultne prakse koju je uništio car Jezekeja oko sedam stotina godina kasnije (2. O carevima 18,4). U Knjizi Otkrivenje, »stara zmija« je jasno nazvana »đavolom ili sotonom«. (Otkrivenje 12,9)

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 3,1-5. Čime se sotona služio u svom pokušaju da prevari Evu?

Prve reči koje je zmija izgovorila bile su zajedljive reči ispunjene sumnjom: »Je li istina da je Bog kazao?« (1. Mojsijeva 3,1) Eva umesto da se zapita zašto joj se zmija obraća, dozvolila je da bude uvučena u izazivanja koja su uništila veru. Sotonino pitanje: »Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakoga drveta u vrtu« (1. Mojsijeva 3,1), ukazivalo je da je Bog zabranio da jedu sa svakog drveta, iako to zapravo nije bilo ono što im je Bog zabranio da čine.

Božji karakter ovde je doveden u pitanje. Ovo je neposredan napad na Njega. Zmija je sigurno zbunila Evu zato što njen odgovor sadrži pojedinost koju, prema biblijskom izveštaju, Bog nije dao. »Mi jedemo roda sa svakoga drveta u vrtu; samo roda s onoga drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete.« (1. Mojsijeva 3,2.3) Deo u kome kaže da ga ne treba dirati ona je dodala, možda zato što je bila zbunjena.

Uspeh koji je postigao do ovog trenutka ohrabrio je sotonu; pa je tada neposredno izazvao Božji autoritet: »Nećete vi umrijeti.« (1. Mojsijeva 3,4). Činjenica da je zmija na drvetu dodirivala plod i ostala živa činila je ovu izjavu mogućom. Tada je izrekla poslednju misao: »Nego Bog zna da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo.« (5. stih) Prema kušačevim rečima izgleda da Bog ne samo što je nepošten, već i da im uskraćuje nešto što je dobro.

Sotona je pomešao istinu i laž. U šta ljudi veruju što predstavlja mešavinu istine i laži? Zašto je to uvek pogubna mešavina, naročito u teologiji?

PAD - DRUGI DEO

Kada je Bog odlučio da stvori Adama i Evu, izjavio je da će biti stvoreni po Božjem obličju (1. Mojsijeva 1,26). Mamac na kušačevoj »udici« bilo je obećanje da će ako okuse zabranjen plod postati »kao Bog«. Istina je bila da su već bili kao Bog. Bili su stvoreni po Njegovom obličju, ali žalosna je činjenica što su u iskušenju izgubili iz vida ovu svetu istinu.

Uz to, Bog ih je prvobitno snabdevao hranom, ali deo pobune obuhvatao je Adamovu i Evinu odluku da probaju nešto izvan granica koje je Bog postavio. To je isto kao kada biste bili pozvani u nečiji dom na ručak, ali umesto da se poslužite postavljenom hranom na stolu, vi se služite nekom primamljivijom hranom iz njihovog hladnjaka. Taj postupak ne samo da bi bila uvreda za vašeg domaćina, već bi otkrio da ne cenite odnos sa njim.

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 3,4-7. Kušač je uverio Evu da će joj se oči otvoriti ako okusi taj plod. Šta su ugledali kada su im se oči otvorile, i šta je predstavljao taj simbol?

Evu su nadvladala čula (1. Mojsijeva 3,6). Drvo je bilo lepo, i kada je okusila plod, zamišljala je da stupa u viši nivo postojanja. Kada je svoje iskustvo podelila sa Adamom, da, njihove oči su se otvorile (7. stih), ali postideli su se onoga što su videli.

Glavna tema u ovom tekstu je odbacivanje Boga kao Izvora svakog dobra i izbor ljudskog rešenja za ljudske potrebe (u ovom slučaju, želje za hranom). Bog je prethodno pokazao Adamu i Evi kakvom hranom će se hraniti. Time što su probali plod sa zabranjenog drveta pokazali su nedostatak poverenja koji nije bio opravdan, naročito ako uzmemo u obzir jedinstvene okolnosti u kojima su se nalazili.

Kakvo »zabranjeno voće« (koje se često čini privlačnim, lepim i koje mnogo obećava) je nama danas dostupno? Kako da ne učinimo istu grešku, kada se nađemo pred takvom nametljivom prevarom?

POSLEDICE

Možda ćemo tek u večnosti u potpunosti shvatiti koliko je štete naneo ovaj događaj pored drveta. Sve što je Bog učinio u toku sedmice stvaranja počelo je da se raspada. Odnosi koje je Bog uspostavio bili su narušeni: između ljudi i Boga (sakrili su se od Njega), međusobni (Adam je okrivio Evu za nevolju u kojoj su se našli), i između ljudi i prirode (zmija je postala neprijatelj, zemlja je počela da rađa trnje i korov, i daje hranu samo posle dosta prolivenog ljudskog znoja).

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 3,10-19. Kako su Adamovi i Evini izgovori otkrili veličinu gubitka koji su već doživeli?

Zapazite kako se Bog postavio prema ovim izgovorima. Pre nego što je Bog mogao da ih otkupi, Adam i Eva morali su da priznaju odgovornost za ono što su učinili; Bog im je pažljivo objasnio posledice njihovih postupaka. Prvo je nad zmijom izrečeno prokletstvo da će jesti prah, da će je žena prezreti i stati joj na glavu (1. Mojsijeva 3,14,15).

Tada je Gospod rekao Evi da će doživljavati muke prilikom rađanja dece (1. Mojsijeva 3,16). Adam će se sa druge strane mučiti i znojiti da obezbedi hranu umesto da ugodno živi (1. Mojsijeva 3,17-19).

Adam i Eva sada su se suočili sa izborom ili da nastave svoju pobunu ili da se vrate Bogu. Prihvatanje odgovornosti za svoju pogrešku bio je njihov prvi korak na putu povratka Bogu, ali čak ni to priznanje nije bilo dovoljno da reši problem greha.

Budućnost ljudskog roda trebalo je osigurati na drugi način. Tako se Bog postarao za životinjsku žrtvu da njome ukaže na Spasitelja (1. Mojsijeva 3,21). Stvorenje, zmija, navela ih je na greh, i dovela do gubitka i narušenih odnosa; stvorenje, jagnje, ukazaće na Izbavitelja, koji će obezbediti obnavljanje, pomirenje i budućnost (vidi: 1. Mojsijeva 3,15). Umesto da budu gospodari koji vladaju Zemljom, Adam i Eva sada su zavisili od zemlje i jedno od drugog kao nikada ranije. »Adam je među nižim stvorenjima stajao kao kralj, i dok je bio veran Bogu, sva priroda priznavala je njegovu vlast; ali kada je sagrešio, izgubio je tu vlast.« (Elen Vajt, *Vaspitanje*, str. 26. original)

Odmah posle pada, ljudima je data nada u spasenje. Vidi: 1. Mojsijeva 3,15. Kako tu nadu možete prihvatiti? Kako možete da naučite da joj se radujete, znajući da se ona odnosi i na vas bez obzira na odluke iz prošlosti?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Iako smo vremenski daleko od Edemskog vrta i prvobitnog stvaranja, dela stvaranja još uvek svedoče o Božjoj dobroti. Pogledajte oko sebe: neverovatna lepota i izuzetno stvaralaštvo svedoče o ljubavi našeg Spasitelja. Na primer, pomislite na jabuke, pomorandže, mandarine, jagode, borovnice, avokado, paradajz, limun, lubenicu, badem, kruške, šljive, grašak, banane, ananas, nar, brokoli, luk, maline, višnje, celer, papaju, dinje itd. Da li su samo pukim slučajem tako ukusni i dobri za ishranu i da li su sasvim slučajno izrasli iz zemlje noseći seme? Naravno da ne. Međutim, nemaju svi pristup ovakvom izobilju. Događaju se poplave, glad i nesreće, i ljudi gladuju. Ovo je, naravno, svedočanstvo koliko je greh u velikoj meri iskvario naš svet. Ali ako samo na trenutak »zanemarimo« štetu koja je naneta delima stvaranja i usredsredimo se na samo stvaranje – kakvo ćemo silno svedočanstvo uvideti o Božjoj ljubavi! Ne smemo da zaboravimo sledeće: nada ne počiva u delima stvaranja, već u Stvoritelju lično.

ZA RAZGOVOR:

1. Kao ljudska bića nikada nije trebalo da doživimo smrt. Smrt je odstupanje od prvobitnog plana, ljudi nikada nisu trebalo da je upoznaju i dožive. Sveopšte užasavanje od smrti koje svi osećamo je, bez sumnje, trag onoga što smo poneli iz Edema. Razmišljajte o svim biblijskim obećanjima o večnom životu koja su nam data. Kako mogu da nam pomognu da se izborimo sa strašnom patnjom koju smrt sada izaziva?

2. Šta u stvorenom svetu na snažan način svedoči o Bogu i Njegovoj ljubavi prema nama?

3. Pročitajte ponovo tekst iz 1. Mojsijeve 3. poglavlja koji govori o tome kako su Adam i Eva počeli da opravdavaju svoj greh. Zašto su to lako učiniti? Na koje načine težimo da isto učinimo? Odnosno, koliko često smatramo da su nasleđe, okolina i drugi ljudi uzrok naših grešaka? Kako se možemo osloboditi ovakvog opasnog gledišta i priznati svoju odgovornost za svoja dela?

SVEOPŠTA POBUNA I PATRIJARSI

3. Biblijska doktrina

Od 9. do 15. januara

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 4,1-15; 3,9,10; 4,9; 6,1-13; Psalam 51,1; 1. Mojsijeva 22; 1. Mojsijeva 28,12-15.

Tekst za pamćenje: »I evo, Ja sam s tobom, i čuvaću te kuda god pođeš, i dovešću te natrag u ovu zemlju, jer te neću ostaviti dokle god ne učinim što ti rekoh.« (1. Mojsijeva 28,15)

Izveštaji koji slede posle pada još dublje se bave temama obmane i narušenih odnosa, koji su se prvi put pojavili u Edemskom vrtu. Za to vreme sukob se širio i razvijao širom planete.

U izveštaju o Kajinu i Avelju način bogoslužjenja postaje povod nesloge i smrti, što je tema koja se ponavlja kroz istoriju.

Izveštaj o Potopu otkriva kako su pobuna i greh izazvali uništenje svega što je Bog stvorio. Greh ne samo da izobličava dela stvaranja, već ih i uništava.

Avramovo iskustvo, u kome Bog pokazuje svoju spremnost da preuzme posledice pobune na Sebe, glavno je ohrabrenje u ovom sukobu. Bog je postao naša Zamena.

Zatim, u izveštaju o Jakovu, Isavu i Josifu i njegovoj braći uočavamo stalni međusobni uticaj narušenih odnosa, koje sotona koristi da uništi porodice i grupe ljudi.

Ipak, u svim ovim događajima Božja vernost i dalje se ispoljava, dok pomaže i brine se o svojoj namučenoj deci.

Su

Proučiti
celu pouku

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 4,1-15. Kako ovaj tekst govori o dubokoj ukorenjenosti greha?

Prilikom Kajinovog rođenja Eva je bila veoma uzbuđena. Zaista je verovala da je donela na svet Izbavitelja obećanog u 1. Mojsijevoj 3,15. »Dobih čovjeka od Gospoda.« (1. Mojsijeva 4,1) Tekst doslovno preveden mogao bi da glasi: »Donela sam na svet čoveka – Gospoda.« U osnovi, ove reči jednostavno otkrivaju da je Eva smatrala da je rodila onoga koga je Gospod obećao (1. Mojsijeva 3,15).

Ništa nije rečeno o Kajinovima radosnim dečaćkim godinama i o roditeljima koji su ponosno uživali u razvoju svog prvog deteta. Izveštaj brzo prelazi na rođenje drugog deteta, a zatim na način bogoslužjenja ova dva mlada čoveka. Međutim, kao što često imamo priliku da vidimo, razlike u bogoslužjenju dovede do tragičnih događaja.

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 3,9.10; 4,9. Uporedite Adamovu i Kajinovu reakciju u trenutku kada im je Bog nakon što su zgrehili postavio određena pitanja. Šta je slično, a šta različito u njihovim odgovorima?

Zapazite razlike između Adamovih i Kajinovih osećanja. Adam je zbunjnjen, uplašen i posramljen (1. Mojsijeva 3,10), Kajin je ljut (1. Mojsijeva 4,5), podrugljiv i buntovan (1. Mojsijeva 4,9). Za razliku od Adama koji je dao slab izgovor, Kajin je izgovorio očiglednu neistinu.

Međutim, iz očajanja javila se nada i optimizam. Kada je rodila Sita, Eva je ponovo mislila da je donela na svet Obećanog (1. Mojsijeva 4,25). Ime »Sit« potiče od reči koja znači »metnuti, staviti«, iste reči upotrebljene su u 1. Mojsijevoj 3,15. u vezi sa Izbaviteljem, koji će se suprotstaviti zmiji i stati joj na glavu. U daljem podudaranju sa tekstom iz 1. Mojsijeve 3,15. Eva opisuje svog sina kao »potomka« koje će zameniti Avelja. Tako, usred toliko mnogo očajanja i tragedije, dok se velika borba između dobra i zla i dalje širila, ljudi su se držali nade u otkupljenje. Bez toga, kakvu nadu imamo?

Zamislite kakvu su tugu osetili Adam i Eva zbog smrti svoga sina, a naročito zbog činjenice da ga je brat ubio. Tako su izgubili oba sina. Kako možemo naučiti tešku lekciju da greh donosi posledice koje prevazilaze trenutni greh?

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 6,1-13. Na koji način je velika borba između dobra i zla i ovdje izražena, samo sada još snažnije nego ranije?

U vreme Potopa nastale su delimične promene posebnih dela stvaranja; mnogo od onoga što je Bog razdvojio, sada je ponovo bilo sastavljeno. Vode iznad svoda i vode ispod svoda, more i kopno, morske životinje, ptice na nebu i sva bića koja se kreću po zemlji, sve se spojilo. Izgledalo je kao da je Zemlja ponovo »bez oblička i pusta«. (1. Mojsijeva 1,2)

Uprkos ovoj očiglednoj pobjedi sila zla, Božja stvaralačka sila i dalje je delovala. Započeo je novo stvaranje, ponovo razdvajajući različite elemente. Prvo je razdvojio Noju (pravednog i bezazlenog čoveka) od ljudi toga vremena čija je zloća bila velika i čija je svaka misao bila zla, pokvarena i nasilna (upoređi: 1. Mojsijeva 6,8.9. i stihove 5.11-13). Bog je tada naložio Noju da izgradi veliki brod. Zatim je izdvojio malu grupu ljudi, ptica i životinja – i smestio ih u sigurnost broda da prežive predstojeće događaje. Utemeljen na Božjoj milosti, život je bio nastavljen. Novi svet nastao je iz ostataka starog. Došlo je do novog stvaranja.

Međutim, teško da možemo reći da je sve bilo savršeno. Neko vreme posle Potopa, dok su se Noje i njegova porodica prilagođavali novim životnim uslovima, dogodilo se nešto što nas je podsetilo na krhkost ljudske dobrote. Sramni događaj odigrao se dok se Noje nalazio u pijanom stanju (1. Mojsijeva 9,20-27). Tako je čak i jedan od junaka vere (vidi: Jevrejima 11,7) doživio neprijatne trenutke. Velika borba se nastavila, ne samo u opštem smislu, već i u srcima pojedinaca.

Prema biblijskom tekstu Potop je uništio celokupan život (1. Mojsijeva 7,4). Slični izrazi upotrebljeni su na još nekim mestima u Bibliji u kojima je opisano šta Otkupitelj čini prilikom opraštanja greha (Isaija 25,8; 43,25; Psalam 51,1). Ili će naš život doživeti uništenje ili naši gresi. Kako ova jasna činjenica pokazuje koliko su određena pitanja zaista crno-bela?

AVRAM

Iako je Avraam (čije je ime prvo bilo Avram) poznat po svojoj vernosti, njegova životna iskustva više se odnose na Božju vernost prema njemu.

Bog je dva puta uverio Avrama da će dobiti sina. Prvi put mu je dao to obećanje u njegovoj 75. godini života (1. Mojsijeva 12,2.4), a potom deset godina kasnije (1. Mojsijeva 13,16).

Na kraju, čak i posle mnogih Avramovih grešaka, dete obećanja – dete zaveta – bilo je rođeno, a Božja vernost Njegovom ponekad kolebljivom sluzi bila je otkrivena (vidi: 1. Mojsijeva 17,19.21; 21,3-5).

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 22,1-19. Kakva nada je ovde otkrivena u vezi sa celokupnom velikom borbom?

»Da bi Avramu zauvek objasnio suštinu Jevandelja, ali i da bi okušao njegovu veru, Bog mu je zapovedio da žrtvuje svoga sina. Agonija kroz koju je prolazio u toku mračnih dana svoga strašnog iskušenja bila je dozvoljena da bi utemeljen na ličnom iskustvu shvatio bar nešto od veličine žrtve koju je beskrajni Bog prineo za čovekovo otkupljenje. Nijedna druga proba ne bi Avramu nanela takve duševne muke kao zahtev da žrtvuje svoga sina. Bog je dao svoga Sina da prođe kroz agoniju smrti i sramote. Anđeli koji su pratili poniženje i duševnu borbu Božjega Sina nisu smeli da se mešaju, kao što se dogodilo u Isakovom slučaju. Nije bilo glasa koji bi povikao: 'Sada je dosta!' Da bi spasao izgubljeni rod, Car slave je žrtvovao svoj život. Može li se pružiti neki jači dokaz beskrajnog Božjeg saučešća i Njegove ljubavi? 'Koji, dakle, svoga Sina ne poštedje nego Ga predade za sve vas, kako, dakle, da vam s Njim sve ne daruje?' (Rimljanima 8,32)

Žrtva koja je zahtevana od Avrama nije tražena samo zbog njegovog ličnog dobra, niti samo zbog dobra budućih naraštaja, već je trebalo da posluži kao pouka bezgrešnim bićima koja žive na Nebu i na ostalim svetovima. Područje sukoba između Hrista i sotone – područje na kome se ostvaruje i plan spasenja – predstavlja udžbenik svemiru. Pošto je Avram pokazao nedostatak vere u Božja obećanja, sotona ga je optužio pred anđelima i pred Bogom da je propustio da ispuni uslove zaveta i da je zato nedostojan Njegovih blagoslova. Bog je želeo da pred celim Nebom dokaže vernost svoga sluge, da prikaže da ne može prihvatiti ništa manje od savršene poslušnosti, i da svima njima potpunije objavi plan spasenja.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 154.155. original)

JAKOV I ISAV

Sukob između Božjih namera i pobune pojedinaca dalje se nastavlja u izveštaju o Jakovu i Isavu. U stara vremena bio je običaj da prvorođeni sin primi očev blagoslov (pravo stečeno rođenjem) pre očeve smrti. On je uključivao i primanje većine porodičnog imanja; na taj način je najstariji sin postajao odgovoran za porodična dobra.

U Isavu se javila mržnja prema svom bratu Jakovu pošto je na prevaru izgubio tu veliku čast. Odlučio je da ga ubije posle očeve smrti (1. Mojsijeva 27,41). Reveka je poslala Jakova iz doma u želji da ga zaštiti, misleći da će posle nekoliko dana sve biti u redu (1. Mojsijeva 27,43.44) Nekoliko dana pretvorilo se u 20 godina, i Reveka nikada više nije videla Jakova.

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 28,12-15. Kakvu veliku nadu je Jakov primio u tom snu?

Ponavljajući obećanja data Avramu, Bog je uveravao Jakova da će se planovi ostvariti. Iako je izgledalo da Jakov svojim postupcima zanemaruje Božji plan, Bog je i dalje bio uz njega. Međutim, Jakov je dvadeset godina morao da trpi tastove prevare, prvo u vezi sa brakom, zatim sa nadnicom (1. Mojsijeva 29,20.23.25.27; 31,7). Ipak, sve ove godine u kojima je služio za suprugu protekle su kao da je prošlo samo nekoliko dana.

Kada je Jakov odlučio da se vrati u svoj dom, prvo je Lavan pošao za njim (1. Mojsijeva 31,25.26), a zatim mu je Isav pošao u susret sa pratnjom od 400 ljudi. U obe ove prilike život mu je bio opasnosti i Bog je morao dva puta da ga izbavi; prvo se javio Lavanu u snu i rekao mu da ne povredi Jakova (1. Mojsijeva 31,24); zatim se lično rvaio sa Jakovom i onesposobio ga (1. Mojsijeva 32,24-30). Slika Jakova koji hramlje pomažući se štapom ostavljala je utisak da Jakov ne predstavlja pretnju. Darovi koji su unapred poslani zajedno sa Jakovljevim pažljivo biranim rečima bili su dovoljni da prekinu razdor između braće. Poslednji put ih vidimo zajedno prilikom očevog pogreba (1. Mojsijeva 35,29); znači, svaki Isavov prethodni plan da ubije Jakova posle očeve smrti bio je zaboravljen.

Obratite pažnju na sav bol i patnju koju su ove nerazumne odluke donele ovim ljudima, i nevinom i krivcu. Kako možemo da naučimo da prvo dobro razmislimo, pre nego što nešto učinimo?

JOSIF I NJEGOVA BRAĆA

Kao što je Jakov zaslužio mnogo gore ophođenje od strane svoga brata Isava s obzirom na način na koji je on postupio prema njemu, nešto slično vidimo u izveštaju o Josifu i njegovoj braći.

U ovom primeru ponovo vidimo da brat gaji mržnju prema bratu zato što je jednom od njih iskazana veća naklonost (1. Mojsijeva 37,3.4). Šarena haljina nije bila napravljena od običnog materijala. Originalna reč ukazuje da je u pitanju bila skupa haljina koju su nosili pripadnici carske porodice, koja je bila pokrivena bogatim i raznobojnim vezom i za čije tkanje je bilo potrebno godinu dana.

Zatim, kada je Josif svoje snove ispričao braći (1. Mojsijeva 37,5-11), podstakao je u njima još veću mržnju i zavist. Zato su prvom prilikom skovali zaveru da ga se oslobode (1. Mojsijeva 37,19.20). Braća su sigurno međusobno čestitala jedan drugome na tome kako su ga lako uklonili iz svojih života. Niko od njih nije znao kako će Bog godinama kasnije iskoristiti ove okolnosti da bi ih spasao.

Pročitajte tekst iz 1. Mojsijeve 45,4-11. Kakvu je široku sliku Josif sagledao? Na šta je bio usredsređen?

Pomislite kakve su se misli rojile u Josifovoj glavi, dok je kao mladić okovan lancima koračao iza kamile i osvrtao se prema brdima koja su nestajala u daljini, među kojima se nalazio dom u kome je proveo svoje dečake dane, zatim, dok je stajao na postolju u vreme aukcijske prodaje robova, dok su ga znatizeljni kupci ponižavali pomno ga zagledajući pre nego što daju neku ponudu za njega. Mnogi su se odrekli svoje vere, iako su doživeli mnogo manje poniženje i patnju od njega.

Josif je mogao da postane ogorčen i neprijateljski raspoložen prema Bogu, ali je odlučio da očuva svoju veru usred velike patnje koja ga je zadesila i dok se velika borba na dramatičan način odigravala u njegovom ličnom životu. Uskoro se našao u domu jednog od najvažnijih vojskovođa u zemlji i Božjim blagoslovom uskoro je pridobio njegovo poverenje (1. Mojsijeva 39,1-4). Na kraju, rob je postao vođa u Egiptu.

Uprkos velikom porodičnom neslaganju otkrivenom u ovom izveštaju, uprkos izdaji i zlu, kraj je bio srećan. Kako čuvate svoju veru netaknutom i zadržavate ljubazan stav kada nešto, kao u Josifovom slučaju, krene na zlo.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Nema sumnje da, kako ovaj izveštaj pokazuje, život na Zemlji usred velike borbe, nije uvek onakav kakav bismo želeli da bude. Na primer, Adam i Eva ne bi ni pomislili, dok su držali svoju decu u naručju, da će jedno ubiti drugo. Kada se Sefora udala za Mojsija sigurno nije imala budućnost kakvu je zamišljala. Da li mislite da je Lijin bračni život bio onakav o kakvom devojke sanjaju? A mladi Jeremija – kakve je god nade i težnje imao – sigurno nije mislio da će biti odbačen, kažnjen i smatran izdajnikom od strane sopstvenog naroda. Zar David i Vitsaveja ne bi više voleli da je izveštaj o njihovom životu drugačiji nego što jeste (nema sumnje da bi i Urija to više voleo)? A kada je Isus u pitanju? Naravno, Isus je došao na Zemlju da umre; to je bila suština. Ali gledajući sa Njegove ljudske strane gledišta, strane koja je zavapila u Getsimaniji: »Oče Moj, ako je moguće da Me mimoide čaša ova...« (Matej 26,39) – doživeti bičevanje, prezir, ruganje i raspeće u 33. godini života sigurno nije ono čemu bi se neko nadao. Život nam nesumnjivo može naneti zlo. Ali to ne treba da nas iznenadi, zar ne? Šta očekujete u palom, grešnom svetu – raj? Edemski vrt odavno ne postoji. Ali će se vratiti u postanje i kada se to dogodi, ponor između našeg sadašnjeg života i onog kakav će nastati, biće mnogo veći, nego ponor između onoga čemu se nadamo i što doživimo.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Kakva značajna razlika postoji između braće i sestara koji uspeju da održe svoju veru u Boga i onih koji ne uviđaju potrebu za tim?**
- 2. Kada suparništvo i ljubomora među braćom i sestrama potisnu Božje namere, koje ima za današnje porodice, kako je moguće da vide pozitivnu sutrašnjicu? Kako se može pomoći porodicama u vašoj crkvi da uoče Božji širi plan za njih?**
- 3. Šta može biti učinjeno za vernike koji se osećaju usamljenim u ovom svetu i koji smatraju da je njihov život besmislen i bezvredan?**
- 4. Čak i ako vaš život nije onakav kakvom ste se nadali, kako vam obećanje o večnom životu pomaže da vas razočaranje ne nadvlada?**

SUKOB I KRIZA: SUDIJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Sudije 4; Sudije 6; Sudije 14; Jevrejima 11,32; 1. Samuilova 2,12-25; 8,1-7.

Tekst za pamćenje: »I Ana se pomoli i reče: Razveseli se srce moje u Gospodu; podiže se rog moj u Gospodu; otvoriše se usta moja na neprijatelje moje, jer sam radosna radi spasenja Tvojega.« (1. Samuilova 2,1)

Vreme sudija bilo je haotično razdoblje u svetovj istoriji. Božji narod činio je zlo pred Gospodom, Gospod ih je »davao« u ruke neprijateljima, narod je vikao ka Gospodu, a Gospod je podizao izbavitelja koji je donosio mir zemlji. Odnosno, mir je trajao, sve dok se ovi žalosni događaji ne bi opet ponovili.

Devora, jedna od izrailjskih sudija, bila je izuzetna po tome što je ulivala poverenje ljudima oko sebe. Ona i Jailja su se pokazale kao hrabre žene, dok je muškarcima bilo potrebno ohrabrenje zbog straha i nedostatka vere. Temu velike borbe možemo uočiti i u izveštaju o Gedeonu, u vreme kada se narod suočavao sa teškim okolnostima.

Samson je bio jedan od poslednjih sudija. Posle njega narod je pao u beznađe i bezakonje. Bio je to neobičan junak koji je više bio zainteresovan za suprotni pol nego da sledi Boga, slično svojim sunarodnicima koji su pre težili idolima nego službi Bogu.

Samuilo je doneo nadu narodu. U njegovo vreme uspostavljena je nova struktura vlasti sa carem na čelu, a jedan od njegovih poslednjih poduhvata bio je pomazanje budućeg cara Davida.

Izveštaj o Devori sadrži zanimljive pojedinosti o temi velike borbe. U njemu vidimo Božji narod koji trpi ugnjetavanje i suočava se sa nemogućim prilikama. Ovo se podudara sa tekstom iz Otkrivenja 12. poglavlja, u kome je opisano izuzetno neravnopravno nadmetanje između sedmoglave aždaje i novorođenčeta (vidi: 1. Biblijska doktrina, odeljak od utorka).

Glavne ličnosti u ovom izveštaju su Javin, hananski car; Sisara, njegov vojskovođa; Devora, proročica i sudija (ona koja je rešavala građanske rasprave među zavađenim stranama), koja je posedovala veoma neuobičajen stepen autoriteta i uticaja za ženu tadašnjeg vremena.

Pročitajte 4. poglavlje iz Knjige o sudijama. Na koji je način ovde izražena tema velike borbe? Ko je na kraju doneo pobjedu Izrailju, uprkos njihovoj nedostojnosti?

Junakinja ovog izveštaja je Jailja, Everova supruga, koja se nije plašila da se poistoveti sa Božjim narodom i koja je odigrala ključnu ulogu u porazu Božjih neprijatelja. Suditi njenim delima sa naše tačke gledišta danas nije lako. Poslednje što bi trebalo da učinimo je da njenim delima opravdamo laž i nasilje da bismo nešto postigli, bez obzira koliko je taj cilj ispravan.

U razgovoru koji je prethodio sukobu, Devora uverava Varaka da će Bog izvojevati pobjedu (odjek velike borbe). Koristeći dva glagola, opisala je kako će Bog to učiniti (Sudije 4,7). Bog će »dovesti« Sisaru (reč koja ukazuje na hvatanje ribe mrežom) na potok Kison, i »predati« u Varakove ruke. Devorina pesma zahvalnosti (Sudije 5) otkriva neke pojedinosti. Sisarine kočije zaglavile su se u uskom prolazu u blizini potoka Kison zbog obilne kiše. Nebesa i oblaci »kapahu« vodom i brda se »rastapahu« (5,4.5), stvarajući tako bujicu koja je odnela mnoge neprijateljske vojnike (5,21), i Izrailj je bio oslobođen.

Razmislite o poverenju koje su ovi ratnici imali u Devoru. Iako je to do određene mere dobro, zašto uvek moramo biti pažljivi u tome koliko poverenja imamo u nekoga?

Pročitajte tekst iz Knjige o sudijama 6,1. Šta se ovde događa? Vidi: Sudije 6,10.

Izrailjci su posle Devorine službe uživali u miru 40 godina, a onda su ponovo pali u ruke tlačiteljima. Ovoga puta bili su to Madijanci, koji su zajedno sa svojim saveznicima ulazili u Izrailj, uništavali sve nove useve i otimali stoku (Sudije 6,3-5). Izrailj je tada, u velikoj meri osiromašen, povikao ka Gospodu (Sudije 6,6.7). Shvatili su da njihovi pomodni bogovi nisu ni od kakve koristi.

Pročitajte tekst iz Knjige o sudijama 6,12-16. Šta je anđeo Gospodnji rekao Gedeonu, i kako je on postupio? Zar nije trebalo da zna zašto se suočavaju sa tim? Vidi: Sudije 6,7-10.

Uprkos Gedeonovim žalbama, koje su bile neopravdane (bili su neposlušni; zato su pali tlačiteljima u ruke), Bog je opet bio spreman da ih izbavi, ali ovoga puta preko Gedeona. Zanimljivo je zašto je Bog oslovio Gedeona rečima »hrabri junače«, iako Gedeon sebe nije posmatrao na taj način: »O Gospode, čim ću izbaviti Izrailja? Eto, rod je moj najsiromašniji u plemenu Manasijinu, a ja sam najmanji u domu oca mojega.« (Sudije 6,15) Nema sumnje da je ključni činilac Gedeonove snage bilo njegovo osećanje nedostojnosti i slabosti.

Zapazite, takođe, šta je Gedeon zatražio od Gospoda u Knjizi u sudijama 6,36-40. Odnosno, svestan nepovoljnih okolnosti i svoje slabosti, tražio je da se na poseban način uveri u Božje prisustvo. Bio je čovek koji je u potpunosti shvatio svoju zavisnost od Gospoda. U 7. poglavlju Knjige o sudijama čitamo o Gedeonovom zadivljujućem uspehu u borbi protiv tlačitelja svoga naroda i o Božjem izbavljenju Izrailja.

Zašto je Bog koristio pala ljudska bića u toku ovog izbavljenja? Odnosno, zar nije mogao da pozove »više od dvanaest legionu anđela« (Matej 26,53) da učini za Izrailjce što je bilo potrebno u tom trenutku? Kakvu ulogu mi kao ljudska bića imamo u velikoj borbi i širenju Jevanđelja?

Granica borbe između dobra i zla poremećena je u izveštaju o Samsonu. Njegov život započinje na upečatljiv način izjavom Gospodnjeg anđela da će od rođenja biti nazirej. Anđeo je poučio Samsonove roditelje kako da se pripreme za rođenje svog posebnog deteta. Majci je rečeno da ne pije alkoholna pića i da ne jede nečistu hranu (Sudije 13,4.13.14; vidi: 3. Mojsijeva 11). Bog je imao posebne planove za Samsona; nažalost, prilike se nisu najbolje odvijale.

»Upravo u vreme kada je ušao u muževno doba, u vreme kada je trebalo da izvrši zadatak koji mu je Nebo dalo – u vreme kada je više nego ikada morao biti veran Bogu – Samson se povezao s neprijateljima Izrailja. On se nije pitao hoće li bolje proslaviti Boga, kada se bude povezao sa osobom po svom izboru ili će sebe dovesti u položaj da neće moći da ispuni nameru koju je morao da ostvari svojim životom. Svima onima koji se najpre trude da Njega proslave, Bog je obećao mudrost; ali nema nikakvog obećanja onima koji teže da ugone sebi.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 563. original)

Pročitajte tekst iz Knjige o sudijama 14,1-4. Kako je moguće da je Bog upotrebio Samsonovu slabost prema ženama kao priliku da »traži zadjevicu s Filistejima«. (4. stih)

Samson je »krenuo« na Filisteje na različite načine, svaki put gnevno odgovarajući na upućene uvrede. Prvo je ubio 30 ljudi i poneo njihovu odeću na svadbenu svečanost da bi platio dug (Sudije 14,19). Zatim je uništio njihove useve, kada je njegova supruga data njegovom prijatelju (Sudije 14,20; 15,1-5). Samson je zatim ubio mnoge iz osвете što su Filisteji ubili njegovu ženu i njenog oca (Sudije 15,6.7.8). Kada su Filisteji pokušali da se osвете za to (Sudije 15,9.10), ubio je 1000 ljudi magarećom čeljusti (Sudije 15,14.15). Na kraju srušio je njihov hram i ubio 3000 ljudi, jer su ga oslepili (Sudije 16,21.28.30).

Razgovarajte o junaku koji je činio greške. Ne možemo se ugledati na mnogo toga iz Samsonovog života, iako je u Jevrejima poslanici 11,32. naveden uz neke veoma istaknute ličnosti. Očigledno da u ovom izveštaju postoji mnogo više pojedinosti nego što se vidi na prvi pogled. Razmislite šta je Bog mogao da učini sa Samsonom. Šta je sa nama? Koliko bismo više učinili da živimo prema svojim mogućnostima?

Knjiga o Ruti ne govori o velikim neprijateljskim vojskama koje prete Božjem narodu, već o užoj temi: o porodici koja je bila na korak od nestajanja, ali je uspela da se obnovi. Pored dve šire teme – uništenje Božjeg stvaranja i pretnja Njegovom narodu – Knjiga o Ruti, takođe, govori o velikoj borbi u ličnom životu, u kome se u stvarnosti ona uvek i vodi.

Ne treba da nas iznenadi što je u Judi u vreme sudija vladala glad (Ruta 1,1; 5. Mojsijeva 28,48; 32,24; vidi: Sudije 17,6; 21,25). To je bio znak da je zavetni narod napustio Boga. Greh i pobuna pretvorili su zemlju u kojoj teku mleko i med u pustoš. U Knjizi o Ruti Bog je »pohodio« zemlju i vratio život u nju, »davši im hljeba« ponovo (Ruta 1,6).

Elimeleh, njegova supruga Nojemina i njihova dva sina otišli su u zemlju moavsku, jer su želeli bolju budućnost. Neprijateljska zemlja pružila je trenutno olakšanje, ali posle smrti supruga i dva sina, Nojemina je konačno odlučila da se vrati u svoj dom.

Pročitajte tekst iz Knjige o Ruti 1,8.16.17. Zašto je značajna Rutina želja da pođe sa Nojeminom?

Ruta je poticala iz neprijateljskog naroda koji je u mnogim prilikama pokušao da uništi Izraelj, ali je odlučila da se poistoveti sa Božjim narodom i služi njihovom Bogu. Stekla je naklonost u novoj zemlji, ne samo od strane Voza (Ruta 2,10), već i od ljudi koje je upoznala (Ruta 2,11). Voz je bio uveren da je, takođe, stekla naklonost u Božjim očima (Ruta 2,12), i načinivši korak dalje od divljenja prema njoj, pristao je da se oženi njome (Ruta 3,10.11).

Još jedan rođak, koji je bio u bližem srodstvu sa Elimelehom od Voza, takođe je imao pravo na zemlju preminulog Elimeleha ako se oženi Rutom. Međutim, on nije želeo da stupi u još jedan brak zato što bi to poremetilo njegove novčane prilike (Ruta 4,6). U ovom trenutku skup prisutnih svedoka blagoslovio je Rutu, upoređujući je sa velikim ženama iz izraelske istorije (Ruta 4,11.12), što se ispunilo kada je postala preteča Mesije (Ruta 4,13.17; Matej 1,5.6).

Za ovaj izveštaj mogli bismo reći da se završava rečima: »I živeli su srećno do kraja života.« Nažalost, nema ih mnogo u Bibliji. Naravno, nema ih mnogo ni izvan Biblije. Ovde možemo videti kako će uprkos životnim usponima i padovima Božja volja na kraju pobediti; a to je radosna vest za sve koji vole Boga i veruju u Njega.

Kako je početak Knjige Samuilove povezan sa velikom borbom? Nema očigledne pretnje stvorenom poretku i nema brojnih vojski na granici. Napad zla je prefinjeniji ali, ništa manje stvaran.

Pročitajte tekst iz 1. Samuilove 2,12-25. Kako je u ovim žalosnim stihovima prikazana borba između dobra i zla?

»Iako je bio postavljen da vlada narodom, nije uspevao da upravlja svojom porodicom. Bio je popustljiv kao otac. Voleo je mir i udobnost, pa se nije služio autoritetom da ispravlja zle navike i strasti svojih sinova. Umesto da im se suprotstavlja ili da ih kažnjava, on se pokoravao njihovoj volji i dozvoljavao im da čine sve što hoće.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 575. original)

U poređenju sa njima vidimo dečaka obučenog poput sveštenika (1. Samuilova 2,18.19), koji, kao i Isus, »rastijaše i bijaše mio i Gospodu i ljudima«. (1. Samuilova 2,26; Luka 2,52) Samuilo je postao moćan i veran vođa u Izrailju. »I sav Izrailj od Dana do Virsaveje pozna da je Samuilo vjeran prorok Gospodnji.« (1. Samuilova 3,20)

Međutim, ovo ne znači da je sve bilo u redu. Narod se suočio sa ratom protiv Filisteja, i dva Ilijeva sina bili su ubijeni; Filisteji su oteli Božji kovčeg, a devedesetosmogodišnji Ilije umro je kada je čuo ovu vest (1. Samuilova 4,14-18).

Nažost, Samuilo se suočio sa istim problemom kao i Ilije: njegovi sinovi nisu pošli očevim stopama vernosti i odanosti (1. Samuilova 8,1-7).

Samuilo je obeležio trenutak promene u istoriji Božjeg naroda. Bio je poslednji sudija i ključna ličnost u velikoj borbi koja se razvijala. Njegov postojan uticaj vodio je narod u kritičnim trenucima. Žalosno je što njegovi sinovi nisu pošli njegovim stopama, ali Bog ne zavisi od uspešnosti ovozemaljskih porodica. Starešine su zbog njihove neposlušnosti zahtevali da dobiju cara. Ovo nije bila najbolja odluka, što je u vekovima kasnije istorije potvrđeno.

Bez obzira na naš život u domu, bio dobar ili rđav, odgovorni smo kome služimo u velikoj borbi. Kakve god greške da ste učinili, zašto nikada ne treba da zaboravite da danas, u ovom trenutku, nikada nije prekasno da se pomirite sa Gospodom? Sutra će možda biti prekasno, ali danas nije.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Biblija je poznata po tome da ne prikriva ljudski greh, ljudsko zlo. Posebno jasan opis ljudskog zla nalazimo u tekstu u 1. Samuilovoj 2,12-25, u kome su Ilijevi sinovi upoređeni sa mladim Samuilom. U 1. Samuilovoj 2,12. čitamo: »A sinovi Ilijevi bijahu nevaljali, i ne znadijahu za Gospoda.« Zapazite, prvo, kontrast: rodoslov je imao važnu ulogu u biblijskom životu, a u ovom stihu »sinovi Ilijevi« sada su »sinovi nevaljalstva«. Reč *Belial* koristi se u različitim oblicima i okvirima, skoro uvek u negativnom smislu. U stvari, povezana je sa jevrejskom reči *bl* ili *bli*, što znači »ne« ili »bez«. *Belial* znači »bezzvredan«, »beskoristan«, a na drugim mestima se koristi na isti način kao u slučaju Ilijevih sinova; odnosno, i drugi ljudi su nazvani »nevaljalima«, »sinovima nevaljalstva«. (2. Dnevnika 13,7; 1. O carevima 21,13) U Pričama Solomonovim 6,12. izjednačen je sa nitkovima. (U drugoj staroj bliskoistočnoj književnosti, *Belial* je drugo lično ime za sotonu). U skoro svakoj upotrebi u Bibliji, ima negativno značenje. Ljudska bića, stvorena po Božjem obličju, stvorena su sa svrhom i smislom; a ipak, prema Bibliji, ovi ljudi su nevaljali. Kakvo tragično rasipanje života. Ili smo na Gospodnjoj strani, čineći nešto za Njega što ima svrhu i smisao, ili smo rđavi. To ima smisla, takođe, uzimajući u obzir da naše čitavo postojanje i smisao života potiče samo od Njega.

ZA RAZGOVOR:

1. Biblija je jasna. U velikoj borbi nema kompromisa: ili smo na jednoj ili na drugoj strani, Hristovoj ili sotoninoj. Ipak, u životu kakav poznajemo nije uvek lako uočiti jasne i oštre razlike, zar ne? Ponekad nismo sigurni šta je ispravna a šta pogrešna odluka; čak i kad su moralne nedoumice u pitanju. Nije uvek lako odlučiti šta treba učiniti. Kako možemo tražiti vođstvo i pomoć da bismo ispravno odlučili u trenucima kada je teško znati šta je ispravna odluka?

2. Kako su vas ljudi kojima ste se divili razočarali? Kako ste vi možda razočarali one koji su se vama nekada divili? Šta ste iz ovih događaja naučili o veri, poverenju, milosti i ljudskoj slabosti?

BORBA SE NASTAVLJA

5. Biblijska doktrina

Od 23. do 29. januara

Tekstovi za proučavanje: 1. Samuilova 17,43-51; 2. Samuilova 11,1-17; 1. O carevima 18,21-39; 2. O carevima 19,21-34; Jestira 3,8-11; Nemija 1.

Tekst za pamćenje: »I kazah im kako je dobra ruka Boga mojega nada mnom i riječi careve koje mi je rekao. Tada rekoše: Ustanimo i zidajmo. I ukrijepiše im se ruke na dobro.« (Nemija 2,18)

Kada uporedimo izveštaje o životu Davida, Ilije, Jezekije, Jestire i Nemije, zapažamo slične teme: Bog koristi »beznačajne« ljude da odvрати plimu zla. U nekim od ovih izveštaja možemo da vidimo da uprkos ogromnim poteškoćama ne moramo da se povijamo pod uticajem razornog zla. Umesto toga, možemo stajati čvrsto, ali samo u sili Boga koji je veran svojim zavetnim obećanjima, obećanjima koja su ispunjena u Isusu. Kada Božji narod istraje u Njegovoj sili, uvideće da sile zla nisu dovoljno moćne da izvojuju konačnu pobjedu.

Ono čemu treba da težimo jeste da se radujemo izbavljenju koje je On doneo. Ovo nema uvek smisla, kada uzmemo u obzir velike izazove sa kojima se ponekad suočavamo, izazove koji su mnogo snažniji od nas. Radovati se Božjem izbavljenju pre nego što ono dođe čin je vere i služenja Bogu, pre nego logična posledica onoga što se događa oko nas. Sa druge strane, zahvaljujući onome što je Hristos učinio za nas, gajiti poverenje u Božju vernost zaista je jedino razumno što možemo učiniti.

Su

Proučiti
celu
pouku

DAVID, GOLIJAT I VITSAVEJA

Život je složen i to zato što smo mi kao ljudi složeni. Zamislite stvorenja koja su stvorena po Božjem obličju, po obličju Stvoritelja univerzuma, a koja su se potom iskvarela. Nije čudo što naš potencijal i za dobro i za zlo može da dostigne izuzetan nivo. Međutim, ne možemo reći da neki ljudi dostižu samo visine »dobrote«, dok se drugi, nažalost, spuštaju do krajnjih granica pokvarenosti. Obe krajnosti mogu se ispoljiti u istoj osobi! Dobra vest je da neko ko je u jednom trenutku bio na samom dnu, Božjom milošću može da učini velika dela za Njega i čovečanstvo. Naravno, nasuprot tome: oni koji su visoko mogu pasti veoma nisko. Sotona je stvaran, velika borba je stvarna, i ako nismo u zajednici sa Gospodom, čak i najverniji između nas mogu postati neprijateljev plen (1. Petrova 5,8).

Pročitajte tekst iz 1. Samuilove 17,43-51. Šta je David rekao i što je veoma važno da bismo shvatili njegovu pobedu? Ovaj tekst uporedite sa tekstem iz 2. Samuilove 11,1-17. Kakvu oštru suprotnost u ovim tekstovima možemo zapaziti kao promenu u istom čoveku? Šta je pokrenulo promene?

Isti David koji je porazio diva Golijata bio je poražen od strane sopstvene požude i oholosti. Koliko žena je već imao? Onda je video još jednu, udatu ženu, i odjednom gde su nestale sve reči o tome da je »rat Gospodnji« (1. Samuilova 17,47) ili da je »Bog u Izrailju«? (1. Samuilova 17,46) David je trebalo da zna da se »rat Gospodnji«, u kome je trebalo da učestvuje sa Božjim oružjem, nije vodio samo u ratnom području u dolini Ili, već u dubini srca, u kome u svakome od nas besni velika borba.

Kada je postao svestan svog strašnog pada koji je doživeo zbog Vitsaveje, David je osetio veliku žalost i krivicu. Tuga ga je navela da napiše 51. Psalam, u kome moli za čisto srce (10. stih) i obnovu zajednice sa Bogom (stihovi: 11.12). U velikoj kosmičkoj borbi, moćni ljudi su ranjivi kao i osobe na najnižem položaju, ali Bog je spreman da radi sa svakim ko se iskreno kaje.

Razmislite o sebi, o svojim poredama, razočarenjima, uspesima i neuspesima. Kako možete primeniti pouke iz ovih izveštaja u prilikama sa kojima se upravo sada suočavate?

»KAD OPET OBRATIŠ SRCA NJIHOVA«

Ilija Tesvićanin veoma je zanimljiva ličnost. Prvi put ga srećemo u trenutku kada stoji pred zapanjenim carem i govori mu da kiša neće padati naredne tri godine (1. O carevima 17,1). Pristupiti caru ili udaljiti se od njega nije bilo lako, ali ovaj kosmati čovek sa kožnim pojasom (2. O carevima 1,8) prošao je pored straže, objavio Božju vest, a zatim otišao u planinu udaljenu oko 12 kilometara.

To je bilo žalosno vreme za Severno izrailjsko carstvo. Mnogi su ostavili Gospoda Boga (1. O carevima 19,10) i obožavali bogove plodnosti. Reći da kiša neće padati bio je neposredan izazov upućen Valu, za koga se verovalo da donosi kišu i time obezbeđuje rodne useve i zdravu stoku što je Izrailjce činilo bogatima. Vladajući verski obredi bili su usredsređeni na plodnost i prihod.

Sledeće tri godine bogovi plodnosti bili su nemoćni. Ilija se ponovo suprotstavio caru i zatražio suočavanje sa Valovim prorocima i boginjom Ašerom (boginjom plodnosti) – jedan čovek protiv 850 ljudi (1. O carevima 18,17-20).

Kada je osvanuo taj dan i mnoštvo se okupilo na vrhu gore Karmil, Ilija se obratio narodu: »Dokle ćete hramati na obje strane?« (1. O carevima 18,21) Junci su izabrani i pripremljeni za žrtvu, a narod je čekao da vidi koji će bog odgovoriti ognjem sa neba i time pokazati da je moćniji. Pošto je ova životinja bila najmoćniji simbol plodnosti u drevnim religijama, narod je smatrao da će bogovi plodnosti sigurno pokazati svoju silu.

Pročitajte tekst iz 1. O carevima 18,21-39. Upkos očiglednoj činjenici da je ovde reč o velikoj borbi, šta je Ilija zaista želeo da se dogodi u Izrailju, i zašto je to važno za nas danas?

Odgovor pronalazimo u 1. O carevima 18,37. Čudo, upečatljivo samo po sebi, nije bilo pravi cilj; cilj je bila vernost izrailjskog naroda zavetu. Zapazite, takođe, ko je obratio njihova srca. Bio je to Gospod lično, čak i pre nego što se čudo dogodilo. Međutim, Bog ne prisiljava ljude da Mu se vrate. On šalje svog Svetog Duha, a narod, odgovarajući na njegov uticaj, mora najpre da odluči da se vrati Bogu; samo tada, u Njegovoj snazi, mogu postupati u skladu sa tom odlukom. I danas je tako. Samo Božja sila održava otkucaje svakog srca, ali On ne prisiljava nijednog čoveka da Ga sledi.

REČI PORUGE

Car Jezekija vladao je Judom kada je nova moćna sila, Asirija, osvojila Severno izrailjsko carstvo i rasejala njegove stanovnike širom Mesopotamije (2. O carevima 18,9-12). »Ono što više nije mogao da postigne preko njih u zemlji njihovih otaca, Bog je pokušao da postigne rasejavši ih među neznabošce. Njegov plan spasenja svih onih koji budu odlučili da dobiju oprostjenje preko Spasitelja ljudskog roda, tek je trebalo da se ostvari; nevoljama koje su zadesile Izrailj, On je pripravljaio put da se Njegova slava otkrije svim narodima.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 292. original)

Asirski car Senahirim, nekoliko godina kasnije, usmerio je svoju pažnju na Judu, osvojio sve njegove utvrđene gradove i nametnuo velike poreze (2. O carevima 18,13-15). Iako je Jezekija ispraznio sve riznice iz Hrama i dvora, asirski car nije bio zadovoljan, pa je poslao zvaničnike da pregovaraju o predaji Jerusalima.

Asirci su se tada podrugivali narodu govoreći da kada bogovi okolnih naroda nisu sačuvali te narode od Asirije, zašto Jevreji misle da će njihov Bog učiniti nešto bolje? (Vidi: 2. O carevima 18,28-30,33-35)

Jezekija je tada učinio jedino što je bilo moguće u tom trenutku – molio se (2. O carevima 19,15-19). Bog je već upućivao reči ohrabrenja Jezekiji preko proroka Isaije (2. O carevima 19,6), i sada mu je ponovo poslao proroka.

Pročitajte tekst iz 2. O carevima 19,21-34, naročito obratite pažnju na 21. i 22. stih. Kakvu poruku je Bog uputio narodu usred ove strašne nevolje?

Ishod svega ovoga mogao se videti kada je velika asirska vojska opkolila zidove Jerusalima. Jednog jutra uplašeni stanovnici opkoljenog grada nisu videli konačni napad osvajačke vojske koja ruši odbranu opsednutog grada, već koliko im je oko sezalo mogli su da vide vojnike kako leže na zemlji u smrtnoj tišini (2. O carevima 19,35). Posramljeni asirski car vratio se u svoju zemlju i izgubio život od ruku svoja dva sina (2. O carevima 19,36,37).

Kako se usred veoma obeshrabrujućih i naizgled nemogućih prilika možemo osloniti na Gospoda? Zašto uvek na umu moramo imati širu sliku, naročito kada se sve ne završi, bar ne odmah, na pozitivan način?

SMRTNA PRESUDA

Nama je danas teško (kao što je bilo teško ljudima iz različitih kultura u toku vekova) da shvatimo običaje i predanja iz starog Persijskog carstva, u okviru koga je nastao izveštaj o Jestiri. Mada, jedno je sigurno: Gospod je upotrebio to carstvo u procesu ispunjavanja zavetnih obećanja izrailjskom narodu, obećanja koja potiču još od Avrama (vidi: 1. Mojsijeva 12,1-3; Isaija 45,1; 2. Dnevnika 36,23).

Mlada Jevrejka Jestira postala je kraljica. Iako je njen uspon bio drugačiji od, na primer, Josifovog u Egiptu ili Danilovog u Vavilonu, ona je bila (kao i Josif i Danilo) upravo ne mestu na kome je Gospod želeo da bude, i Bog ju je upotrebio na izuzetan način koji pokazuje kako se tema velike borbe odigrava u istoriji.

Pročitajte tekst iz Knjige o Jestiri 3,8-11. Imajući na umu Božje planove za jevrejski narod, naročito u pogledu Mesijinog dolaska, kakve bi posledice uspeh ovakvog dekreta imao?

»Car nije ni razmišljao o dalekosežnim posledicama koje bi izazvalo potpuno izvršenje ovog dekreta. Sam sotona, prikriiveni začetnik celog plana, pokušavao je da očisti Zemlju od onih koji su čuvali znanje o pravome Bogu.« (Elen Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 600.601. original) Iz ovog istog naroda trebalo je dođe Spasitelj sveta.

Zanimljivo je da je problem nastao zbog načina bogoslužjenja (vidi: Jestira 3,5.8) i odbijanja jedne grupe ljudi da slede zakone i običaje naroda na vlasti. Iako će prilike na kraju vremena biti drugačije, suština, odnosno velika borba između Hrista i sotone, i dalje će biti ista, i oni koji budu verni Bogu suočiće se sa sličnim prilikama kao i Jevreji u ovom slučaju. Upozoreni smo da će u završnim događajima ovozemaljske istorije biti izdat dekret »da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj«. (Otkrivenje 13,15) Ono što možemo naučiti iz istorije jeste da se ničemu ne učimo iz istorije.

Zašto se često dešava da smo nepoverljivi prema onima koji su drugačiji od nas? Zašto snažne istine o stvaranju i otkupljenju, istine koje otkrivaju vrednost svakog ljudskog bića, pokazuju koliko je ovaj stav pogrešan? Kako možemo da oslobodimo svoje srce od ovakvih pogrešnih misli?

Izveštaj o Nemiji potiče iz vremena u kome izrailjski narod više nije postojao kao politička sila, već kao Ostatak rasejan širom stranih zemalja. Bog, međutim, kao i uvek, bio je veran svojim zavetnim obećanjima, čak i kada narod nije ispunjavao svoj deo zaveta.

Pročitajte 1. poglavlje Knjige Nemijine. Šta se nalazi u pozadini njegove molitve? Na koji način podseća na Danilovu molitvu zabeleženu u Knjizi proroka Danila 9,4-19? Šta je ključno pitanje u oba slučaja i kako je ono povezano sa celokupnom temom velike borbe?

Nemija je zahvaljujući carevoj milosti dobio dopuštenje da se vrati u Jerusalim i obnovi ga. Nakon povratka, Nemija je prvih nekoliko dana samo razgledao grad. Noću je pokušao da sagleda prilike u gradu, ali zbog stanja ostataka ruševina nije mogao daleko da odmakne (Nemija 2,14); zato je otišao izvan gradskih zidova da sve pažljivo osmotri sa te strane (Nemija 2,15).

Iako Nemija nije odmah rekao vođama zašto je došao, bilo je ljudi koji se nisu radovali njegovom dolasku i koji su učinili sve što su mogli da spreče radove na obnovi Jerusalima (Nemija 2,10.19.20). Kada su radovi na popravljajući zidova započeli (Nemija 3), ovi strani zvaničnici »razgnjeviše se i rasrdiše se vrlo« (Nemija 4,1), rugajući se njihovim naporima (stihovi: 2.3). Kada su uvideli da se Božji narod ozbiljno prihvatio radova (6. stih), razgnevili su se i počeli da planiraju napad (stihovi: 7.8).

Bilo je lako odustati; ipak, uprkos različitim spletkama uperenim protiv njihovog rada, istrajali su. Oslanjajući se na Boga, Nemija je doživeo da vidi obnovljeni zid. Neprijateljske pretnje ostavio je u Božjim rukama (Nemija 6,14.15).

Svi se suočavamo sa poteškoćama. Kako da znamo kada da se povučemo, a kada da nastavimo dalje?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Božja reč bez sumnje, kao što smo proučavali ove sedmice, stalno ukazuje na Božju vernost prema svom narodu. Naravno, u mnogim slučajevima, u vreme odvijanja određenih događaja, Njegova vernost nije očigledna. U izveštajima koje smo proučavali sve smo mogli da sagledamo od početka do kraja; neke ličnosti, kao što je Urija Hetejin, nije imao tu mogućnost. Mi smo danas uključeni u veliku borbu kao i narod o kome smo proučavali. I ne samo oni, bilo je mnogo drugih koji nisu uvek imali priliku da vide da se sve na kraju dobro završilo. Zato je za nas, kao hrišćane, važno da se setimo, naročito u teškim trenucima, Pavlovih divnih reči: »Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovjek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan. Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu. Nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno.« (2. Korinćanima 4,16-18). Ovde Pavle želi da nam ukaže na nešto što prevazilazi svakodnevne brige, patnje i slabosti ljudskog roda, na jedinu nadu koja ovaj život čini drugačijim od surove farse.

ZA RAZGOVOR:

1. Koja još biblijska obećanja ukazuju na konačnu nadu? Kakvu sliku ona predstavljaju?

2. Ono što je Davidov pad učinilo toliko tragičnim jeste činjenica da ga je Bog na tako poseban način blagoslovio. Uprkos svemu što mu je bilo dato, pogrešio je na način na koji je pogrešio. Ipak, umesto da se usredsredite samo na ono što je negativno, razmislite o pozitivnom vidu njegove strašne životne priče: Božja milost izlivena je na nekoga ko je pao veoma nisko. Šta iz toga možemo zaključiti o tome koliko je potpuno otkupljenje koje imamo u Isusu? Kako možemo biti sigurni da ćemo primiti oprostenoje ako se pokajemo kao David, bez obzira šta smo učinili, ili koliko smo duboko pali?

POBEDA U PUSTINJI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 1,20-23; Jovan 9,39; Matej 3,7-12; 4,1-10; 5. Mojsijeva 34,1-4; Otkrivenje 21,10.

Tekst za pamćenje: »Jer je Sin Čovječij došao da nađe i spase što je izgubljeno.« (Luka 19,10)

»Kada je sotona čuo da između njega i žene, između njenog i njegovog potomstva treba da vlada neprijateljstvo, shvatio je da će njegovo delo izopačavanja ljudske prirode biti ometano; da će na neki način čovek biti osposobljen da se odupire njegovoj sili. Ipak, kada je plan spasenja bio potpunije objavljen, sotona se sa svojim anđelima počeo radovati što će, izazvavši čovekov pad, uspeti da skine Božjeg Sina s Njegovog uzvišenog položaja. On je objavio da su se njegovi planovi do tada uspešno ostvarivali na Zemlji i da će zato, kada Hristos bude uzeo ljudsku prirodu, dobiti priliku da i Njega savlada i tako spreči iskupljenje grešnog roda.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 66. original)

Dok ove sedmice budemo proučavali o Isusovim iskušenjima u pustinji, dobićemo sliku o velikoj borbi koja se otvoreno vodila između Hrista i sotone, i koja ranije možda nikada nije tako jasno otkrivena u Bibliji. Sotona je tvrdio da je svet njegov, a Hristos je došao da ga povрати. U središtu Njegovih napora da povрати svet nalazio se plan spasenja. Pošto nije uspeo da ubije Isusa odmah posle rođenja, sotona je pokušao da na drugačiji način osujeti otkupljenje ljudskog roda, što možemo videti u pustinji iskušenja.

Pročitajte tekst iz Jevandjelja po Mateju 1,20-23. Šta znači ime »Emanuilo« koje je dato Isusu?

Zašto je Isus došao na ovu Zemlju da bude »sa nama«?

Prvo, došao je da ponovo uspostavi vlast koju je Adam izgubio (Rimljanima 5,12.15). Isusovu carsku stranu ličnosti (Isusa kao Onoga koji ima vlast) na kratko možemo videti u trenutku kada je izazvao oduševljenje mnoštva (5000 ljudi želelo je da Ga kruniše za cara) i kada su deca pevala: »Osana« (oblik hvale upućen onome koji će spasiti narod od neprijatelja). Isusovu vlast, takođe, zapažamo u Njegovom odnosu prema delima stvaranja, u Njegovoj sposobnosti da slomljena ljudska bića obnovi u zdrava i delotvorna bića (na primer, u slučaju čoveka koji je rođen slep i žene koja je 12 godina bolovala od tečenja krvi) i Njegovoj sili nad prirodom, kada je utišao buru i naredio vetrovima i talasima da se umire.

Drugo, došao je da donese sud i uništi đavolja dela (Jovan 9,39; 1. Jovanova 3,8). Koliko se često pitamo zašto zlo napreduje? Isus se bavi pitanjem nepravde i uverava nas da je kraj blizu. Demoni su priznali da Isus ima vlast nad njima. Često su naglas otkrivali Njegovu ličnost, ponekad pre nego što je Isus bio spreman da je otkrije. On je pružao mir osobama opsednutim demonima i vraćao im razum u trenucima kada su drugi iz straha bežali od njih.

Treće, Isus je došao na ovaj svet da nađe i spase što je izgubljeno (Luka 19,10) i da uzme čovekove grehe (Jovan 1,29). Odlučio je da postane u svemu sličan nama da bi mogao da bude veran Poglavar sveštenički i vrati nas Bogu (Jevrejima 2,17). »Rešavanje pitanja greha, spasavanje ljudskog roda od njega, izlivanje milosti na čoveka, pružanje oproštenja, opravdanja i slave – sve ovo bio je cilj zaveta od početka, sada ispunjen u Isusu Hristu.« (N. T. Rajt, *Justification: God's Plan and Paul's Vision*, Kindle Locations 1462-1463: InterVarsity Press. Kindle Edition)

Konačno, Isus je došao da nam pokaže kakav je Bog, da nama i čitavom univerzumu otkrije Svoj pravi karakter (Jovan 14,9).

Kako svaki od ovih razloga Hristovog dolaska može poboljšati vaš život i zajednicu sa Gospodom

ISUSOVO KRŠTENJE

Pojavljivanje Jovana Krstitelja izazvalo je talas uzbuđenja u toj oblasti. Među njima se našao prorok koji je izgledao poput proroka Ilije (Matej 3,4; 2. O carevima 1,8). On je predstavljao prvi proročki glas, koji je narod čuo u poslednjih 400 godina. Bog nikada ranije nije toliko dugo ćutao. Sada se ponovo obratio narodu. Bilo je očigledno da treba da se dogodi nešto značajno.

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Mateju 3,7-12. Zašto je Jovan Krstitelj povezoao teme suda – gnev koji ide (7. stih), sekiru koja stoji kod korena drvetu (10. stih), čišćenje gumna (12. stih), paljenje pleve večnim ognjem (12. stih) – prilikom najavljivanja Mesije?

Narod je verovao da živi u poslednjem vremenu. Videli su da je Jovan, koji ih je pozivao da prođu kroz vodu reke Jordan prilikom krštenja, došao iz pustinje. To je pomalo podsećalo na novi Izlazak, a uroniti u vodu (a ne hodati preko svog dna reke) bilo je neophodno za očišćenje i pripremu za novu Obećanu zemlju, sa Mesijom lično, koji će ih povesti od pobede nad Rimljanima do uspostavljanja Božjeg večnog carstva o kome su proroci govorili. To je ono što su mnogi ljudi mislili da će se dogoditi.

Međutim, ni Jovan ni Isus nisu predvodili politički pokret; oni su bili usredsređeni na spasenje. Luka je navodima iz Knjige proroka Isaije objasnio Jovanov zadatak, opisujući način na koji će Bog pripremiti put za povratak izgnanika u Obećanu zemlju (Luka 3,3-6). Jeremija objašnjava razlog postojanja tog posebnog puta: da se omogući najranjivijem delu društva – slepima, hromima, trudnicama, majkama male dece – i svim ostalima koji su želeli da se vrate u Obećanu zemlju, da mogu to da učine (Jeremija 31,7-9). Nije čudo što se narod okupio oko Jovana; njihove nade su se razbuktale da oni, takođe, mogu biti spremni za veliki dan Gospodnji, koji će uskoro doći.

Međutim, došao je na način koji mnogi nisu očekivali – ne zato što im nije rečeno, već zato što nisu razumeli Sveto pismo (Luka 24,25-27).

Verni ljudi imali su pogrešno shvatanje o prirodi Gospodnjeg prvog dolaska. Kako verni ljudi poslednjeg vremena mogu izbeći pogrešna shvatanja u vezi sa prirodom Njegovog drugog dolaska?

»DA KAMENJE OVO HLJEBOVI POSTANU«

**Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 4,1-3. Šta se ovde događa i zašto?
Na osnovu čega zaključujemo da se ovde odigrava velika borba?**

»Božji Duh odveo je Isusa u pustinju da bude kušan. On nije tražio iskušenje. On je otišao u pustinju da bi bio sam, da bi razmišljao o svojoj misiji i radu. Postom i molitvom jačao je Sebe za stazu poprskanu krvlju, kojom je morao proći. Međutim, sotona je znao da je Spasitelj otišao u pustinju i smatrao je da je to najbolje vreme da Mu se približi.« (Elen Vajt, Čeznja vekova, str. 114. original)

Velike sličnosti postoje između izveštaja o Isusovim iskušenjima i iskustvima Izrailjaca u vreme lutanja pustinjom posle Izlaska. Nakon što je izašao iz vode, Isus je otišao u pustinju, u kojoj 40 dana nije okusio hranu. Slično tome, Izrailjci su prešli preko vode (Crveno more), ušli u pustinju u kojoj nisu imali hrane, i ostali tamo 40 godina. Zapazite kako je ovo opisano u 5. Mojsijevoj 8,2,3: »I opominji se svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj četrdeset godina po pustinji, da bi te namučio i iskušao, da se zna šta ti je u srcu, hoćeš li držati zapovijesti njegove ili nećeš. I mučio te je, i gladau te morio...«

Prema izveštaju iz Jevanđelja Isus je posle 40 dana bio gladan (Matej 4,2). Tada se pojavio neko sa »korisnim« savetima, neko ko podseća na Jovove tešitelje. Ovo nije prvi put da je sotona prikazan kako priskaće u »pomoć« nekome ko je u nevolji. U 3. poglavlju Knjige proroka Zaharije zabeležen je izveštaj o prvosvešteniku u vreme obnove Jerusalima posle Vavilonskog ropstva. Dok je stajao pred Bogom u viđenju, neko se pojavio sa njegove desne strane. Onaj ko je stajao sa desne strane uvek je bio prijatelj od velikog poverenja, koji štiti i čuva od svakog mogućeg neprijatelja. Međutim, osoba od poverenja koja je u 3. poglavlju Knjige proroka Zaharije stajala s desne strane nije bila niko drugi do »opadač«, koji se pretvarao da je prijatelj od poverenja.

Isto iskustvo Isus je doživeo u pustinji. Osoba koja Mu je prišla da Mu »pomogne« otkrila se ko je kada je rekla: »Ako si Sin Božij, reci da kamenje ovo hljebovi postanu.« (Matej 4,3) Božji anđeo ne bi sumnjao u Isusovu božansku prirodu.

Zapazite da je Isusov odgovor (Matej 4,4) ponovo navod povezan sa izlaskom. »Ali te je opet hranio manom, za koju ti nijesi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovjek ne živi o samom hljebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih.« (5. Mojsijeva 8,3)

Koliko god da je važno da ne popustimo u iskušenju, koliko je još važnije da budemo sigurni da, čak ni nesvesno, ne vodimo druge u iskušenja?

JOŠ JEDNO ISKUŠENJE

Prvo iskušenje ima sličnosti sa Izlaskom, ali njegovi koreni potiču još iz vremena pada. Stavljajući svoju vernost Bogu na prvo mesto, umesto da popusti želji za hranom, Isus je povratio ono što je Adam izgubio pored drveta znanja. Međutim, da bi potpuno premostio jaz nastao u Adamovo vreme u kome je ljudski rod doživeo pad, Isus je bio izložen još nekim iskušenjima.

Prema Jevandelju po Mateju, u drugom iskušenju sotona je odveo Isusa u najviši deo Hrama, najverovatnije na jugoistočnoj strani, odakle se prostirao pogled na strmi klanac. Ponovo je Isusu bila upućena podrugljiva izjava: »Ako si Sin Božij«, što je pokazalo da kušač nije bio Isusov prijatelj.

Šta sotona ovde želi da postigne? Da li bi Isus išta dokazao da je skočio?
(Matej 4,5-7)

Isusa nije zanimala jeftina izveštačenost. Njegovo poverenje u Boga bilo je iskreno, nije poticalo iz želje da ostavi utisak na druge. Isusovo potpuno poverenje u Oca odražavalo se u tome što je napustio Nebo i postao ljudsko biće, što je podneo lažna svedočenja, javno poniženje i nepravednu smrt (vidi: Filibljanima 2,5-8). Ovo je bila Njegova sudbina, i On je bio u potpunosti spreman za nju. Njegova misija bila je da povрати svet koji su Adam i njegovi potomci izgubili. Sva zavetna obećanja ispunila su se u Isusu, a svet je dobio priliku da primi spasenje.

Isus ponovo odgovara rečima: »Pisano je«, ponovo navodeći tekst iz 5. Mojsijeve, i ponovo povezujući svoje iskustvo sa Izlaskom: »Nemojte kušati Gospoda Boga svojega kao što Ga kušaste u Masi.« (5. Mojsijeva 6,16). Masa je bila mesto na kome su se Izrailjci gorko žalili jer nisu imali vode. Mojsije je tada udario o stenu i obezbedio im vodu. Razmišljajući o ovom iskustvu, Mojsije je izjavio da narod »kušaše Gospoda govoreći: Je li Gospod među nama ili nije?« (2. Mojsijeva 17,7) Isus, naravno, u svojoj mudrosti nije dozvolio da bude prevaren, iako Mu je sotona ovog puta uzvratio istim izrazom: »Pisano je.« (Matej 4,4.6)

Nije uvek lako zapaziti granicu između poverenja u Boga kada su čuda u pitanju i drskosti u vezi sa onim što očekujemo od Gospoda kada se molimo. Kako ste naučili da razlikujete jedno od drugog? Objasnite svoj odgovor u subotnoškolskom razredu.

SLUŽENJE SOTONI

U Jevanđelju po Mateju prvo iskušenje bilo je usredsređeno na želju za hranom, drugo na izazivanje Boga, a treće je bilo neposredan izazov upućen lično Hristu, Njegovoj vlasti i konačnoj misiji na Zemlji.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 4,8-10; 5. Mojsijeve 34,1-4; Otkrivenja 21,10. Šta predstavlja vrlo visoka gora na koju je sotona odveo Isusa?

Sudeći po tome kako Biblija koristi temu odlaska na vrh vrlo visoke gore, odakle se mogu videti carstva ovoga sveta, možemo videti da Isusov put nije imao turistički karakter. Jedno proročko viđenje povezano je sa ovom slikom. Sa vrha planine, Mojsije vidi Obećanu zemlju, a Jovan budući Novi Jerusalim. Slično tome, Isus vidi više nego samo zemlje starog rimskog sveta. Zapazite da sotona sve prikazuje u najboljem svetlu. On pokazuje bogatstva i raskoš, ne zločine, patnju i nepravdu.

Sotona tada kaže: »Sve ovo daću Tebi ako padneš i pokloniš mi se.« (Matej 4,9) Na isti način na koji je sotona prevario Adama i Evu pokrećući u njima želju da postanu kao Bog (a već su bili stvoreni po Njegovom obličju), sotona se pretvara da je Bog, da su svi narodi u svetu isključivo njegovo vlasništvo i da, ako mu se ukaže poštovanje, on sve to lako može dati Isusu (vidi: Luka 4,6; uporedite: Psalam 2,7.8)

Ovo iskušenje ticalo se odanosti. Kome ljudski rod treba da ukaže svoju vernost i odanost? U Edemskom vrtu, kada su Adam i Eva popustili zmiji, oni su zaista sotonu iskazali svoju odanost, i ta slabost brzo se proširila u svim budućim naraštajima. Bez neposrednog božanskog delovanja, velika borba bila bi završena u sotoninu korist. Ljudski rod, možda čak i život na Zemlji, ne bi mogao da se nastavi. Ulozi su bili zaista veliki.

Zapazite da Isus, poput Josifa u odnosu prema Petefrijevoj ženi, nije dozvolio da zlo bude u Njegovoj blizini. Isus je naredio sotonu da ode. Josif nije mogao to da učini, pa se povukao od mogućeg zla (1. Mojsijeva 39,11.12). Ovo je, takođe, jasna pouka i za nas.

U sva tri iskušenja Isus je u svojoj odbrani upotrebio Pismo. Šta to u praktičnom smislu znači za nas? Odnosno, kako možemo, kada se suočimo sa iskušenjem, da iskoristimo Pismo da bismo izvojevali sličnu pobedu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Iako se pisci vekovima bave temom velike borbe, iako je čak i danas neki pomno proučavaju – niko u svojoj doktrini nije izgradio temeljitije gledište o velikoj borbi od Hrišćanske adventističke crkve. Doslovni, fizički, moralni i duhovni sukob između Hrista i sotone ključno je obeležje adventističke misli. Nije ni čudo. Cela Biblija je prožeta, kako je to jedan evanđeoski pisac nazvao, »temom kosmičke borbe«, i ponekad – kao u pouci za ovu sedmicu o iskušenju u pustinji, tema se pojavljuje veoma jasno i otvoreno. Ideja borbe između dobra i zla može se videti čak i izvan verskog okvira. Pesnik T. S. Eliot je napisao: »Svet se okreće i svet se menja, ali jedno se ne menja. Za sve godine svoga života, jedno se nije promenilo... Neprestana borba dobra i zla.« (*The Complete Poems and Plays, 1909-1950*, str. 98) Nemački filozof Fridrih Niče je zapisao: »Da zaključimo. Dve suprotne vrednosti, 'dobro i zlo', hiljadama godina uključene su u strašnu borbu na Zemlji.« (*On the Genealogy of Morals and Ecce Homo*, str. 52) Sveto pismo, zajedno sa Duhom proroštva, u najvećoj meri otkriva pravu prirodu ove borbe i večne teme koje su u nju uključene.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Razgovarajte u razredu o odgovorima koje ste dali na poslednje pitanje iz odeljka od srede o liniji, granici između poverenja u Božja čudesna obećanja i toga da budemo oholi. Kako prepoznajemo razliku?**
- 2. Iskušenja se pojavljuju u različitim oblicima, veličinama, bojama i formama, i pažljivo su osmišljena tako da mogu da nas dosegnu na mestu na kome se nalazimo. Naravno, ono što jednoj osobi predstavlja iskušenje, drugoj ne predstavlja. Pored očiglednih grehova, na koje istančane načine možemo biti kušani?**
- 3. Čitajte o Isusovim iskušenjima u pustinji i poniženju kome je bio izložen. Dok to činite, razmišljajte o činjenici da je ovaj isti Isus zaista bio »S nama Bog«. Kroz Njega je sve bilo stvoreno (Jovan 1,3). Kako možemo shvatiti neverovatnu misao da je Bog – Bog! – podneo strašnu borbu zbog nas? Imajući ovu istinu na umu, šta može biti važnije?**

ISUSOVA UČENJA I VELIKA BORBA

Tekstovi za čitanje u toku sedmice: Matej 11,29; Rimljanima 4,1-6; Matej 13,3-8; 18-23; Matej 7,21-27; Jakov 2,17; Matej 7,1-5.

Tekst za pamćenje: »Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti.« (Matej 11,28)

Kada razmišljamo o temi velike borbe, skloni smo da razmišljamo o njoj u širokom, sveobuhvatnom okviru. Možemo je nazvati širokim opisom, izveštajem koji obuhvata i objašnjava veliki deo stvarnosti, nasuprot lokalnoj priči ili izveštaju koji objašnjava mnogo ograničeniju temu po obimu. Na primer, čuveno jahanje Pola Rivera je lokalna priča za razliku od mnogo šire i veće kao što je Američka revolucija.

Pa ipak, koliko god da je tema velike borbe široka i sveobuhvatna, i koliko god da je sukob veliki, ona se svakodnevno odigrava ovde na Zemlji, u našem životu, u našem odnosu prema Bogu, prema iskušenju i drugim ljudima. Kao što značajni politički i ekonomski događaji utiču na svakodnevni život ljudi, ponekad u velikoj meri, tako se svako od nas na isti način suočava sa velikom borbom.

U pouci za ovu sedmicu proučavaćemo određena Isusova učenja o svakodnevnom i praktičnim pitanjima sa kojima se susrećemo, dok se borimo da usred velike borbe upoznamo i činimo Božju volju.

RAZLIČITI OBLICI ODMORA

»Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem.« (Matej 11,29) Kako uzimanje Njegovog »jarma« donosi mir našoj duši?

Ovaj poziv ukazuje na ličnu dimenziju usred mnogo šire Isusove misije da oslobodi ljude od neprijatelja. Njegove reči zapravo su prilagođene reči iz Knjige proroka Jeremije, koji obećava narodu da će naći mir svojoj duši ako se vrati veri svojih otaca i ostavi neznaboštvo okolnih naroda (Jeremija 6,16).

Tema odmora veoma je česta u Svetom pismu. Prva se odnosi na Boga lično. On se odmorio kada je završio delo stvaranja (1. Mojsijeva 2,2). Svojim odmorom uveo je subotni odmor koji se slavi svake sedmice. Odmoru je, takođe, pridavan značaj u toku godine u vreme godišnjih praznika (na primer: 3. Mojsijeva 16,31), svake sedme godine koja se ostavljala zemlji »da počine« (2. Mojsijeva 23,11), i svake 50 godine, kada su robovi oslobođani i dugovi opraštani (3. Mojsijeva 25,10).

Odmor je bio cenjen kada je Bog bio sa svojim narodom (2. Mojsijeva 33,14), kada nije bilo »nijednoga neprijatelja ni zle smetnje« (1. O carevima 5,4; vidi: 5. Mojsijeva 25,19). U odmoru se moglo uživati u zemlji koju je Bog dao svom narodu (Isus Navin 1,13), naročito u vreme kada se narod vratio iz ropstva i izgnanstva (Jeremija 30,10). Odmor je, takođe, nuđen strancima prilikom gostoljubivog ophođenja (1. Mojsijeva 18,4), i u njemu se moglo uživati u stabilnom porodičnom životu (Ruta 1,9; Priče 29,17).

Međutim, Božji narod u zarobljeništvu nije imao odmora (2. Mojsijeva 5,4.5; Plač Jeremijin 1,3). Odmor zaobilazi zle, koji, poput uzburkanog mora, ne mogu da se umire (Isaija 57,20). Jedini odmor koji ovakvi ljudi mogu očekivati je smrt i grob (Jov 3,11.13.16.17.18). U tekstu u Otkrivenju 14,11. dato je snažno upozorenje o odmoru za one koji se u poslednjim danima nalaze na pogrešnoj strani velike borbe.

Odmor koji Isus nudi predstavlja velikodušan dar. On obuhvata dar Subote, omogućavajući nam da provedemo vreme sa svojim Stvoriteljem. Hristos nam nudi odmor, jer prepoznaje naše palo stanje i obnavlja nas na svaki mogući način. I kada padnemo, sigurni smo da u Spasitelju možemo naći mesto odmora.

Na koje načine, pored Subote, možemo uživati u odmoru koji nam Bog nudi? Kako u Isusu pronalazimo mir svojoj duši? Vidi: Rimljanima 4,1-6.

SETVA I ŽETVA

Tema velike borbe postoji u Isusovoj priči o sejaču. Četiri različita odgovora na evanđeosku poruku ukazuju da u svetu ne postoje samo »dobri« i »rđavi« ljudi. Život je složeniji od toga, i zato moramo da budemo pažljivi u pristupa-
nju onima koji ne odgovore na Jevanđelje onako kako mislimo da bi trebalo.

Pročitajte tekstove iz Jevanđelja po Mateju 13,3-8. i 13,18-23. Kako je stvarnost velike borbe jasno otkrivena u ovom izveštaju?

Borba za duše je stvarna, i neprijatelj koristi sva moguća sredstva da odvrti ljude od spasenja. Na primer, u okviru izveštaja o semenu koje je palo pored puta, Elen Vajt je zapisala: »Sotona i njegovi anđeli posećuju skupove na kojima se propoveda Jevanđelje. Dok se nebeski anđeli trude da Božjom rečju utiču na srca, neprijatelj budno pazi da poništi njen uticaj. Ozbiljnošću koja se može izjednačiti jedino s njegovom zlobom, pokušava da onemogući delovanje Božjeg Duha. Dok Hristos privlači dušu svojom ljubavlju, sotona pokušava da pažnju onih koji su pokrenuti da traže Spasitelja odvrati od Njega.« (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 44. original)

Neko bi mogao da postavi sledeća pitanja: »Zašto sejač nije bio pažljiviji, da ne troši seme bacajući ga pored puta? Zašto nije bio vredniji prilikom iskopavanja kamenja? Zašto nije iščupao više korova?«

Kada čovek seje seme Jevanđelja, njegovi naponi su ograničeni. Mi moramo svuda sejati. Ne možemo suditi koja je dobra, a koja rđava zemlja. Pojava korova jednostavno ukazuje da ne možemo sprečiti da se zlo širi na mestima na kojima to najmanje očekujemo. Gospod žetve koji radi u pozadini jamči da će svi koji mogu biti spaseni zaista biti spaseni. Mi radimo svoj posao i moramo imati poverenja da i On radi svoj.

Na koji način ova priča ukazuje na svakodnevni život? Zašto ponekad tek kršteni vernici napuštaju Crkvu? Ili, što neki ne pokazuju nimalo zanimanja? Zašto se neki čvrsto utvrđuju u svojoj veri?

GRADITI NA STENI

U priči o čoveku koji gradi kuću na steni postavljeno je veoma lično pitanje o tome gde se nalazimo u velikoj borbi koja se odvija oko nas.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 7,21-27. Šta je zastrašujuće u ovoj priči?

Šta vam dolazi na um kada razmišljate o ovoj priči? Gde se nalazi stena, a gde pesak? Prema mišljenju nekih ljudi, pesak nalazimo samo na plaži, ali ova priča verovatno ne govori o nekom morskom odmaralištu. Najverovatnije da je u pitanju mesto među blagim brdima na kojima je smeštena većina sela, negde uz ivicu doline.

Isus opisuje dve kuće: jednu izgrađenu na samoj površini, i drugu čiji su temelji postavljeni na kamenu (Luka 6,48). Razliku između ove dve završene kuće ne možemo da uvidimo, dok kiše u brdima ne počnu da padaju i brzaci ne zatutnje dolinom. Za jednog graditelja kuće ovakve vremenske prilike ne predstavljaju nikakav problem, jer kuća stoji na čvrstom temelju; ali za drugog predstavljaju. Bez sigurnog temelja, kuća sagrađena na nesigurnoj površini postaje lak plen vodenim vrtlozima.

Isus je ispričao ovu priču, jer je znao koliko obmanjujemo sebe. Ozbiljna bitka je u toku, i ako ne primimo pomoć, nemamo mogućnosti da preživimo. Isus je pobedio zlo i zato se naziva Stenom.

U ovoj ličnoj borbi protiv zla možemo pobediti, ali samo ako svoj život čvrsto gradimo na Hristu, a na Njemu možemo da gradimo samo poslušnošću. »Svaki, dakle, koji sluša ove Moje riječi i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovjek koji sazida kuću svoju na kamenu.« (Matej 7,24) Jednostavno je. Ma koliko da je vera ključni činilac, vera bez dela, Biblija kaže, »mrtva« je (vidi: Jakov 2,17.20.26), a u ovoj priči zaista vidimo da je tako.

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 7,22.23. Isterivanje demona u Isusovo ime, prorokovanje u Njegovo ime otkrivaju jedan oblik »vere« u ovim ljudima. Pa ipak, kakva je bila njihova sudbina? Zapitajte se na kakvom temelju je izgrađena vaša kuća, i na osnovu čega znate odgovor?

»NE SUDITE...«

Isus je održao Propoved na gori na početku svoje službe. Ona je bila nova i drugačija. Poručio je običnim ljudima da su dragoceni i blagosloveni u Božjim očima (Matej 5,3-12), da su so (Matej 5,13), i svetlost (Matej 5,14-16), koje su bile visoko cenjene. Govorio je o važnosti Božjeg zakona (Matej 5,17-19) i upozorio na pokušaje da ostavimo utisak na druge svojim dobrim ponašanjem (Matej 5,20). Isus je dalje pokazao da je moralnost utvrđena onim što osoba misli, ne samo onim što čini (Matej 5,21-28), mada se mora voditi računa i o delima (Matej 5,29.30). Kada pročitate celu propoved, zapažamo da je obuhvatio čitavu skalu ljudskog postojanja i odnosa (vidi: Matej 5-7,27).

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 7,1-5. Kako je stvarnost velike borbe otkrivena u ovim tekstovima? Odnosno, kako je međusobni odnos između dobra i zla ovde prikazan?

»'Ne sudite da vam se ne sudi.' Nemojte smatrati sebe boljim od ostalih ljudi, i nemojte postavljati sebe za njihovog sudiju. Pošto ne možete da razabere te pobude, niste u stanju da sudite drugome. Kritikujući ga, navlačite osudu na sebe; jer pokazujete da ste saučesnik sotone, opadača braće. Gospod kaže: 'Sami sebe okušajte jeste li u veri; sami sebe ogledajte.' To je naš posao.« (Elen Vajt, Čeznja vekova, 314. original)

Kada je Isus rekao svojim slušaocima da ne sude, istakao je dve važne pojedinosti. Prva je da je razlog što sudimo drugima to što činimo isti greh koji osuđujemo (Matej 7,1.2). Mi skrećemo pažnju sa sebe i staramo se da svi u našem okruženju gledaju u osobu koju osuđujemo, a ne u nas.

Druga pojedinost o kojoj Isus govori jeste da je problem koji zapažamo u bratu ili sestri često samo deo našeg ličnog problema – problema koga možda nismo ni svesni. Nama je lako da uočimo trun u oku drugih ljudi, ali ne vidimo veliko brvno u svom oku.

Kakva razlika postoji između činjenice da sudimo osobi i da sudimo njenim pravim ili pogrešnim postupcima, i zašto je važno da napravimo tu razliku?

»JA SAM S VAMA U SVE DANE...«

Matej završava svoje Jevanđelje jednim od najuverljivijih reči koje je Isus izgovorio: »Ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.« (Matej 28,20) Šta ove reči u praktičnom smislu znače za nas, u našem životu, našim borbama, neuspesima, razočarenjima, čak i kada nam se čini da nas je Bog izneverio?

Zanimljivo je da Matej započinje svoje Jevanđelje sličnim rečima. Nakon što je naveo sve preteče i zabeležio izveštaj o anđelu koji je prvo posetio Mariju, pa Josifa, Matej objašnjava da će se dete koje će se roditi zvati Emanuilo, S nama Bog (Matej 1,23).

Bog je u Svetom pismu često davao obećanje: »Ja sam s vama.« Obećao je da će biti sa Isakom (1. Mojsijeva 26,24), Jakovom (1. Mojsijeva 28,15), Jeremijom (Jeremija 1,8.19), i decom Izrailjevom (Isaija 41,10; 43,5). Mnoga od ovih obećanja dao je u vreme nevolja i pretnji, kada su Božje reči najznačajnije.

U naporednom stihu upotrebljene su slične reči: »Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupati.« (Jevrejima 13,5). Samo nekoliko stihova kasnije pisac dodaje: »Isus Hristos juče je i danas Onaj isti i vavijek.« (Jevrejima 13,8). Ovo obećanje je, takođe, ponovljeno mnogo puta. Ono zapravo potiče iz vremena kada je Mojsije predao vođstvo Isusu Navinu (5. Mojsijeva 31,6.8). Bog je ponovio ove reči Isusu Navinu posle Mojsijeve smrti: »Neću odstupati od tebe niti ću te ostaviti.« (Isus Navin 1,5) Kada je David predao presto Solomunu, isto je tako rekao Solomunu da Bog neće odstupati od njega i ostaviti ga (1. Dnevnika 28,20).

Isus, koji se nikad ne menja, koji je uvek sa nama, pružio je snažna uverenja našim precima o veri. Suočavali su se sa nevoljama i iskušenjima, ili sa najvećim izazovima u svom životu, pa ipak, bili su sigurni da je Bog stalno sa njima.

Hristovoj crkvi poslednjeg vremena ova obećanja su značajna. Isusovo obećanje da će biti sa nama do samog kraja dato je u okviru naloga upućenom učenicima da pođu u svet, krštavaju i uče nove učenike. Na to treba da budemo usredsređeni – na radost spasavanja ljudi da ne bismo završili na gubitničkoj strani u velikoj borbi.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pisac Leon Vizeltir pisao je o, kako on kaže, »jednoj od najtužnijih priča na svetu«. Pričao je o životu jednog čoveka iz Engleske, čiji su inicijali imena S.B., koji je bio slep od rođenja. Međutim, lepa vest je bila da je u 52. godini života imao operaciju koja mu je povratila vid. Prvi put u svom životu mogao je da vidi. Sigurno je bilo neverovatno uzbudljivo da konačno vidi svet koji se razvijao oko njega čitavog njegovog života, ali koji on u doslovnom smislu nije mogao da vidi. Vizeltir je naveo tekst iz knjige u kojoj je prvi put čitao o životu ovog čoveka. »S. B.«, rekao je pisac, »otkrio je da je svet sumoran, uznemiravali su ga nedostaci i boje koje blede... Sve više je zapažao nesavršenosti na predmetima, i pomno ispitivao i najmanje nepravilnosti i nedostatke prilikom bojenja ili radova na drvetu, što ga je uznemiravalo, jer je očigledno očekivao savršeniji svet. Voleo je jarke boje, pa ga je obuzimala depresija kada bi svetlost počela da bleđi. Njegova depresija postala je izražena i opšta. Postepeno je prestao da vodi aktivan život i tri godine kasnije umro.« (www.newrepublic.com/article/113312) Iako je s jedne strane teško da ovo shvatimo, sa druge strane nije. Naš svet nije savršeno mesto. Velika borba besni oko 6 hiljada godina. Rat koji traje toliko dugo ostavlja za sobom velika razaranja. Uprkos svim našim naporima da svet učinimo boljim mestom, čini se da ne idemo u dobrom pravcu. U stvari, sve postaje još gore. Zato nam je potrebno obećanje o otkupljenju, koje je omogućeno Hristovom pobedom u velikoj borbi, pobedom izvojevanom na krstu i besplatno ponuđenom svima nama.

ZA RAZGOVOR:

1. Kakve pouke možete izvući za sebe iz životne priče S.B.?

2. Kao što smo videli u pouci od utorka, oni koji su rekli: »Gospode, Gospode, zar nismo« učinili ovo ili ono u Tvoje ime, verovali su u Isusa. Zapazite šta su naglasili u svom odgovoru? Na koga su se usredsredili? Na šta su se usredsredili? Šta odgovor otkriva o tome kako su sami sebe obmanjivali?

3. Ako vaš prijatelj ili član porodice očigledno čini nešto pogrešno, kako izlazite na kraj sa ovim problemom ne zauzimajući stav osude?

SARADNICI U SLUŽBI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Luka 5,6-8.11; Marko 3,14; Matej 8,23-27; Marko 4,35-41; 9,33-37; Matej 20,20-28.

Tekst za pamćenje: »I oni govorahu jedan drugome: Ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše Pismo?« (Luka 24,32)

Od samog početka svoje službe, Isus nije delovao sam. Odlučio je da i ljudi učestvuju u propovedanju, poučavanju i službi. Iako se četiri Jevanđelja prvenstveno bave Njegovim životom, smrću i vaskrsenjem, ona obuhvataju i život Njegovih najbližih učenika.

Velika borba nije buktala samo oko Isusa, već i oko učenika, sve do strašnog kraja kada je Isus izgovorio: »Svrši se.« Sotona nije nikako mogao da navede Isusa da pogreši i padne. Hristovi sledbenici, međutim, bili su mnogo lakši plen. Nedostaci njihovog karaktera omogućili su neprijatelju da deluje na njih, što je on spremno iskoristio.

Ponos, sumnja, tvrdoglavost, oholost, uskogrudost – kakvi god nedostaci da su u pitanju, otvorili su put sotoni. Problem je jednim delom bio u tome što oni, imajući svoja lična gledišta o budućim događajima, nisu slušali šta im je Isus govorio da će se dogoditi.

Mnoge teške pouke trebalo je da nauče. Tako, bez sumnje, treba i mi da učimo.

POZIV UPUĆEN PETRU

Kada uzmemo u obzir neverovatna pitanja oko kojih se vodi velika borba, zadivljujuće je što se Isus u svojoj službi oslanjao na pomoć ljudskih bića, naročito zato što oni koje je izabrao nisu bili bez mane. Naravno, ako uzmemo u obzir stanje pale ljudske prirode, nijedna osoba koju bi On izabrao u svakom slučaju ne bi bila bez moralnih nedostataka.

Hodajući duž severne obale Galilejskog jezera, praćen mnoštvom ljudi, Isus je zapazio dva ribarska čamca na kojima su ribari spremali mreže posle neuspješne noći. Ovi ribari već su poznavali Isusa. Poučavao je u njihovoj sinagogi, i svi su se čudili Njegovim rečima (Luka 4,31.32). Isterao je i nečistog duha iz čoveka u sinagogi, i svi su bili zadivljeni (Luka 4,33-36). Posmatrali su Isusa kada je u Petrovoj kući izlečio njegovu taštu (Luka 4,38.39), i kada je kasnije te noći izlečio mnoge druge ljude (Luka 4,40.41).

Nije čudo što je mnoštvo ljudi sledilo Isusa duž obale. Isus je zakoračio u Petrov čamac, malo se otisnuo od obale da bi ga svi prisutni mogli videti, a zatim se obratio narodu (Luka 5,3). Kada je završio poučavanje, rekao je Petru da baci u vodu svoje tek oprane mreže. Petar je sigurno pomislio da time neće ništa postići, ali iz poštovanja prema Isusu, učinio je kako mu je Isus rekao.

Pročitajte tekst iz Jevandolja po Luki 5,6-8. Šta iz Petrove reakcije možemo saznati o njemu što nam može pomoći da shvatimo zašto ga je Isus izabrao uprkos njegovim očiglednim nedostacima?

Petrova reakcija je izuzetna. Slična je Jakovljevom rvanju sa anđelom – ista spoznaja božanskog prisustva i snažno osećanje nedostojnosti (1. Mojsijeva 32,24-30). Jedno je jasno. Petar je postao svestan svoje grešnosti zato što je znao da je Gospod prisutan. Njegovo otvoreno priznanje grešnosti stoji u oštroj suprotnosti, na primer, sa reakcijom nekih verskih vođa, koje su Isusa smatrale grešnikom (vidi: Jovan 9,24), umesto da priznaju svoju grešnost.

U tekstu u Jevandelju po Luki zapisano je da »ostaviše sve i otidoše za Njim«, što je značilo da, u trenutku kada su njihove mreže počele da pucaju od težine, sve su napustili da bi sledili Isusa. Kakvu poruku za sebe vidimo u ovome?

»S NJIM«

Kada je Isus, na obali Galiljeskog jezera, pozvao prve učenike, oni su već bili svedoci Njegove sile nad zlom. Videli su kako se suočava sa demonima (Luka 4,33-36), kako leči bolesne (Luka 4,38-41), vlada nad prirodom (Luka 5,4-6), otkriva grehe i uverava Petra da nema čega da se plaši (Luka 5,10).

Nešto kasnije, nakon što se molio celu noć (Luka 6,12), Isus je okupio svoje sledbenike (učenike), i iz te veće grupe izabrao Dvanaesticu i nazvao ih apostolima (Luka 6,13; grčka reč *apostolos* znači »poslati«, »razaslati«). Pre nego što ih je Isus poslao, proveo je neko vreme sa njima dajući im uputstva (Luka 9,1-5), koja su bila slična onima koje je kasnije dao većoj grupi koju je činilo 70 ljudi (Luka 10,1-16).

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Marku 3,14. Šta je Isus želeo da učine, pre nego što ih pošalje da sami propovedaju? Kakvu važnu poruku pronalazimo u ovom tekstu za sve nas?

U kojoj meri su današnji učenici spremniji da pođu da rade za Isusa umesto da provode vreme sa Njim? Kada pođemo da ispunimo evanđeoski nalog žureći da radimo prema sopstvenom planu za rad, zaobilazimo Spasitelja sveta i pokušavamo da Ga zamenimo svojim ličnim naporima. Lako je dobiti »messijanski kompleks«, i misliti da je na nama da spasemo svet, zaboravljajući da je Isus jedini Spasitelj.

Ne bi bilo teško da kažemo da je veliki deo hrišćanske istorije bio ukaljan od onih koji nose Isusovo ime, a nisu provodili vreme s Njim, nisu Ga poznavali, i nisu dozvolili da ih promeni. Poslednje što je našem svetu i Crkvi potrebno jesu oni koji rade u Hristovo ime, a nisu bili »s Njim«. U jednom od svojih najvećih lukavih planova u velikoj borbi, sotona koristi one koji se pozivaju na Hristovo ime da preko njih to ime osramoti. Isus je zato, pre nego što ih je otposlao, želeo da učenici budu s Njim da bi učili od Njega.

Šta za nas danas znači biti »s Njim« bez Njegovog fizičkog, telesnog prisustva? Na koje praktične, stvarne načine danas možemo provoditi vreme s Njim?

ISUSOVA VLAST NAD PRIRODOM

Pročitajte tekstove iz Jevandelja po Mateju 8,23-27; Marku 4,35-41. i Luki 8,22-25. Kako je velika borba otkrivena u ovim stihovima?

Iako u potpunosti ne shvatamo u kojoj meri sotona utiče na svet prirode, Pismo otkriva da je njegov uticaj prisutan, kao što vidimo u izveštaju o Jovu (vidi: O Jovu 1,18.19). Elen Vajt, takođe, kaže: »Sotona čak i sada teži da nesrećama na moru i kopnu zapečati sudbinu što je moguće većeg broja ljudi« (*In Heavenly Places*, str. 348), što ukazuje na njegovu silu u ovoj oblasti. Sigurno je da među naizgled neprekidnim prirodnim katastrofama koje pogađaju svet uočavamo veliku borbu koja se odvija na Zemlji.

Isus je u ovom određenom izveštaju, posle dugog dana provedenog u pučavanju, kada se približilo veče, predložio da pođe sa učenicima na manje nastanjenu suprotnu obalu. U toku njihovog putovanja iznenada ih je zahvatio snažan vetar, dok su talasi svom silinom udarali o čamac (Marko 4,37). Isus je vidno iscrpljen spavao u zadnjem delu broda, očigledno nesvestan šta se događa. Učenici su bili toliko zaokupljeni borbom sa olujom, da su tek posle određenog vremena shvatili da Isus spava.

Isus nije ništa rekao, kada je prvi put čuo da Ga pozivaju. Nije održao nikakvu propoved da objasni u kakvim su se nevoljama našli, niti je ukazao šta učenici treba da urade da bi iz ovih okolnosti izašli kao pobednici. Samo je ustao, podigao ruke i rekao vetru i talasima da se umire i utihnu, kao da su u pitanju bila samo bučna deca.

Učenici su bili ispunjeni poštovanjem. »I uplašiše se vrlo, i govorahu jedan drugome: Ko je Ovaj, dakle, da Ga i vjetar i more slušaju?« (Marko 4,41)

Iako su pouke iz ovog teksta brojne, u ovom izveštaju možemo videti koliko je velika Isusova sila, a samim tim naša potreba da Mu verujemo, bez obzira na sve.

Iako smo svedoci Gospodnje vlasti, čak i nad prirodom, mesto na kome Bog neće primeniti takvu silu jeste naša volja. Šta to govori o tome koliko treba da budemo pažljivi u postupanju prema svetom daru slobodne volje i kako postojanje velike borbe treba da nas učini još pažljivijim u tome kako koristimo ovaj dar?

KO JE NAJVEĆI?

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Marku 9,33-37. Kakve pouke je Isus ovde dao učenicima i kakva poruka je upućena svima koji tvrde da slede Isusa? Vidi: Matej 18,3-5.

Ova rasprava među učenicima bila je, bez sumnje, povezana sa njihovim sagledavanjem budućnosti. Smatrali su da će Isus osloboditi Izrael od Rimljana, obnoviti Davidovo carstvo, i vladati u njemu kao novi car u svojoj slavi koju je narod doživeo u vreme cara Solomuna. Kada se to bude dogodilo, oni su pretpostavljali da će, kao Hristovi najuži saradnici, dobiti istaknute i važne položaje u novom, uspostavljenom carstvu. Međutim, čak ni to nije bilo dovoljno: želeli su da znaju ko će među njima biti »najveći« u carstvu? Zar ovo ponašanje ne podseća na Luciferove težnje? (Vidi: Isaija 14,14)

Pročitajte tekst iz Jevanđelja po Mateju 20,20-28. Kako je Isus odgovorio na poslednje pitanje? Šta je bio Njegov glavni cilj?

Možda najveće razočarenje u ovom žalosnom događaju predstavlja okvir u kome se odigrava. Bili su na putu u Jerusalim u kome je Isus trebalo da bude razapet. Upravo im je objasnio da će Ga izdati, da će biti osuđen na smrt, ismejan, išiban i razapet, i da će ustati treći dan (Matej 20,18.19). Čim je završio svoj govor, pitanje o tome ko je najveći ponovo je zaokupilo njihovu pažnju. Oni čak nisu ni čuli o čemu je Isus govorio. Bilo je očigledno da nisu slušali. Zainteresovani za svoje sebično samoljublje, zanemarili su uzvišena pitanja, usredsređujući se na lažne ideje o ovozemaljskom carstvu, koje nikada neće biti uspostavljeno i propuštajući Isusove reči o večnom carstvu koje im je nudio preko svoje smrti koja se bližila.

Lako je zameriti učenicima i reći da su bili nepromišljeni i uskogrudi. Pogledajte sebe i zapitajte se: »Kakvu nepromišljenost i uskogrudost treba da očistim iz svoje duše?«

BOŽANSKI SUSRET SA REČJU

Osvanuo je treći dan posle Isusove smrti. Njegovi sledbenici i dalje su bili nemi i zaprepašćeni. Mislili su da će Isus poraziti Rimljane, ali je izgledalo da su Rimljani porazili Njega.

Mnogi učenici okupili su se sa apostolima posle raspeća. Grupa žena iz njihove zajednice posetila je grob u nedelju, u rano jutro. Luka imenuje tri od njih, ali bilo je i drugih koje su sa Isusom došle iz Galileje (Luka 23,55; 24,1.10). Vratile su se, jer su zatekle praznu grobnicu i ispričale »Jedanaestorici i svima ostalima« o dva čoveka u sjajnim haljinama koja su srele (Luka 24,4.9).

Luka beleži da su tog nedeljnog popodneva dva Isusova sledbenika pošla na put dug dva do tri sata hoda, od Jerusalima do njihovog doma u Emausu (Luka 24,13). Oni su toliko bili zaokupljeni razgovorom o proteklim događajima da nisu zapazili Stranca koji je išao pored njih. Možda Ga ne bi ni primetili da se nije priključio njihovom razgovoru, pitajući ih zašto su toliko tužni (Luka 24,17).

Ovo pitanje zaista je pogodilo jednog od putnika po imenu Kleopa. Pitao se kako je moguće da ovaj Stranac ne zna šta se dogodilo? »Šta«, upitao je Stranac (Luka 24,19).

Pročitajte tekst iz Jevandelja po Luki 24,19-35. Na osnovu kojih njihovih reči možemo zaključiti da nisu shvatali određene pojedinosti, i kako im je Isus objasnio istinu?

Zapazite da je Isus usmerio njihovu pažnju na Sveto pismo. Kao što je pribegao Svetom pismu u borbi sa sotonom u pustinji, i ovde se oslonio na njega da bi odagnao tamu u kojoj su ova dva učenika bila. Tek kada ih je utemeljio u biblijskim učenjima o Sebi i svojoj misiji, Isus im je dao snažna iskustva da bi podržao ova biblijska učenja: prvo, otkrio im se, pokazujući da je zaista ustao iz mrtvih; drugo, »Njega nestade«. (31. stih) Nakon što im je savršeno jasno otkriveno biblijsko učenje o Isusovoj pomiriteljskoj smrti, posle koga su usledila snažna iskustva, ova dva čoveka imala su mnogo razloga za svoju veru.

I ovde, kao i u Jevandeljima, Isus postavlja Bibliju u središte. Kako se, onda, možemo sačuvati od različitih gledišta koja dovode u pitanje autoritet Svetog pisma?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Kada je bio na Zemlji u ljudskom telu, Isus je izgonio demone (Luka 6,18), pružao nadu onima koji su je izgubili (Luka 6,20-23), pokazivao ljudima kako da u svom životu ispolje Božju agape ljubav (Luka 6,27-49), izlečio je kapetanovog slugu (Luka 7,2-10), vaskrsao je udovičinog sina (Luka 7,12-16), utišao je oluju (Luka 8,22-25), oslobodio je opsednutog čoveka u okolini gadarinskoj (Luka 8,26-39), izlečio je ženu koja je 12 godina bolovala od tečenja krvi (Luka 8,43-48), vaskrsao je Jairovu kćer (Luka 8,41.42.49-56), čak je i Lazara vaskrsao iz mrtvih četiri dana posle smrti (Jovan 11,39-44). Pored svega ovoga što je učinio, i više od toga, ljudi se i dalje bore da poveruju u Njega. »Čak su i Hristovi učenici sporo učili i shvatali određene istine. Bez obzira na njihovu ljubav prema Njemu i poštovanje Njegovog karaktera, njihova vera da je On Božji Sin se kolebala. Njihovo često ukazivanje na otačka predanja i stalno nerazumevanje Njegovih pouka, pokazuje koliko im je bilo teško da se oslobode praznoverja.« (Elen Vajt, *Manuscript Releases*, 18. sveska, str. 116) Vera je dar od Boga, ali to je dar koji ljudi mogu da odbiju. Razlog tome je, kao što smo upozoreni, da je sotona stvaran, da je velika borba stvarna, i da neprijatelj naporno radi da u nama pobudi sumnju i neverovanje. Spasenje primamo verom u ono što je Hristos učinio za nas; sotona to zna i stoga će učiniti sve što može da nas odvрати od vere. Na sreću – ovoga uvek moramo da se setimo – Isus je nemerljivo mnogo moćniji od sotone, i ako se držimo Isusa, sotona nas ne može poraziti.

ZA RAZGOVOR:

- 1. Šta biste odgovorili nekome ko pita: »Ako Isus ima toliku silu nad prirodom, zašto toliko mnogo ljudi, čak i hrišćana, strada u prirodnim katastrofama?« Kako se postojanje velike borbe uklapa u ovaj odgovor?**
- 2. Kakvi razlozi idu u prilog veri u Isusa i šta Biblija kaže o Njemu? Zašto je važno da ove razloge uvek imamo na umu? Takođe, uprkos mnogim dobrim razlozima koje imamo, zašto se tako mnogo ljudi bori sa verom? Šta podstiče našu sumnju i koji je najbolji način da se izborimo sa njom?**
- 3. Kao što smo ove sedmice videli, Isus je izabrao grešne ljude da rade sa Njim? Kakvu nadu vam to pruža u vezi sa tim kako Isus može da vas upotrebi uprkos vašim slabostima?**

VELIKA BORBA I RANA CRKVA

9. Biblijska doktrina

Od 20. do 26. februara

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Dela 1,6-8; 2,5-12; 1. Mojsijeva 11,1-9; Dela 4,1-30; 7,54; 10,12-29.

Tekst za pamćenje: »A kad vidješe slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajući da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom.« (Dela 4,13)

Najveća smetnja sa kojom se Isus suočio u odnosu sa svojim sledbenicima bila su njihova predubeđenja. Učenici su obraćali malo pažnje na ono što je Isus govorio, ako se to nije podudaralo sa njihovim idejama o tome ko je On. Učenici su ispitivali Isusa o oslobađanju Izraelja od Rimljana sve do trenutka Njegovog vaznesenja.

Tek nakon deset dana molitve i bliske zajednice u Božjem prisustvu, njihova predubeđenja konačno su počela da ustupaju mesto istini, i učenici su bili spremni da čuju šta Bog želi da im kaže. Ovo je popločalo put neverovatnim događajima u vreme prve Pedesetnice posle Isusove smrti.

Naravno, Crkva se i dalje suočavala sa mnogim izazovima, naročito u odnosu sa tamošnjim verskim vođama, koji su bili odlučni da zaustave rad Crkve kao što su bili spremni da spreče Isusov rad.

U pouci za ovu sedmicu velika borba biće prikazana na različite načine. Videćemo kako se otvoreno ispoljava, kada ljudi od uticaja nadahnuti sotoninom silom guše istinu, ili u tananijoj, ali mnogo važnijoj oblasti: ljudskom srcu.

Su

Proučiti
celu
pouku

POČETAK NOVOG POČETKA

Isus se posle vaskrsenja 40 dana javljao učenicima da potvrdi da se vaskrsenje zaista dogodilo i da im pomogne da bolje shvate Božje carstvo (Dela 1,3; 1. Korinćanima 15,4-7). Međutim, prilikom jednog susreta, upravo pre nego što se Isus vazneo na Nebo, najvažnija misao u njihovom umu bila je da li je došao trenutak da Isus konačno pokori Rimljane (Dela 1,6).

Njihova predstava o budućim događajima bila je toliko snažna da nisu slušali šta im je Isus govorio. Čak i posle tri i po godine bliske zajednice i poučavanja (jednakog visokom obrazovanju) od strane najboljeg Učitelja, koga je svet ikada upoznao, učenici su mogli da odbace mnoge pogrešne ideje.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 1,6-8. Kako je Isus odgovorio kada se suočio sa neupućenošću svojih učenika?

Isus se usredsredio na pravo pitanje. Nije gubio vreme pokušavajući da ispravi svako njihovo pogrešno mišljenje. Primanje sile Svetoga Duha bilo je mnogo važnije od političkih rasprava.

Kada su učenici pogledom ispratili Isusa, koji se podigao na oblacima i nestao, primetili su dva čoveka koji su stajali pored njih. Oni su im rekli da će se Isus vratiti. Kao što je na Nebu bio prihvaćen kao Car i Pobjednik, tako će ponovo doći kao Car i Osvajač o kome su sanjali kada su Ga pitali o obnavljanju izrailjskog carstva. Međutim, taj dan će prevazići njihove najveće snove – jer će On doći kao Car svega stvorenog, ne samo dela zemlje na Bliskom istoku.

Jedanaest učenika vratilo se u Jerusalim sa Maslinske gore, dok su im se u glavi rojila sećanja, a u srcu sijale istine koje im je Isus otkrio (makar one koje su shvatili). Međutim, bilo im je potrebno nešto više. Isus im je rekao da čekaju nekoliko dana dok ne prime krštenje Svetim Duhom (Dela 1,4.5). Iako je neprijatelj bio poražen, još uvek nije završio svoju bitku, i bila im je potrebna sila sa visine da bi učinili ono što im je Isus naložio.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 1,14. U čemu je bila najvažnija razlika u načinu na koji su se učenici sada ophodili jedni prema drugima u poređenju sa ranijim izveštajima, kao što je izveštaj iz Jevandelja po Mateju 20,20-24, i kakvu poruku nalazimo za sebe u ovoj promeni stava? Kako možete da se odreknete sebe da biste se pripremili za izlivanje Svetog Duha?

PEDESETNICA

Isusovi sledbenici proveli su deset dana u molitvi, razmišljali su o svojim iskustvima sa Isusom u svetlosti Svetog pisma, ponizili su se i prihvatili jedni druge, i na kraju dozvolili Svetom Duhu da utisne istinu u njihovo srce. Kao što se Duh dizao nad bezdanom na početku stvaranja, tako se Božji Duh dizao nad svim učenicima, kojima su se pokazali podeljeni ognjeni jezici (Dela 2,2.3). Bio je to nov početak, novo stvaranje.

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 2,5-12. Kakvo značenje ima događaj prikazan u ovom tekstu? Uporedite: 1. Mojsijeva 11,1-9.

Posle određenog vremena po Potopu, stanovnici Zemlje odlučili su da izgrade kulu koja će dosežati do Neba (1. Mojsijeva 11,1-9). Da bi ih sprečio u ovom oholom i bezumnom poduhvatu (kao i u činjenju novih zala koja su smišljali, 1. Mojsijeva 11,5.6), Bog je pomeo njihov zajednički jezik i rasuo ih »po svoj Zemlji«. (1. Mojsijeva 11,7-9)

Na dan Pedesetnice Bog je učinio suprotno. Pred njim je bila grupa ljudi, koja nije želela da izgradi Vavilonsku kulu, već koja je bila spremna da objavi Radosnu vest da će zlo jednoga dana biti zauvek uništeno.

Ljudi »iz svakoga naroda koji je pod nebom« bili su u Jerusalimu toga dana (Dela 2,5; uporedite sa rasejavanjem prilikom gradnje Vavilonske kule). Okupili su se začuđeni što svako od njih čuje kako učenici govore njihovim jezikom (Dela 2,6-11).

Petar koristi ovu priliku da im se obrati. Govori o izlivanju Svetog Duha koji priprema narod da se sretne sa Bogom (Dela 2,17-21). On ističe pravu Mesijinu misiju i ukorava ih što su Ga razapeli (Dela 2,23). »Ražali im se u srcu« (Dela 2,37), i 3000 ljudi krstilo se i pridružilo učenicima (Dela 2,41).

Oni koji su pod sotoninim uticajem pristali na Isusovu smrt, sada su se pod uticajem Svetog Duha obratili Isusu. Šta ovaj događaj govori o Božjoj sili ne samo da oprostí najgore grehe, već i da promeni najtvrdokornija srca?

SUOČAVANJE SA SADUKEJIMA

Pročitajte tekst iz Dela apostolskih 4,1-30. Kako se ovde ispoljila velika borba? Zašto ovaj događaj predstavlja samo još jedan primer kako se ona odigrava u toku istorije? Kako sotona ovde deluje, a kako Gospod?

»Sveštenici i glavari shvatili su da se Hristos uzdiže iznad njih. Kada su sadukeji, koji nisu verovali u vaskrsenje, čuli apostole kako govore da je Hristos ustao iz mrtvih, obuzeo ih je gnev, jer su shvatili da će svi, ukoliko apostoli dobiju dozvolu da propovedaju vaskrslog Spasitelja i čine čuda u Njegovo ime, odbaciti doktrinu da nema vaskrsenja i da će sadukejska sekta uskoro izumreti.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 78. original)

Ono što je ove vođe posebno uznemirilo bilo je izlečenje koje je Gospod učinio preko Petra (vidi: Dela 3,1-10). Međutim, učenici se nisu pokolebali pred ovim vođama, što sveštenici nisu očekivali od »neknjiževnih i prostih ljudi«. (Dela 4,13). Kada su im zapovedili da izađu iz prostorije, da bi se međusobno dogovorili šta da čine, mislili su da ako zapovede ovim ljudima da ne propovedaju u Isusovo ime, da će se oni ponizno pokoriti njihovoj zapovesti (Dela 4,18). Koliko su samo pogrešili.

Umesto da poslušaju, učenici su se pridružili ostalima u slavljenju Boga (Dela 4,24). Molili su se da im Bog da više hrabrosti i da ispruži svoju ruku na isceljivanje (Dela 4,29.30). Nije trebalo dugo da čekaju. Zbog sve veće naklonosti prema učenicima, narod je izvodio svoje bolesne na ulicu kako bi makar Petrova senka pala na njih (Dela 5,15). Mnoštvo je dolazilo iz okolnih mesta i svi njihovi bolesni bili su isceljeni (Dela 5,16).

U svim ovim izveštajima možemo videti kako se velika borba odvija: bezobzirne vođe žele da potisnu istinu; verni ljudi čitaju Bibliju i mole se za božansku silu, bolesni ozdravljaju, duše se pridobijaju za Hrista. Mada se sve ne završava tako dobro kao u ovim primerima, nikada ne smemo zaboraviti kako će se velika borba razvijati i da će konačna pobeda biti naša zato što je ono što je Isus postigao za ljudski rod postalo stvarnost.

KAMENOVANJE STEFANA

Učenici nisu bili jedini koji su se suočili sa verskim vođama u prvim danima Rane crkve. Stefan, »pun vjere i sile« koji »činjaše znake i čudesa velika među ljudima« (Dela 6,8), bio je doveden pred njih. Njegovo svedočenje bilo je toliko uverljivo da su njegovi protivnici izmislili lažne izveštaje da bi ga optužili i izveli pred Sabor (Dela 6,9-14).

U tekstu u Delima apostolskim 7,2-53. Stefan je dao silan odgovor onima koji su ga optužili. Pročitajte tekst iz Dela 7,54. koji kaže »rasrdiše se vrlo u srcima svojima«; odnosno, njegove reči su ih osvedočile. Kada su mnoštvu u tekstu u Delima apostolskim 2,37. bile upućene slične reči, oni su, takođe, bili osvedočeni. Po čemu se razlikuje način na koji su reagovali? Šta to govori o važnosti predanja srca Bogu?

Apostoli su do tada uspevali da izbegnu posledice zbog neslaganja sa vođama, ali Stefan je ubijen od strane gnevnog mnoštva. Stefanova smrt obeležila je početak sotoninih snažnih napora da uništi nov pokret. Do tog trenutka Isusovi sledbenici bili su izloženi zastrašivanju i pretnjama, ali Stefan je prvi doživeo da bude ubijen.

Međutim, da li su mogli da očekuju nešto drugo? Ako je sotona nadahnuo određene vođe da ubiju Isusa, Njegovi sledbenici sigurno nisu mogli očekivati ništa manje.

Naravno, Gospod je u toku velike borbe stalno donosio pobeđu u prilikama koje su po svim izgledima trebalo da se završe porazom. Ni u ovom slučaju nije bilo drugačije.

»Savle je posle Stefanove smrti bio izabran za člana Sinedriona zbog uloge koju je tom prilikom odigrao. Privremeno je predstavljao moćno oružje u sotoninim rukama, kojim je nastavio svoju pobunu protiv Božjeg Sina. Međutim, uskoro je ovaj neumorni progonitelj trebalo da bude upotrebljen u izgradnji Crkve koju je do tada rušio. Moćniji od sotone izabrao je Savla da zauzme mesto mučenika Stefana, da propoveda Njegovo ime i strada za Njega, da blizu i daleko širi poruku o spasenju Njegovom krvlju.« (Elen Vajt, *Apostolska crkva, Hristovim tragom*, str. 102. original)

Ponekad smo svedoci da dobro proizađe iz nečeg što je očigledno zlo. To je divno. Šta da činimo, kada vidimo da nikakvo dobro ne proističe iz zla, osim još većeg zla?

PROMENA STAVOVA

Učenici se nisu borili samo sa predubedenjima koja su ih sprečavala da shvate Isusove pouke; gajili su, takođe, i nacionalne predrasude. Jedan takav primer nalazimo u izveštaju o ženi Samarjanki od koje je Isus zatražio vodu za piće. Ona je bila iznenađena »jer se Jevreji ne miješaju sa Samarjanima«. (Jovan 4,9)

Nacionalne predrasude takođe su postale očigledne u izveštaju o Korniliju, rimskom kapetanu, koji je živeo u Ćesariji. Kornilije je bio »pobožan i bogobožazan« (Dela 10,2), koji je uživao poštovanje tamošnjeg naroda (22. stih). Anđeo mu je dao uputstvo da pošalje po Petra u Jopu (22. stih; vidi: stihovi 3-8).

U međuvremenu, u Jopi, Petar je se popeo na ravan krov da se moli (9. stih). Zaklonjen od sunca i hladnog morskog povetarca, opustio se i osetio glad, i dok je čekao da domaćini pripreme ručak, imao je neobično viđenje. Nebesa su se otvorila i veliko platno privezano na četiri kraja se spustilo. U platnu su se nalazila mnoga stvorenja koja je smatrao »nečistim« i za koja mu je rečeno da ih ubije i pojede (stihovi: 11-14).

Kako je Petar reagovao kada mu je bilo rečeno da pojede »nečistu« hranu, i šta je ovo viđenje predstavljalo? Dela 10,12-29.

Bog je u ovom viđenju naučio Petra važnoj lekciji. Neki ljudi danas smatraju da je to bio trenutak u kome je Bog promenio način ljudske ishrane i dozvolio im da se hrane čime god žele. To nije bila pouka koju je Petar primio iz ovog viđenja. Prvo se pitao šta ovo viđenje znači, jer nije bilo odmah očigledno (Dela 10,17). Kada su Kornilijeve slugе došle i objasnile razlog svog dolaska, Petar je odlučio da pođe sa njima (Dela 10,22.23). Prilikom susreta sa Kornilijem, mogao je da mu objasni značenje viđenja. Hristos je Spasitelj celog sveta. Neznabošci su, takođe, dragocene duše za koje je Hristos umro (Dela 10,34-48).

Petar je usvojio pouke koje mi još uvek treba da učimo. U Hristu su sve granice srušene, razlike između Jevreja i neznabožaca, i između svih ljudi, više ne postoje: »Nego je u svakom narodu onaj koji Ga se boji i tvori pravdu mio Njemu.« (Dela 10,35)

Lepo je znati da smo svi jedno u Hristu; to je ono što Biblija uči. Nažalost, ne osećamo uvek tako u svome srcu, čak i kada smo u crkvi, zar ne? Prvo, kako možemo prepoznati predrasude koje gajimo i drugo, kako se Božjom silom možemo osloboditi ovih predrasuda?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ruski pisac Fjodor Dostojevski pisao je o Isusovom povratku na Zemlju, ali ne na način kako je proročeno u Bibliji. U ovoj izmišljenoj priči, Isus se vratio u vreme Inkvizicije, kada su verske vođe koristile svoju moć da čine zlo. Veliki inkvizitor uhapsio je Isusa i bacio ga u tamnicu. Te noći posetio je Isusa u tamnici i zamerio Mu što je ljudima dao slobodu. »Umesto da ovladaš slobodom ljudskom, Ti si im je još povećao! Ili si zaboravio da je spokojstvo, čak i smrt čoveku milija nego slobodan izbor u poznanju dobra i zla? Nema ničeg primamljivijeg za čoveka od slobode njegove savesti, ali nema ničeg ni mučnijeg.« Uprkos svojoj drskosti i cinizmu, sveštenik je donekle imao pravo. Pogledajte šta su ljudi učinili sa svojom slobodom. Bol, zlo, greh, patnja, smrt – sve je proisteklo iz slobode, ili iz zloupotrebe slobode. Ali Bog nas je stvorio kao bića koja imaju sposobnost da vole, a jedini način na koji možemo pokazati ljubav jeste da imamo slobodu izbora. Način na koji se velika borba odvija umnogome je pod uticajem onoga što su ljudi učinili i još uvek čine sa svetim, ali veoma skupocenim darom (krst otkriva njegovu cenu) slobode. Neki ljudi, kao što smo videli ove sedmice, kada se suoče sa Jevanđeljem, pokaju se i predaju svoje srce Isusu; drugi, ubiju glasnika. Sloboda je dragoceni dar i treba pažljivo postupati sa njim.

ZA RAZGOVOR:

1. Nema sumnje da Novi zavet naglašava jedinstvo koje imamo u Hristu. Ovo je snažna ideja koja je bila posebna u svoje vreme. Nažalost, čak i sada u 21. veku, jedno od najvećih zala, koja još uvek postoje, su etničke, rasne i nacionalne predrasude. Samo Bog zna punu meru onoga što je ovo zlo donelo. Iako očekujemo da se sve ovo dogada u svetu, šta je sa Crkvom, čak i našom Crkvom? Kako se ono ispoljava? Zašto je ovakav stav u suprotnosti sa najosnovnijim i najvažnijim učenjima Jevanđelja?

2. Svi smo u nekom trenutku osvedočeni pod uticajem Svetog Duha. Kako odgovarate na to osvedočenje? Upravo u srcu besni velika borba. Kako odluke, koje donosite u trenutku kada vas Duh osvedočava, otkrivaju na čijoj ste strani?

PAVLE I POBUNA

10. Biblijska doktrina

Od 27. februara do 4. marta

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Rimljanima 5,12-21; 1. Korinćanima 3,12-17; 1. Korinćanima 12,14-26; Efescima 6,11-17; 1. Korinćanima 15,12-18.

Tekst za pamćenje: »A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo se smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona riječ što je napisana: Pobjeda proždrije smrt.« (1. Korinćanima 15,54)

Pavlovi spisi obiluju temom o velikoj borbi. Nema sumnje da je Pavle verovao ne samo u postojanje sotone, već i u stvarnost njegovih obmana i smrti. Pavle je na brojnim mestima upozoravao na sotonina »lukavstva« (Efescima 6,11), na njegove moćne prevare (2. Korinćanima 11,14), čak i na njegovu natprirodnu silu (2. Solunjanima 2,9).

Međutim, kao što svi koji su čitali Pavlove spise znaju, apostol je uvek naglašavao Hrista i konačnu pobjedu koju je izvojevao za nas. Koliko god da je sotona vekovima uspevao da nadvlada Božji zavetni narod, đavo je u potpunosti doživeo neuspeh u borbi protiv Isusa. Pošto su u Njemu ispunjena sva zavetna obećanja, spasenje je omogućeno svima koji ga traže u veri i poslušnosti, bilo da je u pitanju Jevrejini ili neznabožci. Hristova vernost, takođe, osigurava konačnu smrt sotone (Jevrejima 2,14) na kraju velike borbe.

Ove sedmice obratićemo pažnju na neke slike i metafore koje je Pavle koristio u nameri da objasni stvarnost borbe i kako treba da živimo, radeći zajedno za opšte dobro kao Crkva i zajednica vernika uključenih u kosmičku borbu.

Su

Proučiti
celu
pouku

ADAM I ISUS

Iako je Pavle najpoznatiji po jasnom tumačenju Jevanđelja, njegovo objašnjenje velike borbe takođe je ključno. U svom poučavanju o Radosnoj vesti on ukratko iznosi glavne tačke: opravdani smo verom kroz Isusa (Rimljanima 5,1); imamo neposredan pristup Bogu i »hvalimo se nadanjem« (2. stih); i nevolje nas više ne brinu (stihovi: 3-5). On nam, takođe, daje obećanje da »Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas« (8. stih), i da smo sada spaseni zahvaljujući Hristovom životu i smrti. Takođe, pošteđeni smo Božjeg konačnog suda protiv greha (stihovi: 9,10), i radujemo se što smo se pomirili sa Njim (11. stih).

Pročitajte tekst iz Rimljanima poslanice 5,12-21. Kako je velika borba prikazana u ovim stihovima?

Nakon što je izneo šta je sve Hristos učinio za nas, Pavle objašnjava kako je Isus to uradio. Da šteta koju je Adam naneo kraj drveta u vrtu nije popravljena, ne bi bilo nade za večnu budućnost, i sotona bi u velikoj borbi izašao kao pobednik. Adam je doneo smrt svima, onim što je učinio (Rimljanima 5,12). Čak i davanje Deset zapovesti na gori Sinaj nije moglo da zaustavi smrt i problem greha. Zakon jedino razjašnjava šta je greh. On nije odgovor grehu. Problem greha i smrti mogao je jedino biti rešen Isusovom žrtvom. Isus je platio dug »dragocenim darom«, svojim životom (Rimljanima 5,15,16).

Sada je ljudski rod mogao biti obnovljen. Kao što smrt »carova« zbog Adamovog greha, sada su »izobilje blagodati« i »dar pravde« mogli carovati zahvaljujući Isusovoj vernosti (Rimljanima 5,17). Nije pošteno da izgubimo Nebo zbog Adama. Nismo učestvovali u njegovoj pogrešnoj odluci, pa ipak trpimo posledice njegovog postupka. Međutim, nije pošteno ni da povratimo Nebo. Nemamo udela u onome što je isus učinio pre dve hiljade godina. Pavle ukratko obrazlaže ovo pitanje u tekstu u Rimljanima 5,18-21. Prvi Adam je doneo osudu i smrt; drugi je doneo pomirenje i život.

»Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas.« (Rimljanima 5,8) Stavite svoje ime u ovaj stih i tražite to obećanje za sebe. Kakvu nadu vam ono pruža?

»IZGRADNJA« CRKVE

»Hristova crkva, iako slaba i nesavršena, jedina na Zemlji privlači Hristovu najpotpuniju pažnju.« (Elen Vajt, *In Heavenly Places*, str. 284)

Nigde ova izjava Elen Vajt nije bolje prikazana nego u Pavlovoj 1. Poslanici Korinćanima. U trećem poglavlju Pavle poredi Crkvu sa usevom koji uzgajaju različiti ljudi: jedna osoba sadi seme, druga zaliva, ali je Bog lično odgovoran za njen rast i zrelost (1. Korinćanima 3,4-9).

Pavle nastavlja ovu misao opisujući Crkvu kao građevinu. Neko postavlja temelj, a drugi zidaju (1. Korinćanima 3,10). Pošto temelj nije niko drugi do Hristos (1. Korinćanima 3,11), oni koji nastavljaju radove moraju biti pažljivi u izboru materijala koji koriste. Na sudu koji se bliži praviće se razlika između rđavih i odgovarajućih »materijala za gradnju«. (1. Korinćanima 3,12-15)

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 3,12-15. Uporedite ga sa tekstom iz Jevanđelja po Mateju 7,24-27. Koje dve pojedinosti otkrivaju na čijoj smo zaista strani u velikoj borbi?

Sada obratite pažnju na stihove koji slede: »Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božij živi u vama? Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog, jer je crkva Božija sveta, a to ste vi.« (1. Korinćanima 3,16.17)

Treba da zapazimo dve pojedinosti. Prva, šira celina govori o Crkvi i načinu na koji je izgrađena. Ne govori prvenstveno o zdravlju. Bog ne uništava ljude koji čine štetu svome telu rđavim načinom života; oni sebe sami uništavaju. (Kasnije Pavle, kada govori o moralnim odlukama u 1. Korinćanima 6,15-20, kaže da je naše telo hram Svetoga Duha.)

Druga pojestinost je da je lična zamenica upotrebljena u ova dva stiha u drugom licu množine. Pavle se ne obraća pojedincima, već grupi ljudi. Ako neko uništava Crkvu, u ozbiljnoj je nevolji. Bog opominje da će uništiti onoga ko pokušava da uništi Crkvu.

Kako možemo biti sigurni da, onim što kažemo i činimo, gradimo, a ne rušimo, Crkvu?

CRKVA KAO TELO

Uloga i delovanje Crkve jasno su prikazani u 12. poglavlju 1. Korinćanima. U ovom tekstu Crkva je upoređena sa telom. Uloga svih članova, koji deluju zajedno kao skladna celina, jasno je određena (1. Korinćanima 12,12).

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 12,14-26. Šta je osnovna poruka ovog teksta?

Pavle govori na naizgled šaljiv način, pitajući se šta bi se dogodilo ako bi noga ili uho rekli da oni nisu deo tela. Pavle nastavlja dalje pitajući se šta bi se dogodilo kada bi oko ili uho predstavljali celo telo (1. Korinćanima 12,17). Zamislite veliko uho koje se kreće prostorijom i kaže nam: »Zdravo«! Koliko god da smešno zvuči, to se zapravo događa kada ljudi pokušavaju da upravljaju Crkvom kao da su njeni jedini vlasnici.

Pavle prethodno ističe različite aktivnosti u Crkvi, opisujući svaku kao dar Svetoga Duha. Nekima se daje reč premudrosti, drugima reč razuma (1. Korinćanima 12,8). Nečija vera svima predstavlja nadahnuće, neki imaju dar isceljivanja (1. Korinćanima 12,9). Neki ljudi čine čuda, nekima je dat dar pro-roštva, neki jasno razlikuju dobro i zlo, neki mogu lako da prevaziđu jezičke prepreke (1. Korinćanima 12,10). Zapazite da spomenuti pojedinci ne odlučuju o svojim sposobnostima. Sveti Duh ih je izabrao iz različitih sredina da izgradi telo, Crkvu, i donese jedinstvo (1. Korinćanima 12,11-13). Da bi podvukao ovu važnu činjenicu, Pavle ponavlja: Bog je taj koji odlučuje za koju dužnost je svaki vernik pogodan (1. Korinćanima 12,18).

Što je najvažnije, uprkos velikom broju članova, postoji samo jedno telo; svaki član je životno povezan sa ostalima, čak i oni koji sebe ne smatraju mnogo vrednim (1. Korinćanima 12,20-24). Ova uzajamna zavisnost izgradila je određenu zaštitu i osigurala sigurnost i dobro svih. Uzajamna zavisnost dolazi do izražaja, kada se dele boli i radosti (1. Korinćanima 12,26).

Neki ljudi se bore sa autoimunim bolestima: jedan deo tela napada drugi. Ove bolesti mogu da budu iscrpljujuće, ponekad i pogubne. Uzimajući u obzir tekstove koje smo danas proučavali, kako neprijatelj deluje da oslabi telo, i kako Gospod može da nas upotrebi da zaustavi ovaj napad?

BOŽJE ORUŽJE

Stvarnost velike borbe i činjenica da smo u doslovnoj borbi sa stvarnim neprijateljem (Efescima 6,11) otkrivena je Pavlovom slikom rata u 6. poglavlju Efescima poslanice.

Pročitajte tekst iz Efescima poslanice 6,11-17. Šta ovi stihovi govore o tome koliko je ova borba stvarna i lična?

Važno je da zapazimo šta ovo različito oružje predstavlja. Zapazite da Pavle naglašava da treba da uzmemo sve oružje, ne samo neko. Ako budemo činili tako, održaćemo se (Efescima 6,13). Ista metafora upotrebljena je u Bibliji da opiše nevine na sudu (uporedite: Psalam 1,5). Drugim rečima, tada ćemo biti u prilici da izvojujemo pobedu.

Ono što drži sve oružje na svom mestu je pojas, upotrebljen kao metafora za istinu (Efescima 6,14). Znači, istina je ta koja drži svu našu duhovnu odbranu na mestu. Isus je često govorio o istini (Jovan 1,14.17; 4,24; 8,32; 14,6). U daljem tekstu spominje se oklop pravde (Efescima 6,14); »pravda« je još jedna ključna reč u Isusovim poučavanjima (na primer: Matej 5,6.10; 6,33). Pravda je u Starom zavetu bila shvaćena kao podržavanje pravičnosti i sigurnosti da se prema svakome pošteno postupa.

Vojna obuća (Efescima 6,15) predstavlja Jevanđelje mira, izraz uzet iz Knjige proroka Isaije 52,7. koji govori o ljudima koji su prešli velike razdaljine da bi obavestili narod u zarobljeništvu da je Jerusalim ponovo izgrađen i da je Bog vratio slobodu svom narodu. Drugim rečima, deo borbe protiv zla je reći ljudima da je Bog već dobio bitku i da mogu da žive u miru sa sobom, drugima i Bogom.

Štit vere (Efescima 6,16) sprečava da »ognjene strele« pogode svoju metu i izazovu potpuno uništenje. Kaciga spasenja (Efescima 6,17) slična je kruni koju Isus deli sa nama (Otkrivenje 1,6; 2,10), a mač duhovni (Božja reč) je naše jedino oružje u samoodbrani, koje je Isus koristio kada Ga je đavo kušao (Matej 4,4.7.10).

Šta raznolikost i kompletnost oružja govori o našoj potpunoj zavisnosti od Boga u velikoj borbi? Kako možemo biti sigurni da ne ostavljamo nijedan deo sebe nezaštićenim?

POSLEDNJI NEPRIJATELJ

Očigledno je da su neki u crkvi u Korintu bili zbunjeni u vezi sa vaskrsenjem. Pavle pažljivo objašnjava njegovu važnost kao ključnog elementa u Jevanđelju (1. Korinćanima 15,1-4). Čini se da postoji određeno sporno pitanje u vezi sa vernicima koji su umrli (1. Korinćanima 15,6). Neki ukazuju da oni koji su umrli neće iskusiti vaskrsenje prilikom Isusovog povratka (1. Korinćanima 15,12). Slično mišljenje vladalo je i u Solunu (1. Solunjanima 4,13-17).

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 15,12-18. Šta se podrazumeva iz poricanja vaskrsenja mrtvih?

Pavle zaključuje svoju tvrdnju sledećim rečima: »O, ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, najnesrećniji smo od sviju ljudi.« (1. Korinćanima 15,19) Naprotiv, Hristos je zaista vaskrsao i postao »Novina onima koji umriješ«. (1. Korinćanima 15,20)

Pavle zatim upoređuje Hrista i Adama: »Jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživljati« (1. Korinćanima 15,22), i navodi kada će se dogoditi opšte vaskrsenje: »O Njegovu dolasku.« (1. Korinćanima 15,23) On u daljem tekstu nastavlja sa upoređivanjem dva »Adama« (1. Korinćanima 15,45-49). Prvi čovek je stvoren od zemlje, ali drugi Čovek je sa Neba, a mi ćemo jednoga dana, takođe, biti kao On (1. Korinćanima 15,47-49). Značenje ovih reči objašnjeno je u opisu događaja prilikom Drugog dolaska: »Jer će za-trubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost.« (1. Korinćanima 15,52.53)

Iako je Adam u početku stvoren da večno živi, ljudski rod je uskoro oslabio do te mere da je čovekov životni vek postao prilično kratak. Ako nasledimo večni život, bićemo stvoreni da večno živimo, i to je dar koji ćemo primiti.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 15,23-26. Iako smo sada uključeni u veliku borbu, iako izgleda da smrt, zlo i nesvete sile vladaju svetom, šta ovi stihovi govore o završetku velike borbe? Kako možemo naučiti da gledamo preko onoga što vidimo i shvatiti šta ova obećanja znače za svakoga od nas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

»Nije samo čovek zbog greha pao pod uticaj zloga, već i Zemlja, i ona treba da bude obnovljena planom iskupljenja. Adamu je prilikom stvaranja data vlast nad Zemljom. Ali popuštajući iskušenju, pao je pod sotoninu vlast, a svoju vladavinu predao je svom porobljivaču. Tako je sotona postao 'bog ovoga sveta'. Preuzeo je vlast nad Zemljom koja je prvobitno bila data Adamu. Međutim, Hristos koji je svojom žrtvom platio kaznu za greh, nije samo otkupio čoveka, već je povratio vlast koju je čovek izgubio. Sve što je prvi Adam izgubio, povratio je Drugi.« (Elen Vajt, *The Signs of the Times*, 4. novembar 1908). Međutim, lako je, kada pogledamo širom sveta, da zaboravimo ključnu istinu da je sotona poražen i da »vremena malo ima«. (Otkrivenje 12,12) Zlo, smrt i patnja prožimaju ovaj svet, iako nam je dato obećanje da će biti uništeni zahvaljujući onome što je Hristos učinio. Da ponovimo još jednom: neće biti uništeni ničim što mi ljudi činimo, osim ako potpuno uništimo Zemlju i život na njoj, što bismo verovatno i uradili kada bismo imali dovoljno vremena, i kada nas Bog ne bi u tome sprečio. Samo će Božje delovanje doneti obećane promene. Mi se sigurno ne možemo sami pobrinuti za okončanje ovih problema.

ZA RAZGOVOR:

1. »Slaba i nesavršena, kojoj su stalno potrebni saveti i opomene, Crkva je, ipak, predmet Hristove najveće pažnje. On izliva milost na ljudska srca i postiže takve promene karaktera da su anđeli zadivljeni i izražavaju svoju radost pesmama hvale. Raduju se pri pomisli da grešna ljudska bića mogu biti promenjena.« (Elen Vajt, »The Signal of Advance«, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 20. januar 1903) Na koje načine nas Isus menja onim što čini za nas i u nama?

2. Kako se velika borba ispoljava u Crkvi, bilo na lokalnom nivou ili u Crkvi kao celini? Šta je to što nas deli, slabi, udaljava od onoga što smo pozvani da učinimo? Kako možemo doneti izlečenje i jedinstvo ljudima, koji se ne slažu sa onim što verujemo da su ključna pitanja?

APOSTOL PETAR I VELIKA BORBA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Petrova 2,9-10; 5. Mojsijeva 14,2; 1. Petrova 4,1-7; 2. Petrova 1,16-21; 2. Petrova 3,3-14; Danilo 2,34.35.

Tekst za pamćenje: »A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjelji Onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome.« (1. Petrova 2,9)

Petrovi spisi, kao i Pavlovi, obiluju temom o velikoj borbi. Možda zato što on bolje od svih zna kako je lako podleći sotoninim obmanama. On je bio veoma svestan koliko je ta borba stvarna. Uostalom, upravo je Petar napisao: »Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.« (1. Petrova 5,8)

Petar uviđa da se borba odvija na različite načine. On zapaža borbu u Crkvi, koja uključuje one koji su nekada bili u zajednici sa vernicima, ali koji su sada cinični i preziru Boga i svaku misao o Hristovom povratku. Silno i snažno govori protiv podrugljivaca, jer ako izgubimo veru u obećanje o Hristovom povratku, kakvu nadu ćemo imati?

Da ponovimo, možda Petar toliko uzdiže veru zbog svojih ličnih padova. On zna šta znači podrugivati se, poricati i pokušati utopiti se u mnoštvo da ne bi bio osuđen što je Isusov sledbenik. Zato naglašava koliko je važno da vernici žive životom vrednim uzvišenog poziva koji im je Gospod uputio.

Su

Proučiti
celu
pouku

Pročitajte tekst iz 1. Petrove 2,9.10. Kako je velika borba prikazana u ovim stihovima?

Ovi stihovi potiču iz teksta iz 2. Mojsijeve 19,6: »Carstvo sveštenečko i narod svet«, i 5. Mojsijeve 7,6. (ponovljenog u 5. Mojsijevoj 14,2): »Narod svet«, »Tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da Mu budeš narod«, »narod osobit«. Ova obećanja data su u vreme Izlaska, kada je Božji narod bio izbavljen iz ropstva i kada se nalazio na putu u Obećanu zemlju. Petar zapaža sličnosti između Božjeg naroda u vreme Izlaska i Crkve svoga vremena.

Dakle, Petrove reči nisu opis krajnjeg ishoda, već onoga što još uvek traje. Da, Bog nas je izabrao, i mi treba da Ga slavimo što nas je izveo iz tame kojom je sotona pokrio ovaj svet. Međutim, to nas ne čini savršenima, niti znači da smo dostigli sve što možemo (Filibljanima 3,12). Naprotiv, svest o ličnoj grešnosti i nedostacima ključna je na putu na kome sledimo Isusa i osećamo potrebu za Njegovom pravdom u svom životu.

»Na taj način svaki grešnik može doći Hristu. 'Ne za dela pravедna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas.' (Titu 3,5) Kad ti sotona govori da si grešnik i da ne smeš da se nadaš da ćeš primiti Božji blagoslov, reci mu da je Hristos došao na svet da spase grešnike. Mi nemamo ništa što bi nas preporučilo Bogu; ali razlog koji možemo uvek iznositi je naše krajnje bespomoćno stanje, koje Njegovu otkupljujuću silu čini neophodnom. Odručići se svakog oslanjanja na sebe, možemo da gledamo na golgotski krst i kažemo: 'Moje ruke prazne su, U Tvoj krst samo uzdam se.'« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 317. original)

Ono po čemu sigurno znamo da smo pozvani »iz tame k čudnome vidjelu« Njegovom (1. Petrova 2,9) je naša svest o tome koliko zavisimo od Hrista, »koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje«. (1. Korinćanima 1,30)

Šta prolazi kroz vaš um kada ste obeshrabreni zbog svojih dela i svog karaktera? Kako izlazite na kraj sa takvim mislima? Kako ovakve trenutke možete pretvoriti u duhovne uspehe?

VRŠNJAČKI PRITISAK

Pročitajte tekst iz 1. Petrove 4,1-7. Zašto je važno kakav način života imamo, i kako on utiče na našu spremnost za Hristov povratak?

Petar napominje da su vernici već proveli dobar deo svog života čineći ono što su im drugi nametali da čine (1. Petrova 4,3). Međutim, prilike su se sada promenile, i vernicima se »čude« što se ne pridružuju mnoštvu, zbog čega će se zlobna ogovaranja širiti o njima (1. Petrova 4,4). Dakle, sotona će koristiti čak i ranije prijatelje u pokušaju da nas obeshrabri u našoj zajednici sa Bogom.

Petar ohrabruje vernike da ne dozvole da ih ovakvi napadi zastraše. »Neznabošci« će morati da daju odgovor za sebe Bogu koji je jedini Sudija, tako da nema potrebe da brinu o tome šta oni misle (1. Petrova 4,5).

Ova Petrova misao je ključna. Koliko ljudi poznajete koji su se slomili pod pritiskom očekivanja drugih ljudi, umesto da se zauzmu za ono u šta veruju? Naročito je teško mladima, koji se bore sa takozvanim »vršnjačkim pritiskom«.

Petar savetuje vernike da budu ljubazni i ukazuju ljubav onima sa kojima dolaze u dodir (1. Petrova 4,8.9), umesto da brinu o tome da li su prihvaćeni od strane drugih ljudi, i da se prilagođavaju njihovom mišljenju, zahtevima i očekivanjima. Ovo nije samo neka dodatna dužnost koju moramo uvrstiti u svoj hrišćanski život, već najvažniji način ophođenja prema ljudima koji žive oko nas. Možda zato Petar ukazuje da treba da budemo revni u svojim molitvama (1. Petrova 4,7), zato što Bog zna da ponekad ozbiljnije pristupamo ugađanju »neznabožcima« nego što se ljubazno i u ljubavi odnosimo prema bližnjima. Treba da se molimo ne samo za njih, već i za to da dozvolimo da nas Bog učini osetljivijima za njihove potrebe. Kao »izabrani rod i carsko sveštenstvo« pozvani smo da na njih vršimo uticaj na dobro, a ne da dozvolimo da oni rđavo utiču na nas. U žalosnoj istoriji izrailjskog naroda dogodilo se upravo to: umesto da Izrailjci na neznabošce izvrše uticaj na dobro, neznabošci su na njih rđavo uticali.

Sa kakvim vršnjačkim pritiskom se vi suočavate? Kako možete da se oduprete tom uticaju? Kako su reči »nadvladaj zlo dobrim« (Rimljanima 12,21) prikladne u ovakvim prilikama?

NAJPOUZDANIJA PROROČKA REČ

Pročitajte tekst iz 2.Petrove 1,16-21. Zašto Petar toliko važnosti pridaje proroštvu?

Petar je stekao brojna iskustva u svom životu i neka od njih navodi u ovom tekstu: Isusovo preobraženje na gori (2. Petrova 1,18) i potvrđivanje proročanstava koja se odnose na Isusa (2. Petrova 1,19). Oba su snažno uticala na Petra; pa ipak više vremena posvećuje drugoj temi – proroštvu. Razlog za to su možda greške koje je kao učenik učinio. Koliko puta se dogodilo da Petar ne sluša šta Isus govori zato što je mislio da već zna o čemu je reč? Koliko puta je Isus prorekao kako će se uskoro prema Njemu ophoditi sveštenici u Jerusalimu; pa ipak, kada se sve dogodilo upravo onako kako je Isus rekao, u brojnim različitim prilikama, Petar je bio nespreman? Možda se najbolnija od svih grešaka dogodila kada je Isus prorekao da će Ga se Petar odreći. Petar je bio toliko siguran da se to nikada neće dogoditi, ali kada jeste, dostigao je najnižu tačku u svom životu.

Možda je to razlog što Petar nastoji da objasni kako postati veran Isusov sledbenik. On podseća sledbenike na »časna i prevelika obećanja« zahvaljujući kojima mogu »imati dijel u Božijoj prirodi« za razliku od onih koji su zarobljeni »tjelesnijem željama ovoga svijeta«. (2. Petrova 1,4) Da bi bio siguran da su vernici zaista utekli od telesnih želja, nabraja nekoliko međusobno povezanih osobina koje određuju hrišćanski način života: veru, dobrodetelj, razum, uzdržanje, trpljenje, pobožnost, bratoljublje i ljubav (2. Petrova 1,5-8). Svaka se nadograđuje na prethodnu i zajedno čine jedinstvenu celinu – poput sastojaka od kojih se pravi torta. Pavle ove iste osobine naziva »rod« pre nego »rodovi« (Galatima 5,22.23), zato što čine celinu koja se ne može razdvojiti.

Petar nastavlja dalje i kaže da vernici neće pogrešiti ako ove vrednosti učine delom svoga života i moli ih da još više »svoju službu i izbor utvrde«. (2. Petrova 1,10).

Ne zaboravite da Petar upućuje poslanicu hrišćanskim vernicima utvrđenim u veri. On ni na koji način ne ukazuje da će prilagođavanje određenim zahtevima obezbediti kartu za Nebu. On jednostavno upoređuje vladajuća gledišta i ponašanje tog vremena i stavlja pred hrišćane izazov da ulože svu svoju snagu u ono što je pozitivno, a ne negativno.

RUGAČI

Pročitajte tekst iz 2. Petrove 3,3-7. Šta Petar ovde govori o događajima iz prošlosti koji nam mogu pomoći u rešavanju sadašnjih i budućih pitanja?

Borba između svetlosti i tame, i Isusovih sledbenika i podstrekača na zlo čini se da dostiže svoj vrhunac. Đavolu, koji kao gladni lav riče i traži svoj sledeći plen (1. Petrova 5,8), pomaže mnoštvo rugača (podrugljivaca). Svojim »racionalnim« i »naučnim« tvrdnjama (2. Petrova 3,3.4) ovi rugači pokušavaju da unište veru vernika. Petar otkriva da njih pokreće težnja da žive po svojim željama (2. Petrova 3,3; vidi: Juda 18). Oni smatraju da Isus ne dolazi zato što je sve onako kako je oduvek bilo.

Jedna uznemiravajuća činjenica krije se u njihovom ismejavanju. Isus je rekao: »Opet ću doći« (Jovan 14,1-3), ali ovi rugači kažu: »Isus neće ponovo doći.« (2. Petrova 3,4) Ovo je odjek iz Edemskog vrta, u kome je Bog rekao: »S drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrićeš.« (1. Mojsijeva 2,17) Međutim, sotona je preko zmije rekao: »Nećete vi umrijeti.« (1. Mojsijeva 3,4) Petar govori o neposrednoj protivrečnosti Božjoj reči, samo što sada to ne izgovara jedan glas kao u Edemskom vrtu, već mnoštvo glasova širom sveta. Olakšavajuća okolnost kada su ove laži u pitanju je ta što ih je Petar predskazao. Svaki put kada čujemo da se neko ruga ideji da će Isus ponovo doći, on lično učestvuje u ispunjavanju tog proročanstva.

Iako je istorija bila svedok prethodnog uništenja Zemlje strašnim potopom, rugači ne žele da slušaju o tome. Ne žele da priznaju da Bog ima ikakve veze sa njihovim ličnim odlukama. Takođe, žele da odbace činjenicu da će isti Bog koji je poslao vodu da potopi Zemlju poslati oganj da prođe Zemljom i uništi je u veliki sudnji dan (2. Petrova 3,5-7). Njihova lažna nada zasniva se na pretpostavci da će priroda uvek biti onakva kakva je oduvek bila.

Kako se mi, kako godine prolaze, držimo obećanja o Isusovom drugom dolasku? Zašto je važno da to činimo?

UBRZAVANJE DANA HRISTOVOG DOLASKA

Iako nam se čini da čekanju Hristovog drugog dolaska nema kraja, vreme Boga ne predstavlja problem. »Jedan dan pred Gospodom je kao hiljada godina, i hiljada godina kao jedan dan.« (2. Petrova 3,8) U celom Svetom pismu kraj je uvek blizu, bilo da je to dan Gospodnji u Starom zavetu ili Hristov povratak u Novom zavetu.

Pročitajte tekst iz 2. Petrove 3,8-14. Kakva dugoročna nada nam je ovde predstavljena? Vidi: Danilo 2,34.35.44.

U proročanstvima je jasno rečeno da postoji granica koliko je zlu dozvoljeno da deluje i koliko će Bog čekati. Bog u proročanstvima ističe svoj plan da okonča greh i patnju, i obnovi Zemlju do prvobitnog savršenstva.

Način na koji posmatramo kraj, onakav kakav znamo da će se dogoditi, uticaće na naš sadašnji način života (2. Petrova 3,12). Ako se pobunimo pri pomisli da će Bog uznemiriti naš mali svet, onda smo skloni da postanemo cinični i pridružimo se rugačima. Ako, sa druge strane, ovo vidimo kao delo milostivog Boga koji konačno dolazi da uništi užasnu pokvarenost i zaustavi zloupotrebu ljudskih prava toliko raširenu oko nas, onda sa poverenjem možemo »čekati novo nebo i novu Zemlju, gdje pravda živi«. (13. stih)

Petar ponovo otkriva svoju zabrinutost u vezi sa našim stavovima i ličnim ponašanjem. Ohrabruje nas da se »staramo« da budemo »čisti i pravi«. (2. Petrova 3,14) Da nema sledećeg stiha, mogli bismo pomisliti da Petar uzdiže religiju »dela«, ali on ispravlja ovaj mogući nesporazum izrazom »trpljenje Gospoda našega držite za spasenje«, potvrđujući Pavlove reči upućene istim vernicima (15. stih).

Naš cilj je da budemo pravi pred Bogom. Jov je tako opisan; bio je pravedan zato što »bojaše se Boga i uklanjaše se oda zla«. (O Jovu 1,1) Tako će nas Hristos predstaviti Ocu (1. Korinćanima 1,8; Kološanima 1,22; 1. Solunjanima 3,13; 5,23). Biti bez mane? Takvo je trebalo da bude žrtveno jagnje (na primer: 2. Mojsijeva 12,5; 3. Mojsijeva 1,3), Isus je bio takav (Jevrejima 9,14; 1. Petrova 1,19), tako On Ocu predstavlja Crkvu (Efescima 5,27).

U svom nastojanju da pobedimo greh, da rastemo u veri, odbacimo zlo i živimo svetim životom »bez mane«, zašto uvek moramo da se oslanjamo na Isusovu pravednost koja nam se pripisuje verom? Šta se događa kada skrenemo pogled sa tog obećanja?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Petar je upozorio da će rugači reći: »Sve stoji tako od početka stvorenja.« (2. Petrova 3,4) Ovo nije bilo ništa novo; isto mišljenje vladalo je pre Potopa. »Kako je vreme prolazilo bez izrazitih promena u prirodi, ljudima čija su srca ponekad drhtala od straha, počela je da se vraća sigurnost. Smatrali su, kao što i danas mnogi smatraju, da je priroda iznad Boga prirode i da su njeni zakoni tako nepokolebljivo utvrđeni da ih ni sam Bog ne može promeniti. Objašnjavajući da bi cela priroda bila izbačena iz svoga toka kada bi Nojeva poruka bila tačna, učinili su da u očima celog sveta ta poruka izgleda kao obmana – kao velika prevara. Svoj prezir prema Božjoj opomeni pokazali su tako što su se ponašali isto kao pre nego što je bila objavljena... Naglašavali su da bi ugledni ljudi – mudri, razumni, veliki ljudi - svakako ustanovili o čemu je reč kada bi u Nojevim rečima bilo makar zrnce istine.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 97. original) Danas »veliki ljudi« govore nešto slično: prirodni zakoni su utvrđeni i stalni; i sve nastavlja da se odvija kao i ranije. Na neki način, to je ono što teorija evolucije uči: život se pojavio zahvaljujući prirodnim procesima koji se mogu objasniti, delovanjem prirodnih zakona koje će nauka jednoga dana u potpunosti objasniti, i sve to bez ikakve potrebe za božanstvom. »Veliki ljudi« nisu bili u pravu tada, nisu u pravu ni sada. Nije čudo što Pavle piše: »Jer je premudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom.« (1. Korinćanima 3,19) Tako je bilo u vreme Potopa, u Petrovo vreme i, takođe, u naše.

ZA RAZGOVOR:

1. Pored svih razloga u prilog veri u Isusa, Petar je ipak naglasio »najpouzdaniju proročku reč«. Zašto je proroštvo toliko važno za nas? Kako nam proroštvo pomaže da dokažemo da je Isus bio Mesija prilikom Prvog dolaska? Kakvu nadu nam pruža za Drugi dolazak? Uostalom, bez proročanstava, kako bismo znali za nadu i obećanje o Drugom dolasku?

2. Obično razmišljamo o vršnjačkom pritisku samo kada govorimo o mladima. Ali, to nije tačno, zar ne? Svi mi želimo da budemo prihvaćeni od strane svojih vršnjaka. Uostalom, imamo mnogo bolju priliku da im svedočimo ako nas vole? U želji da udovoljimo drugima, kako se možemo sačuvati opasnosti da vršimo kompromis sa svojim verovanjima? Zašto je takve kompromise lakše učiniti nego što mislimo?

BORBENA CRKVA

12. Biblijska doktrina

Od 12. do 18. marta

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 2,1-7; Osija 2,13; Otkrivenje 2,8-17; Otkrivenje 2,18-3,6; Isaija 60,14; Otkrivenje 3,14-22.

Tekst za pamćenje: »Evo stojim na vratima i kucam: Ako ko čuje glas Moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa Mnom.« (Otkrivenje 3,20)

Od 12 apostola, Jovan je poslednji umro. Pored Jevanđelja i poslanica koje nose njegovo ime, napisao je i Otkrivenje, koje umnogome doprinosi našem shvatanju velike borbe. Za sada ćemo se usredsrediti samo na njegov opis sedam Crkava. Proučavaćemo o njima iz ugla prvobitnih slušalaca da bismo izvukli što više pouka.

Pojedinost koja se ovde ističe jeste da Isus prilagođava svoj pristup svakoj Crkvi. On odgovara njihovim različitim potrebama.

Jedan od izazova jeste njihova borba sa svojim identitetom, borba kakvu i mi danas vodimo. Da li se njihovi vernici jasno pridružuju Isusu i Njegovom pozivu da svedoče svetu koji umire, ili sede na obe strane, pokušavajući da izgledaju kao hrišćani, dok se nasamo prijatnije osećaju u zajednici sa silama tame? Iako sebe prepoznajemo u poslednjoj od navedenih Crkava, jasno je da ma koliko okolnosti bile drugačije, mi se na mnogo načina suočavamo sa nekim od izazova sa kojima su se Crkve vekovima suočavale.

Su

Proučiti
celu
pouku

Isus je u tekstu iz Otkrivenja 2,1. prikazan kao Onaj koji drži sedam zvezda i hoda među svećnjacima, dok se obraća crkvi u Efesu. Ovi simboli ukazuju na značajne činjenice. Svećnjaci su Crkve, a sedam zvezda su anđeli čiji je zadatak da brinu o Crkvama (Otkrivenje 1,20). Drugim rečima, postoji tesna povezanost između Crkava i Božjeg prestola na Nebu. Crkve treba da odigraju ključnu ulogu u velikoj borbi.

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 2,1-7. Na koje načine se velika borba odvija u ovom tekstu?

Poruka upućena Efeskoj crkvi počinje opisom njenih osobina. Isus je potpuno svestan njene snage i njenih slabosti. Pohvaljuje je zbog njenih dela, strpljenja i netrpeljivosti prema lažnim učiteljima (Otkrivenje 2,2.3.6), što je jasna opomena da lažna učenja ne treba dopustiti u crkvi. Izgleda da je Efeska crkva, koju je Bog prvobitno odredio da se bori protiv sila tame, doživela napad od strane sotone. Napad je nastao u pojavi lažnih apostola koji su sledili Nikolu – možda jednog od prvih sedam đakona (Dela 6,5), koji je očigledno osnovao novi pokret. Kakvu god jeres da su širili, Isus je iskazao negodovanje prema njoj (Otkrivenje 2,6).

Problem Efeske crkve ogledao se u tome što je ostavila svoju »prvu ljubav«. (Otkrivenje 2,4) Ovaj izraz veoma je sličan jeziku starozavetnih proroka koji su upoređivali otpadništvo Izrailja sa osobom koja ide za svojim »milosnicima«. (Osija 2,13)

Prilike možda izgledaju kao beznadežne, ali Isus posebno deluje upravo u takvim prilikama. Kao prvo, On podstiče svoj narod da se seti otkuda je spao i da se vrati onome što je činio u početku (Otkrivenje 2,5). Ovo nije poziv da sat vrate na »stara dobra vremena«, već da ih iskustva iz prošlosti vode u budućnosti.

»Što si ljubav svoju prvu ostavio.« (Otkrivenje 2,4) Zašto je ovo lako učiniti? Šta nam se događa, bilo na ličnom planu ili kao Crkvi, što utiče da naša ljubav prema Bogu oslabi? Kako iz godine u godinu održavamo ljubav prema Bogu i Njegovoj istini?

SMIRNA I PERGAM

Crkvi u Smirni Isus je predstavljen kao »Prvi i Posljednji, koji bješe mrtav, i evo je živ«. (Otkrivenje 2,8; vidi: Otkrivenje 1,18) Za Crkvu u Pergamu Isus je Onaj koji ima mač oštar s obe strane (Otkrivenje 1,16; 2,12). Zašto je Isus na ovaj način predstavljen svakoj od ovih Crkava?

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 2,8-17. Vernici Crkve u Smirni poznati su po svom vrednom radu; međutim, oni ne vide rezultate svoga rada, možda zato što je »zbornica sotonina« u njihovoj sredini (Otkrivenje 2,9). Slično tome, izgleda da se vernici Pergamske crkve drže svoje vere, iako je »prijesto sotonin« među njima (Otkrivenje 2,13). Dakle, i ovde možemo da uočimo postojanje velike borbe.

Crkva u Smirni je upozorena da joj predstoje teška vremena, uključujući tamnicu, možda čak i smrt (Otkrivenje 2,10). U Pergamu neko je već bio ubijen zbog svoje vere (Otkrivenje 2,13). Važno je zapaziti da teška vremena imaju svoj kraj; odnosno, zlu nije dozvoljeno da deluje preko određene granice (Otkrivenje 2,10).

Zabrinjavajuće je što Bog ima »malo« protiv Crkve u Pergamu (Otkrivenje 2,14-16). Oni očigledno u svojoj sredini trpe ljude koji »drže nauku Valaama« i koji »drže nauku Nikolinaca«. (Otkrivenje 2,14.15)

»Čini se da su izrazi Nikolinci i Valaam sličnog značenja. Reč 'Nikolinci' je složena grčka reč (*nikaō* i *laos*) i znači 'onaj koji pokorava narod'. Reč 'Valaam' može biti izvedena iz dve jevrejske reči – *am* ('narod') i *baal* (od reči *bela*, 'uništiti' ili 'progutati'), što znači 'uništenje naroda'.« (Ranko Stefanović, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* [Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002], str. 111) Isus upozorava celu Crkvu da ako se njihova lažna učenja nastave, lično će doći i boriti se protiv njih mačem u svojim ustima (Otkrivenje 2,16).

Ipak, i pored ovih opomena, Isus obema Crkvama pruža ohrabrenje (Otkrivenje 2,11.17).

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 2,14.15. Šta ovi stihovi govore o ideji da učenja nisu važna? Zašto ona jesu veoma važna?

TIJATIRA I SARD

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 2,18-3,6. Kakva se sporna pitanja pojavljuju u ovim Crkvama i na koje načine se kao Crkva i kao pojedinci borimo sa istim problemima? Kako je velika borba otkrivena u ovim stihovima?

Način na koji je Isus predstavljen Tijatirskoj crkvi (Otkrivenje 2,18) otkriva veoma teško i složeno vreme u kome se našao Božji narod. Metafore »oči kao plamen ognjeni« i »noge kao mjed« ne samo da se javljaju u Otkrivenju 1,14,15, već ih nalazimo i u Knjizi proroka Danila 10. poglavlju, u kome Danilo sreće Onoga čije su oči »kao lučevi zapaljeni«, a noge »kao mjed uglačena«. (Danilo 10,6) Ova Osoba govori Danilu da se borio sa knezom persijskim (Danilo 10,13,20). Drugim rečima, kada se Božji narod nađe u mračnim prilikama, Bog će lično i neposredno uticati na njih time što će proći između Crkava (Otkrivenje 1) i što će izazvati narodne vođe (Danilo 10).

Isus je na sličan način predstavljen Sardskoj crkvi, kao Onaj koji ima sedam Duhova Božjih i sedam zvezda (Otkrivenje 3,1; 5,6). Ovde je ponovo prikazan Spasitelj koji je aktivno uključen iza poprišta događaja i koji angažuje nebeske sile da obezbedi sigurnost svojoj Crkvi.

Opis ove dve Crkve izaziva veliku brigu. U Tijatirskoj crkvi, iako se prilike poboljšavaju (Otkrivenje 2,19), vernici su kao Izrailj u vreme carice Jezavelje. Slično tome, u Sardskoj crkvi, narod je duhovno mrtav (Otkrivenje 3,1).

Uprkos svim ovim spornim pitanjima, Isus ohrabruje Crkve. On prepoznaje mnoge u Tijatiri »koji ne poznaju dubina sotoninijeh« i ohrabruje ih rečima: »Držite dokle dođem«. (Otkrivenje 2,24,25) Takođe, ima »malo« onih u Sardu »koji ne opoganiše svojijeh haljina«. (Otkrivenje 3,4)

Ovim vernim ljudima Isus obećava posebne blagoslove. Tijatirskoj crkvi obećava da će pojedincima dati »zvijezdu danicu« (Otkrivenje 2,28), koju kasnije poistovećuje sa Sobom (Otkrivenje 22,16), a Sardskoj crkvi obećava sigurno mesto na Nebu i da će priznati njihova imena »pred Ocem svojijem i pred anđelima Njegovima«. (Otkrivenje 3,5)

»Drži i pokaj se.« Čega treba da se držite i zbog čega treba da se pokajete? Kako su ove dve ideje međusobno čvrsto povezane?

FILADELFIJSKA CRKVA

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 3,7. Kako je Isus predstavljen ovoj Crkvi? Šta ovi opisi govore o Njemu?

Crkva je pohvaljena zato što drži Hristovu reč i što se nije odrekla Njegovog imena, iako se čini da ima malo sile (Otkrivenje 3,8). Isus daje zanimljivo obećanje da će članovi sotonine zbornice uskoro doći i pokloniti se vernicima Filadelfijske crkve (Otkrivenje 3,9). Ova slika uzeta je iz Knjige proroka Isaije 60,14. Opisuje tlačitelja Božjeg naroda koji se pokorno klanja, što je u otvorenoj suprotnosti sa prethodnim surovim ophođenjem prema Božjem narodu. Iz ovoga možemo zaključiti da je zbornica sotonina otežavala život ranim hrišćanima. Kao što smo videli, neke od prethodno spomenutih Crkava borile su se sa onima koji su širili lažna učenja i stvarali probleme – jedan od načina na koje sotona deluje protiv Crkava. Čini se da je Filadelfijska crkva ta koja se konačno oslobodila izvora zla.

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 3,10. Kako shvatate trpljenje Filadelfijske crkve? Kako je Isus obećao da će ograničiti njihova iskušenja? Šta to znači za nas danas?

Očigledno je da je Filadelfijska crkva doživela teška vremena kao i prethodne Crkve, ali izgleda da je zauzela drugačiji stav. Ovo je prva Crkva kojoj Isus nije ukazao na slabosti koje treba da pobeđi. Spasitelj je zapazio njihovu veru i saradnju sa Bogom i odao im priznanje uprkos njihovoj »maloj sili«. (8. stih)

Vernicima ove Crkve koji pobeđe dato je obećanje da će postati stub u Božjoj crkvi i da više neće izaći napolje (Otkrivenje 3,12). Sa novim imenima koja su im data, u potpunosti pripadaju Bogu, verovatno zato što su se prethodno već poistovetili sa Bogom u svim vidovima svog života.

Da se iznenada nađete na Nebu, u kojoj meri biste se dobro uklopili?

Isus je predstavljen i Laodikijskoj crkvi: »Amin, Svjedok vjerni i istiniti« i »Početak stvorenja Božijega«. (Otkrivenje 3,14) Ovi opisi ključni su izrazi Hristove božanske prirode. »Amin« potiče iz teksta iz Knjige proroka Isaije 65,16, u kome je reč »amin« prevedena kao »Bog istiniti«, i povezana je sa zavetom. Isus je veliki Bog koji se drži zaveta, Bog koji drži svoja obećanja o spasenju i obnovljenju. Isus je, takođe, Verni Svedok koji svedoči svom narodu o tome kakav je zaista Bog (Otkrivenje 1,5; 22,16; Jovan 1,18; 14,8-10). On je, takođe, i Stvoritelj (Kološanima 1,16.17).

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 3,14-22. Šta Isus govori ovoj Crkvi da učini? Šta ove reči znače danas za nas?

Nakon ovih prvih tekstova koji govore o tome ko je Isus, neophodno je da objasnimo o kakvoj je Crkvi ovde zapravo reč. Drugim rečima, sebe možemo poznavati jedino ako prvo upoznamo Boga. Vernici ove Crkve obmanjivali su sebe do te mere da je njihovo mišljenje o sebi bilo suprotno stvarnim činjenicama (Otkrivenje 3,17). Isus ih savetuje da preduzmu neophodne korake da bi im vid, potreban da vide sve onako kako jeste, postao jasan i da bi doživeli promenu, jer im je promena neophodna (Otkrivenje 3,18).

Druga mogućnost je da dožive božanski sud – na dva načina. Prvi, neophodno je da prime malo starog roditeljskog načina poučavanja (Otkrivenje 3,19); zatim, postoji mogućnost da ih Bog »izbljuje« iz svojih usta, kao ustajalu vodu (Otkrivenje 3,16).

Ovoj Crkvi koja je tako blizu da bude izbačena iz Božjeg prisustva, data su najveća obećanja. Isus želi da večera sa njom (Otkrivenje 3,20), na način na koji to čine bliski prijatelji. Zatim joj obećava da će moći da sedne sa Njim na Njegovom pestolu (Otkrivenje 3,21).

Kroz izveštaj o sedam Crkava zanimljivo je zapaziti da Božji narod postaje sve ravnodušniji i da se sve više udaljava od Boga. Zašto se ovo događa? Izgleda da se neki ljudi, iako je bitka dobijena, i dalje uporno drže zla i sila tame. Nema sumnje da kada pogledamo istoriju ovih Crkava vidimo veliku borbu koja se u njoj odvija. To će se tako nastaviti sve do Drugog Hristovog dolaska.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pouka od četvrtka dotakla se Hristove božanske prirode. Elen Vajt je zabeležila: »Pošto je Božji zakon isto tako svet kao i sam Bog, samo je neko jednak Bogu mogao da okaje prestup Zakona. Niko osim Hrista nije mogao da izbavi čoveka od osude Zakona i da ga ponovo dovede u sklad s Nebom. Zato je Hristos trebalo da preuzme krivicu i sramotu greha – greha koji je toliko mrzak svetom Bogu da je morao da razdvoji Oca od Njegovog Sina. Hristos je trebalo da se spusti do dubina poniženja da bi izbavio izgubljeni rod.« (Elen Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 63. original) Jednostavno je: Zakon je svet kao što je i Bog svet; zato, samo Biće sveto poput Boga može doneti pomirenje zbog prestupa Zakona. Anđeli, iako bezgrešni, nisu sveti kao njihov Stvoritelj, jer kako ono što je stvoreno može biti sveto kao Onaj koji stvara? Onda nas ne čudi što Sveto pismo stalno ponavlja da je Hristos Bog. Hristova žrtva, na neki način, povezana je sa svetošću Božjeg zakona. Zbog Zakona, ili tačnije rečeno, zbog prestupa Zakona, Isus je, da bismo bili spaseni, morao da umre za nas. Strahota greha najbolje se ogleda u beskrajnoj žrtvi koja je morala biti prineta radi pomirenja; ta strahota govori o svetosti samog Zakona. Ako je Zakon toliko svet da jedino Božja lična žrtva može odgovoriti na njegove zahteve, onda imamo sve potrebne dokaze koliko je Zakon uzvišen.

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte u razredu o pitanjima postavljenim u odeljku od srede. Kakvi su vaši zaključci?
2. »Kada sam se nedavno osvrnula oko sebe da vidim ponizne sledbenike krotkoga i skromnoga Isusa, veoma sam se uznemirila. Mnogi koji tvrde da čekaju skori Hristov dolazak prilagođavaju se ovome svetu i više im je stalo do odobravanja onih oko sebe nego do Božjeg odobravanja. Hladni su i formalisti, kao nominalne Crkve od kojih su se nedavno odvojili. Njihovo sadašnje stanje savršeno je opisano rečima koje su upućene Crkvi u Laodikiji.« (Elen Vajt, *The Review and Herald*, 10. jun 1852) Iako su ove reči zapisane pre više od 150 godina, zašto se tako dobro odnose na nas, čak i danas? Šta to govori o mitu da su vremena Rane crkve bila »stara dobra vremena«?

OTKUPLJENJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 20,1-3; Jeremija 4,23-26; 1. Korinćanima 4,5; Otkrivenje 20,7-15; Filibljanima 2,9-11; 2. Petrova 3,10.

Tekst za pamćenje: »I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe.« (Otkrivenje 21,4)

Ljudi često postavljaju pitanje zašto je zlo uopšte nastalo. Suština odgovora je postojanje slobode. Prava sloboda, prava moralna sloboda, uključuje izloženost opasnosti, jer ako su ljudi (ili bića) zaista slobodni, onda moraju imati slobodu izbora i mogućnost da pogreše.

To je pošteno, ali postavlja se sledeće pitanje: »Zašto ih Bog onda jednostavno nije uništio, kada su pogrešili i poštedeo nas strašnih posledica pobune?«

Odgovor zadire u suštinu velike borbe. Kao što ćemo videti ove sedmice, Gospodnja vladavina je »otvorena«, i mada je mnogo toga u vezi sa Njim i Njegovim načinom delovanja tajanstveno, On će rešiti veliku borbu na način koji će zauvek okončati sva pitanja o Njegovom samoodricanju, dobroti, pravdi, ljubavi i Zakonu.

Hiljadu godina biće nam dato da dobijemo željene odgovore, ili makar odgovore u vezi sa sudbinom onih koji će biti izgubljeni (imaćemo večnost za ostala pitanja). Posle Drugog dolaska, otkupljeni će živeti i vladati sa Hristom hiljadu godina. Što je još neverovatnije, aktivno će učestvovati u sudu. Osvrnimo se na poslednje događaje u ovoj dugoj velikoj borbi.

VEZIVANJE SOTONE

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 20,1-3. Šta je opisano u ovim stihovima i kakvu nam nadu pružaju?

Pojam vezivanja koristi se na brojne načine u Bibliji. Najjednostavniji primer odnosi se na vezivanje zatočenika. Isus je oslobodio mnoge koje je sotona svezao. Zatim, čin vezivanja koristi se u opisivanju sile koju Bog daje Crkvi nad zlom, čineći ga simbolom suda.

U slučaju hapšenja opasnog zločinca, neophodno je vezati ga. Međutim, u Bibliji ljudi koji su bili vezani, često nisu bili zločinci. Jovan Krstitelj bio je svezan zato što je osudio moralna zla koja je car činio (Matej 14,3,4). Isus je bio svezan u vrtu (Jovan 18,12), prilikom suđenja (Jovan 18,24), i prilikom smrti (Jovan 19,40). Pavle (Dela 21,33) i Petar (Dela 12,6) bili su vezani.

Isus je, takođe, proveo mnogo vremena u ličnom dodiru sa ljudima koje je sotona svezao. Jedan čovek bio je svezan demonskim silama, dok su mu se na rukama i nogama nalazili pokidani lanci (Marko 5,3,4). Pre nego što ga je Isus oslobodio demona, niko nije mogao obuzdati zlo u njemu. Sreo je ženu čija su leđa 18 godina bila zgrčena, i nju je oslobodio (Luka 13,11.12.16). Takođe, oslobodio je Lazara iz grobnice i od platna kojim je bio obavijen (Jovan 11,43.44). Zatim, imamo primer Varave, koga je, iako vezan, oslobodilo mnoštvo da bi Isus umesto njega bio razapet (Marko 15,7-15). U svim ovim primerima vidimo da sotona pokušava da ljude drži zatočene i u mukama, ili da veže nevine da bi dozvolio zlu da napreduje. Međutim, vidimo, takođe, da Isus slama veze smrti da bi doneo olakšanje i slobodu svetu koji je beznadežno zatočen u sotoninim rukama. Na kraju, sotona će biti vezan i bačen u najkrajnju tamu (Otkrivenje 20,1-3).

Isusova misija da oslobodi one koje je sotona svezao, jednim delom sastojala se od osposobljavanja svojih sledbenika. Uverio ih je da sotona (»koji je jak«) može biti svezan i njegov dom opustošen (Matej 12,26-29). Drugim rečima, sotona nema silu nad Hristom i Hristovim sledbenicima zato što je Hristos oslobodio svoj narod iz sotoninih sveza.

Kao što je apostol Pavle zapazio: »Ali se riječ Božija ne veže.« (2. Timotiju 2,9) To je sredstvo kojim je Isus učutkao sotonu (Matej 4,4.7.10), i mi možemo upotrebiti istu silu da mu se odupremo.

Na koja obećanja možete da se pozovete koja će vas osloboditi lanaca kojim sotona želi da vas sveže?

»ZAŠTO?«

Uvodni stihovi 1. Mojsijeve opisuju Zemlju koja je »bez oblića i pusta«. (1. Mojsijeva 1,2) Jeremija ponavlja isti izraz kada opisuje uništenje Zemlje posle sedam poslednjih zala i Drugog dolaska, kada su svi gradovi na Zemlji »oboreni od Gospoda«. (Jeremija 4,26) U Jeremijinom prikazu nema nijednog čoveka (Jeremija 4,25); u Jovanovom izveštaju, sotona ne može nikoga da vara (Otkrivenje 20,3).

Snažne i sveopšte posledice Drugog dolaska prikazane u ovom tekstu mogu objasniti šta se događa u Otkrivenju. Prvo, Isus obećava svojim sledbenicima da će ih povesti na mesto koje je otišao da pripravi, kada je napustio Zemlju (Jovan 14,1-3). Pavle dodaje pojedinost da će među ovim sledbenicima biti živih, i onih koji su vaskrsli iz grobova (1. Solunjanima 4,16.17). Jovan dodaje sledeću pojedinost: posle prvog vaskrsenja prilikom Drugog dolaska, ostali mrtvi ostaće u tom stanju, dok se ne završi hiljadu godina (Otkrivenje 20,5).

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 20,4. Šta je opisano u ovom tekstu?

»I dade im se sud.« Kako mogu da sude, ako ne poznaju prilike bolje nego sada? Pre konačnog uništenja zlih, spasenima će biti data prilika da dobiju odgovore na mnoga pitanja: »Zašto?« Što je još neverovatnije, otkupljeni će čak imati određenu ulogu u suđenju izgubljenima.

»Zajedno sa Hristom sudiće bezakonicima, upoređujući njihova dela sa Knjigom zakona, Biblijom, i odlučivati o svakom slučaju na osnovu dela učinjenih u telu. Tako će kazna koju će bezakonici morati da pretrpe biti odmerena prema njihovim delima; i biće zabeležena pored njihovog imena u Knjizi smrti.« (Elen Vajt, *Velika borba*, str. 661. original)

U toku otvaranja izveštaja, videćemo da je Bog nebrojeno puta tihim glasom pozivao izgubljene rečima ljubavi i dobrote. Koliko je bio strpljiv i istrajan, ali stalno iznova Njegov glas bio je prigušen vrevom svega onoga što ovaj svet ističe kao poželjno. On je tiho čekao, čeznuvši za prilikom da ga prepoznaju kao Onoga koji je platio beskrajnu cenu da bi oni mogli živeti, ali umesto Njega, izabrali su smrt. Da li vas nešto u vašem životu sprečava da čujete Njegov glas? On vas još uvek strpljivo čeka. Izaberite život.

Pročitajte tekst iz 1. Korinćanima 4,5. Kakvo obećanje nam je ovde dato u vezi sa Drugim dolaskom? Kako se možete osloniti na ovo obećanje sada, kada, bez sumnje, na mnoga pitanja niste još dobili odgovor?

KONAČNI SUD

U biblijsko vreme suđenje je obavljano na dva mesta: pored gradske kapije i pred carevim prestolom. Starešine su pored kapije odlučivale o manje značajnim slučajevima, dok je car odlučivao o svim krupnim pitanjima. Njegova reč bila je poslednja u deljenju pravde. Slično tome, Biblija prikazuje Boga kao Cara univerzuma, koji jamči da je pravda konačno izvršena (Otkrivenje 20,11-15).

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 20,7-15. Kako shvatamo ove važne događaje?

Dvadeseto poglavlje Knjige Otkrivenja bavi se hiljadugodišnjicom; tako da se ovaj poseban sud održava u tom vremenskom okviru. Ovo nije isti događaj opisan u 4. stihu, u kome su prikazani mnogi prestoli, zato što se u 11. stihu spominje samo jedan. Ovde se ne radi o početku hiljadu godina, već o kraju tog vremenskog razdoblja, posle drugog vaskrsenja (Otkrivenje 20,5), nakon što sotona nagovori one koji nisu spaseni da opkole Sveti grad (Otkrivenje 20,7-9). Božji veliki beli presto u tom trenutku moći će da se vidi iznad grada. Prisutna će biti svaka osoba koja je ikada rođena; neki će se nalaziti u gradu, neki izvan. Ovo je trenutak o kome je Isus govorio kada je rekao da će biti ljudi koji će pitati Boga zašto nisu ušli u Božje carstvo (Matej 7,22.23). To je, takođe, trenutak o kome je Pavle govorio, kada je rekao da će se jednoga dana svako koleno pokloniti pred Isusom, »onijeh koji su na Nebu i na Zemlji i pod zemljom, i svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos«. (Filipljanima 2,9-11)

Svrha suda nije da Bog nešto nauči što do tada nije znao, jer On već sve zna. Cilj je da svi shvate zašto je Bog doneo upravo takav sud. Svaka osoba, svaki anđeo moći će da kaže: »Pravedan si, Gospode, koji jesi, i koji bješe, Sveti, što si ovo sudio.« (Otkrivenje 16,5) Spaseni i izgubljeni, i među ljudima i među anđelima, uvideće Božju pravdu i pravednost.

Poslednji čin u ovoj borbi je uništenje »smrti i pakla«, kao i onih »ko se ne nađe napisan u Knjizi života«. (Otkrivenje 20,14.15) Isus ima ključeve od smrti i pakla (Otkrivenje 1,18). Nema više razloga da oni i dalje postoje. Izgubljeni se neće suočiti sa večnim mučenjem, kako se obično misli, već će zauvek biti uništeni. Neće više postojati, što je suprotno od večnog života.

NOVO NEBO I NOVA ZEMLJA

Greh i pobuna su nepoželjni uljezi. Nikada nije trebalo da postoje. Naneli su veliku štetu, ali, sada kada uzrok te štete više ne postoji, vreme je da sve bude obnovljeno do savršenstva. Dok se to ne dogodi, velka borba neće biti završena.

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 21,1.2.9.10; 22,1-3. Šta su najvažnija obeležja Jovanovog opisa? Šta ona znače?

Kada Jovan opisuje novo nebo i novu Zemlju, ponavlja Petrove reči: »Nebesa će s hukom proći, a stihije će se od vatre raspasti.« (2. Petrova 3,10) Kao što svi dobro znamo, Zemlji je očajnički potrebno nešto više od obnavljanja. Sve će biti potpuno uništeno da se omogući potpuno novo stvaranje.

Jovan, takođe, spominje da više neće biti mora (Otkrivenje 21,1). Ove reči zapisao je u vreme u kome je bio zatočen na jednom ostrvu (Patmos) sa koga nije mogao da pobegne, jer ga je more u tome sprečavalo. Čak i savremenim brodom, potrebno je dugo putovati do ostrva na kome je Jovan zabeležio ove stihove. Na novoj Zemlji više neće biti prepreka koje će sprečavati otkupljene da se slobodno kreću ili vide svoje voljene.

Novi Jerusalim izgleda veličanstveno. Opisan je kao grad iz biblijskog vremena zato što je Jovan jedino takve gradove poznavao. Međutim, umetnička dela koja ga prikazuju u duhu rimske arhitekture iz prvog veka ne čine mu uslugu zato što je ovo grad »kojemu je Zidar i Tvorac Bog«. (Jevrejima 11,10)

Naš um teško može da shvati ove opise. Uzbudljivo je da dozvolimo svojoj mašti da se bavi onim što će se uskoro dogoditi. Takođe, velike dimenzije grada pokazuju da nema nedostatka prostora. Mesta ima za sve.

Pogledajte oko sebe lepotu prirode i obratite pažnju šta ona govori o Božjem karakteru, čak i uprkos grehu koji vlada? Kako nam ono što sada vidimo pomaže da se nadamo onome što još nismo videli?

Pročitajte tekst iz Otkrivenja 21,3-5. Šta suze predstavljaju?

Svi znamo šta znači plakati. Poznato nam je i kako izgleda brisati nečije suze: kada majka nežno teši svoje dete; kada bliski prijatelj teši dragu osobu; ili kada jedan roditelj teši drugog usred tuge ili nesreće. Takođe, obično velikom broju ljudi ne dozvoljavamo da dotakne naše lice. Šta znači da će Bog dotaći naše lice ako ne to da ćemo uspostaviti blisku zajednicu sa Njim?

Teško je zamisliti svet bez smrti, tuge ili plača. Bol, znoj, suze i smrt postale su uobičajena pojava u životu ljudskog roda još od pada (1. Mojsijeva 3,16-19). Ipak, od tog trenutka, Bog uverava ljudski rod da neuspeh i gubitak nisu sve što mogu da očekuju. Bog je duž puta ostavio pokazatelje da će nas On jednoga dana otkupiti i blagosloviti svojim prisustvom.

Prvi pokazatelj je obećanje o Otkupitelju (1. Mojsijeva 3,15); zatim Njegovo prisustvo u Svetinji (2. Mojsijeva 25,8); zatim činjenica da je Reč postala telo i da se uselila među nas (Jovan 1,14); i konačno, postavljanje prestola čitavog univerzuma među ljudima (Otkrivenje 21,3).

Mnogi biblijski stihovi daju kratak pregled ovog zavetnog obećanja, koristeći reči kao što su: »Biću njihov Bog«, »oni će biti Moj narod«, »nastavaću među njima«. Još jedan primer glasi: »Useliću se u njih, i življeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.« (2. Korinćanima 6,16)

Isus je prvi put došao na Zemlju da otkloni posledice prekršenog zaveta. Jeremija je opisao posledice prekršenog zaveta na sledeći način: »Zašto višeš radi rane svoje, smrtnoga bola svojega? Za mnoštvo bezakonja tvojega, za silne grijehе tvoje činim ti to.« (Jeremija 30,15) Zahvaljujući Isusu, ove reči su prošlost. Tekst u Otkrivenju 21,3. u osnovi predstavlja vrhunac Biblije. Suze su možda potekle zbog konačnog uništenja izgubljenih, ali sam Bog ih je obrisao, i tuge i patnje više neće biti.

Ovi tekstovi ukazuju na blisku zajednicu sa Bogom kada se jednom nađemo na Nebu. Međutim, ne moramo da čekamo do tada da bismo ostvarili takvu zajednicu sa Njim. Kako čak i sada možete hodati blizu Gospodu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Razmišljajte o hiljadugodišnjici i o tome koliko smo shvatili ovu temu. Iako nam nije mnogo rečeno, rečeno nam je dovoljno da shvatimo nekoliko pojedinosti. Prvo, hiljadugodišnjica započinje pre konačnog uništenja izgubljenih. Drugo, pre konačnog uništenja, spaseni provode vreme u dobijanju odgovora na mnoga pitanja. To će im omogućiti da i sami učestvuju u sudu. Odnosno, oni sami će suditi. »Ne znate li da će sveti suditi svijetu?« (1. Korinćanima 6,2) I: »Ne znate li da ćemo anđelima suditi?« (1. Korinćanima 6,3) Takođe, kao što smo proučavali ove sedmice, tokom ovih hiljadu godina »dade im se sud« (Otkrivenje 20,4); tekst se odnosi na svete. Ove dve činjenice otkrivaju važnu istinu: niko od izgubljenih neće se suočiti sa konačnim sudom pre završetka hiljadu godina, dok spaseni ne shvate zašto su zli izgubljeni, i dok se ne uključe u donošenje suda. Razmislite šta ovo govori o Božjem karakteru i Njegovoj otvorenoj vladavini: pre nego što se ijedna osoba suoči sa konačnom sudbinom izgubljenih, Božji narod moći će veoma jasno da vidi pravdu i poštenje Božjeg konačnog suda nad njima. Biće bolno, sigurno; ali kada se završi, kao što smo već videli, uzvikućemo: »Pravedan si, Gospode, koji jesi, i koji bješe, i svet, što si ovo sudio.« (Otkrivenje 16,5)

ZA RAZGOVOR:

- 1. Kako nam postojanje velike borbe pomaže da bolje shvatimo zašto sada postoje patnja i smrt, iako na mnoga teška pitanja još nemamo odgovor?**
- 2. Ako vas neko upita: »Kako mogu da imam tesnu i blisku zajednicu sa Bogom«, kako biste odgovorili?**
- 3. Razmišljajte o pripremanju za Nebo. Šta to znači? Kako shvatamo ovu ideju u svetlosti Jevanđelja?**
- 4. Na koja pitanja biste voleli da dobijete odgovor? Dok ga ne dobijete, kako možete imati poverenja u Božju dobrotu i pravdu usred toliko mnogo nesreće?**

JANUAR

VERNOST BOGU IZAZIVA GNEV ZLIH

Novo stvaranje

1. P 1. Jovanova 4,16. Bog je ljubav
2. S 1. Mojsijeva 1,31. Novo stvaranje

Nema izgovora za greh

3. N Jezekilj 28,15. Savršen na svojim putevima
4. P Jovan 8,44. Tragična promena
5. U Jezekilj 28,17. Nema izgovora za greh
6. S Isaija 14,12. Razotkrivanje sotonine taktike
7. Č Priče 16,25. Naše odluke određuju našu sudbinu
8. P Matej 7,20. Po njihovim plodovima
9. S Matej 4,10. Poklonite se Stvoritelju i Otkupitelju

Značaj Subote

10. N Jezekilj 28,18. Odbacivanje božanskog autoriteta
11. P Jezekilj 28,16. Osvrt na veliku borbu
12. U 1. Mojsijeva 2,1.2. Značaj Subote
13. S Isaija 45,12. Prvi greh je neoprostiv
14. Č 1. Mojsijeva 2,17. Rad je bio neophodan čak i u Edemu
15. P 1. Mojsijeva 3,1. Zadovoljstvo je ponekad prurušeno iskušenje
16. S 1. Mojsijeva 3,5. Sotona nas podstiče da se oslanjamo na sebe

Posledice greha

17. N 1. Mojsijeva 3,6. Protiv lažnog znanja
18. P Rimljanima 5,19. Važno je uporediti Edem i Getsimaniju
19. U 1. Mojsijeva 3,8. Posledice greha
20. S 1. Mojsijeva 3,13. Posledice protivljenja Božjim planovima
21. Č 1. Mojsijeva 3,6.17. Greh i promena u Božjim planovima
22. P 1. Mojsijeva 3,15. Bog je izvestio sotonu o svemu
23. S 1. Mojsijeva 3,15. Neprijateljstvo između Hrista i sotone

Vernost Bogu izaziva gnev zlih

24. N 1. Petrova 1,18.19. Jedino Hristos može da okaje greh
25. P Jevrejima 1,14. Anđeli i Božji plan za spasenje čovečanstva
26. U 2. Korinćanima 5,17. Pala ljudska bića mogu postati jedno sa Bogom
27. S 1. Mojsijeva 3,22. Ne težite znanju bezumnih
28. Č Galatima 4,4.5. Nada nije ukinuta
29. P 1. Mojsijeva 4,4.5. Vernost Bogu pokreće gnev zlih
30. S 1. Mojsijeva 4,6.7. Aveljev prinos predstavlja Hristovu žrtvu

Gorčina vodi u neverstvo

31. N 1. Mojsijeva 4,5. Gorčina vodi u neverstvo

FEBRUAR

ISUS U SRCU

Vreme duhovnih mogućnosti

1. P 1. Mojsijeva 4,25-5,3. Bog je sa Sitom počeo iznova
2. U 1. Mojsijeva 4,26. Sitovi potomci prihvataju manje od Božjeg plana
3. S Rimljanima 1,21. Vreme duhovnih mogućnosti
4. Č Amos 3,3. Sa kime se družite?
5. P Jevrejima 2,11. Enohov primer i iskustvo
6. S Psalam 119,18. Kako je Enoh živio?

Isus u srcu

7. N 2. Petrova 1,4. Enohov primer kao izazov
8. P 2. Petrova 1,4. Kanali Božje blagodati
9. U Juda 21. Lična pobožnost i služba drugima
10. S Otkrivenje 3,4. Svuda treba ići sa Bogom
11. Č Juda 14,15. Enohova očigledna vera
12. P 1. Solunjanima 1,3. Uvek budite u dobrom okruženju
13. S Jovan 17,23. Isus u srcu

Vrednost žive vere

14. N 1. Mojsijeva 6,5. Enoh je poštovao Božji zakon
15. P Efescima 5,8. Udi u Hristovo prisustvo
16. U Filibljanima 2,12.13. Potrebna nam je vera koja stalno raste
17. S Luka 11,13. Vrednost žive vere
18. Č 1. Mojsijeva 7,1. Noje je imao istinsku veru – možemo je imati i mi
19. P 1. Mojsijeva 6,13. Dve grupe ljudi, jedna sigurna barka
20. S 1. Mojsijeva 7,5. Da li će se u kušanju, naša vera održati?

U svetu, ali ne od sveta

21. N Isaija 51,4. Posledice prestupanja Božjeg zakona
22. P Jakov 1,25. Branioci Božjeg zakona
23. U Jakov 2,19. Potrebno je više od verovanja
24. S 1. Mojsijeva 7,11. Da li ćemo sigurnost prekasno tražiti?
25. Č 2. Korinćanima 6,17. U svetu, ali ne od sveta
26. P Jevrejima 13,8. Isus – nepromenljiv tokom čitave večnosti
27. S Matej 6,22. Čistota namere

Hrišćani su Božji predstavnici

28. N Otkrivenje 7,14. Pripadati više Nebu, a manje sebi
29. P Isaija 55,1. Hrišćani su Božji predstavnici

MART

ISTINA PRIBLIŽAVA NEBU

Rezultat ličnog izbora

1. U Psalam 37,18-22. Karakter pravi razliku u životu
2. S 1. Mojsijeva 9,25. Rđav karakter vodi u otpad
3. Č 1. Mojsijeva 11,4. Neki ulažu velike napore da pobegnu od Boga
4. P Psalam 33,10.11. Graditelji Vavilona još uvek postoje
5. S 1. Mojsijeva 12,2. Proba Avramove vere

Šta anđeli mogu da učine za nas

6. N 1. Mojsijeva 13,9. Rezultat ličnog izbora
7. P 1. Mojsijeva 13,11. Lotovo iskustvo služi kao opomena
8. U 1. Mojsijeva 13,10. Izbor mesta za stanovanje
9. S 1. Mojsijeva 18,23. Bog sluša naše posredničke molitve
10. Č 1. Mojsijeva 19,1. Šta anđeli mogu da učine za nas
11. P 1. Jovanova 2,4. Poslušnost iz ljubavi – najmanje što možemo dati Bogu
12. S 1. Jovanova 5,3. Uporno tražiti biblijsku istinu

Istina približava Nebu

13. N Jevrejima 3,15. Ne odupirite se pozivu spasenja
14. P Matej 11,23. Stremite nebeskom nasledstvu
15. U 1. Mojsijeva 18,19. Ne gubimo vezu sa Bogom
16. S 1. Mojsijeva 21,14. Avramov nedostatak vere može da posluži kao opomena nama
17. Č 1. Mojsijeva 22,2. Vrhunski ispit Avramove vere
18. P 1. Mojsijeva 25,23. Jakovljevi su Isavov karakter
19. S 1. Mojsijeva 25,30-34. Ne žrtvuje poštenje i ne prezirite prvenaštvo

Istina će konačno pobediti

20. N 1. Mojsijeva 28,16. Kad je sve beznadežno, potražite nebeske lestve
21. P Jovan 10,9. Istina približava Nebu
22. U 1. Mojsijeva 28,12.13. Hristos – naše jedine lestve prema Nebu
23. S 1. Mojsijeva 32,26. Vredne pouke iz Jakovljevog iskustva
24. Č Psalam 27,3. Ljubav prema Bogu donosi sigurnost
25. P 1. Mojsijeva 37,3. Naš karakter se otkriva u našoj deci
26. S 1. Mojsijeva 37,26.27. Pristup okolnostima otkriva pravi karakter

Karakter se otkriva u delima

27. N 1. Mojsijeva 49,10. Istina će konačno pobediti
28. P 1. Mojsijeva 39,3.4. Dobrota je prava veličina
29. U 1. Mojsijeva 39,5.6. Nama ne treba da upravljaju okolnosti
30. S 1. Mojsijeva 39,7-9. Karakter se otkriva u delima
31. Č 1. Mojsijeva 39,20.21. Porok neće pobediti vrlinu

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Januar		Februar		Mart	
1. 1. Mojs.	1-3	1. 3. Mojs.	10-12	1. I.Navin	5-9
2. «	4-6	2. «	13-15	2. «	10-12
3. «	7-9	3. «	16-20	3. «	13-15
4. «	10-12	4. «	21-23	4. «	16-19
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	20-24
6. «	16-20	6. 4. Mojs.	1-4	6. O Sud.	1-3
7. «	21-23	7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31	9. «	11-13	9. «	10-12
10. «	32-34	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	35-38	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	39-41	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	42-44	13. «	23-26	13. O Ruti	1-2
14. «	45-47	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Sam.	1-3
16. 2. Mojs.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Mojs.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
		24. «	23-25	24. 2. Sam.	1-3
24. «	27-29	25. «	26-28	25. «	4-6
25. «	30-32	26. «	29-31	26. «	7-11
26. «	33-35	27. «	32-34	27. «	12-14
27. «	36-38			28. «	15-17
28. «	39-40	28. I.Navin	1-2	29. «	18-20
29. 3. Mojs.	1-3	29. I.Navin	3-4	30. «	21-24
30. «	4-6			31. 1. O Car.	1-3
31. «	7-9				

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Januar	Februar	Mart
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 53.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 54.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 55.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 56.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 57.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 58.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 59.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 60.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 61.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 62.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 63.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 64.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 65.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 66.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 67.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 68.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 69,1-16.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 69,17-36.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 70.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 71,1-14.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 71,15-24.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 72.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 73,1-15.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 73,16-28.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 74.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50,1-15.	26. Psalam 75.
27. Psalam 24.	27. Psalam 50,16-23.	27. Psalam 76.
28. Psalam 25.	28. Psalam 51.	28. Psalam 77.
29. Psalam 26.	29. Psalam 52.	29. Psalam 78,1-14.
30. Psalam 27.		30. Psalam 78,15-28.
31. Psalam 28.		31. Psalam 78,29-42.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JANUARU 2016. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29.
Kladovo, Negotin	16:00	16:07	16:15	16:24	16:33
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16:02	16:09	16:17	16:26	16:35
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16:04	16:11	16:19	16:28	16:37
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16:06	16:13	16:21	16:30	16:39
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Aranđelovac, Kragujevac , Kumanovo, Kavadarci, Đevđelija	16:08	16:15	16:23	16:32	16:41
Sombor , Bačka Palanka, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16:10	16:17	16:25	16:34	16:43
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16:12	16:19	16:27	16:36	16:45
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica , Bitolj	16:14	16:21	16:29	16:38	16:47
Virovitica, Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	16:16	16:23	16:31	16:40	16:49
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	16:18	16:25	16:33	16:42	16:51
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	16:20	16:27	16:35	16:44	16:53
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik , Zelenika	16:22	16:29	16:37	16:46	16:55
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	16:24	16:31	16:39	16:48	16:57
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	16:26	16:33	16:41	16:50	16:59
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	16:28	16:35	16:43	16:52	17:01
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	16:30	16:37	16:45	16:54	17:03
Koper, Lošinj	16:32	16:39	16:47	16:56	17:05
Rovinj, Pula	16:34	16:41	16:49	16:58	17:07

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U FEBRUARU 2016. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	16:43	16:53	17:02	17:11
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16:45	16:55	17:04	17:13
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16:47	16:57	17:06	17:15
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16:49	16:59	17:08	17:17
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kumanovo, Kavadarci, Đevdlija	16:51	17:01	17:10	17:19
Sombor , Bačka Palanka, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16:53	17:03	17:12	17:21
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16:55	17:05	17:14	17:23
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica , Bitolj	16:57	17:07	17:16	17:25
Virovitica, Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derвента , Doboј, Pljevlja, Kolašin	16:59	17:09	17:18	17:27
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	17:01	17:11	17:20	17:29
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	17:03	17:13	17:22	17:31
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik , Zelenika	17:05	17:15	17:24	17:33
Dravograd, Mežica, Rogaska Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	17:07	17:17	17:26	17:35
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	17:09	17:19	17:28	17:37
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	17:11	17:21	17:30	17:39
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	17:13	17:23	17:32	17:41
Koper, Lošinj	17:15	17:25	17:34	17:43
Rovinj, Pula	17:17	17:27	17:36	17:45

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MARTU 2016. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Kladovo, Negotin	17:21	17:29	17:38	17:47
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	17:23	17:31	17:40	17:49
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	17:25	17:33	17:42	17:51
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	17:27	17:35	17:44	17:53
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Aranđelovac, Kragujevac , Kumanovo, Kavadarci, Đevđelija	17:29	17:37	17:46	17:55
Sombor , Bačka Palanka, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	17:31	17:39	17:48	17:57
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	17:33	17:41	17:50	17:59
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica , Bitolj	17:35	17:43	17:52	18:01
Virovitica, Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	17:37	17:45	17:54	18:03
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	17:39	17:47	17:56	18:05
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	17:41	17:49	17:58	18:07
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik , Zelenika	17:43	17:51	18:00	18:09
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	17:45	17:53	18:02	18:11
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	17:47	17:55	18:04	18:13
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	17:49	17:57	18:06	18:15
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	17:51	17:59	18:08	18:17
Koper, Lošinj	17:53	18:01	18:10	18:19
Rovinj, Pula	17:55	18:03	18:12	18:21

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

Tema velike borbe u spisima Duha Proroštva je knjiga koja će produbiti tematiku koju proučavamo ovog tromesečja. Ovo nije redovna bogoslužbena knjiga, međutim, ona predstavlja neiscrpan izvor iz koga ćete, sve do poslednjeg dana svog života, crpiti sveže misli i ličnu snagu.

JUŽNOAMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	ČLANOVI	POPULACIJA
Argentina	567	434	106,192	41,267,000
Bolivija	347	707	98,403	11,020,000
Centralni Brazil	1,069	738	229,359	41,569,040
Čile	670	375	109,062	17,560,000
Istočni Brazil	905	1,341	185,105	15,348,870
Ekvador	235	416	59,031	15,789,000
Severni Brazil	1,426	1,263	233,206	14,293,024
Severni Peru	1,169	1,674	205,601	13,637,563
Severoistočni Brazil	823	1,303	198,893	36,113,837
Severozapadni Brazil	838	680	140,374	6,315,522
Paragvaj	61	70	12,823	6,798,000
Južni Brazil	1,001	1,058	183,575	27,608,412
Južni Peru	1,055	1,486	214,286	16,837,437
Jugoistočni Brazil	1,160	1,082	180,115	38,616,582
Urugvaj	54	34	7,986	3,392,000
Zapadno-centralni Brazil	606	702	107,578	15,661,713
Ukupno:	11,986	13,363	2,271,589	321,828,000

- PROJEKTI:**
- 1 Dve ploveće crkve/klinike na Amazonu i Solimosa reci.
 - 2 Crkva na Transamazonskoj akademiji, Altamira-Itaituba, Brazil.
 - 3 Osnivanje crkve u Asunsionu, Paragvaj.
 - 4 Centar uticaja u Sajonji, Asunsion, Paragvaj.
 - 5 Centar uticaja u La Teji, Montevideo, Urugvaj.
 - 6 Osnivanje crkve u Goesu, Montevideo, Urugvaj.